

ΤΕΤΡΑΜΗΝΑ

ΒΓΑΙΝΟΥΝΕ ΤΡΕΙΣ ΦΟΡΕΣ ΤΟ ΧΡΟΝΟ ΜΟΝΟ ΜΕ ΟΥΣΙΑΣΤΙΚΗ ΓΛΗ
ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: ΔΡΟΣΟΣ ΚΡΑΒΑΡΤΟΓΙΑΝΝΟΣ - ΑΜΦΙΣΣΑ

ΡΕΝΟΣ 'Ηρακλή 'Αποστολίδης: *Τὸ ἐπαναστατικὸ πρόβλημα*. (Ἔρθε, μὲ θέσεις Ἀναρχίας, ἐξ ἀφορμῆς βιβλίου ποὺ κρίνεται (*Τὸ ἐπαναστατικὸ πρόβλημα σήμερα*) τοῦ Κορνῆλιου Καστοριάδη.) 863-71.- *Ἡ Νίκη Ἡρακλή 'Αποστολίδη πέθανε* στὶς 12-1-77. (Σημείωμα.) 849-50.- *Γιὰ τὴ γλώσσα*. (Σχόλιο-ἀπάντηση στὸν Ἀντρέα Μπελεζίνη τῆς Σπείρας, μὲ κρίσεις γιὰ τὴ ἀνάμνησιν μας γλωσσικῆ ψευτομεταρρύθμιση τῶν φαρισαίων καθαρουσιάνων τοῦ Κατεστημένου.) 917-8.- *Γιὰ τὰ περίφημα «Γαργάλα τα!*», ποὺ δὲν εἶναι τοῦ Νόβα ἢ Ἀθάνια, παρὰ τοῦ Πῶλ Νόρ. (Ἔποσημειώσεις 1-2, σ. 889.)- *Ἡ ἔξω ἀπ' τὰ δόντια κριτική «Ἐποποιία», κὶ ὁ ποιητικώτατος «Ζυγός», ποὺ ἐκδοτικὰ τιμᾶει τὴν Ἑλλάδα*. (Ἰδιόγραφον συστατικὸν σημείωμα.) 927.- *Διηγήματα: Ἀμερικανὰ*. 856-62.- *Die «Legitimen»* (δηλαδή: Ἡ «Νόμιμη».) 873-88.- *Ποιήματα: Κομμάτια I..* (851) - *Ψηλὰ τ' Ἀστριχίτο*. (851) - *Πέρ' ἀπ' τὸ τέλος*. (855) - *Ἐνηλικίωση*. (855) Προσωκρατικοί, 5: *Πρώιμες ἡρακλείτιες προσπελάσεις, IV*. (Συνέχεια τῆς μελέτης τοῦ Λόγου-Κόσμου στὸν Ἡράκλειτο.) 852-5.- *Ἀνθολογία: Ἀπὸ ἀνέκδοτά τους, πρωτοδημοσιευόμενα στὸ τεύχος αὐτό, γιὰ μελλοντικὰ Συμπληρώματα, ἀνθολογοῦνται, κατ' ἀρχὴν: Στάντης Ρ. Ἀποστολίδης* (862, 913, 918), *Σπύρος Γεωργαντῆς* (926), *Βάσω Δανέζη* (914), *Κική Δημουλά* (916), Ἄγγελος Δούρος (890-1, 926), *Δημήτρης Ἰατρόπουλος* (891), *Χάρης Ἰγγλέση* (891), *Μίλτος Σαχτούρης* (872), *Κώστας Τσάτσος* (872), *Μάριος Χάκκας* (916).- *Τίτλοι, ἐπιτίτλοι, κεφαλίδες κ.λ. τοῦ τεύχους: μὲ συνεργασία τῶν Ἡρώου καὶ Στάντη Ρ. Ἀποστολίδη, Ἄγγελου Δούρου καὶ Δρόσου Κραβαρτογιάννου.- ΣΤΑΝΤΗΣ Ρ. ΑΠΟΣΤΟΛΙΔΗΣ. 4 ποιήματα: Δὲς τὸν ἀνατέλλοντα...* (862) - *Διαγωνισμός*. (862) - *Σὰν ἐπιπέδησε (στὸν Κωστή Μπασιτιᾶ)*. (913) - *Ἐπιτέλους!* (918) - ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΒΛΑΝΤΗΣ, φιλόλογος. *Κριτικὴ στὴ ρίζα τῆς Δεξιᾶς, μὲς ἀπ' τὴν κάλπικη παραλογοστεχνία τῶν ναϊαδῶν της: Ὁ κακογράφος καὶ πλαστογράφος τῆς Ἱστορίας Μπούλης (Θ.Δ.) Φραγκόπουλος*. (Τὶ ἀποκαλυπτικά γιὰ τὴν ἀκλόνητη Δεξιὰ προκύπτουν, κινικὰ ὁμιολογούμενα, στὸ ἀπομνημονευματικὸν τοῦ ψευτομυθιστόρημα *Τειχομαγία*.) *Γιὰ νὰ τελειώνουμε μ' ἕνα-ἕνα τῆς ἀθλιας ψευτολογιότητος*. (Γλῆντι!) 892-913.- ΣΠΥΡΟΣ ΓΕΩΡΓΑΝΤΑΣ: Ἀποσπασματικά. (Κρατημένα ἀπὸ τὸν *H.N.A.*) 926.- ΒΑΣΩ ΔΑΝΕΖΗ. *Λιρόστικα*. 914.- ΚΙΚΗ ΔΗΜΟΥΛΑ: *Σήκωσε ἀέρα*. 916.- ΑΓΓΕΛΟΣ ΔΟΥΡΟΣ. 5 ποιήματα: Ἄν ἀπωλέσατε... (890) Ἐντροπή. (890) - Σφεντόνα. (890) - *Γιατὶ δὲν παντρεύτηκαν*. (891) - *Σὰ μουσικὴ ποὺ βγάζει*. (926) - ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΙΑΤΡΟΠΟΥΛΟΣ. 3 λιρόστικα: Ἐποκειμενοαντικειμενικά.- *Μὲ τὰ πόδια; - Διφαστικὸ καὶ ὄχι*. 891.- ΧΑΡΙΣ ΙΓΓΛΕΣΗ: Ἐνας στίχος κὶ ἀπ' τὸ *Τίποτε*. 891.- MARTIN JORDAN übersetzt Renos: *Die «Legitimen»*. (Neugriechische Literatur - Kurzgeschichte.) 873-88.- ΔΡΟΣΟΣ ΚΡΑΒΑΡΤΟΓΙΑΝΝΟΣ. *Κριτικὴ ἀ-Παιδείας: Φριχτὰ λάθη στὰ διδακτικὰ βιβλία! Οἱ Χημείες τοῦ Γυμνασίου: I. Ἀνόργανος, γιὰ τὴν Δ' καὶ Ε' Γυμνασίον, τοῦ Λεωνίδα Σπ. Λιώκη, καὶ 2. Ὀργανικὴ, γιὰ τὴν Γ' Λυκείου, τοῦ Γεωργίου Βάρβογλη*. (Τεκμηριωμένα, μὲ τὰ κρεμμυδάκια, οἱ ἄθλιες Χημείες τοῦ ὑπουργείου ἀ-Παιδείας μας!) 919-26.- ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΑΤΙΑΝΗΣ. Πεζὸ ἐλεγίον γιὰ τὸν πρωινὸ θάνατον τῆς Νίτσας Ἀλεξανδροῦ. 916.- ΠΩΛ ΝΟΡ: *Ποῖός τὰ γαργάλαγε!* [Σατιρικὸ-ἀποκαλυπτικὸ στιχογράφημα-ἐπιστολὴ στὸ Ρένο, μὲ συνημμένον τεκμήριον πὼς τὰ περίφημα *Γαργάλα τα!* δὲν εἶναι τοῦ «ἀθάνατου» μας Γ. Ἀθανασιάδη-Νόβα (Γ. Ἀθάνια, τοῦ ἀποστατικοῦ), ἀλλὰ τοῦ Πῶλ Νόρ!] 889.- ΜΙΑΤΟΣ ΣΑΧΤΟΥΡΗΣ: *Ἐξῆσα κοντά*. (Ποίημα.) 872.- ΚΩΣΤΑΣ ΣΟΦΙΑΝΟΣ: *Νίτσα Ἀλεξανδροῦ*. (Φυσιογνωμικὸ-βιογραφικὸν σημείωμα.) 915.- ΠΑΡΙΣ ΤΑΚΟΠΟΥΛΟΣ: Ἀπάντηση στὸν Ἀντρέα Μπελεζίνη τῆς «Σπείρας», γι' ἄδικες «κρίσεις» του, περὶ γλώσσας κ.ἄ., στὸ σατιρικὸ γιὰ τῆς ἄθλιας γλωσσικῆς μας ψευτομεταρρύθμισης: *Τόνοι καὶ πνεῦμα ἐνὸς ἑλληνικοῦ ταγκό*. 917.- ΚΩΣΤΑΣ ΤΣΑΤΣΟΣ: *Νὰ μιλήσω; Σὲ ποιόν;* (Ποίημα.) 872.- ΜΑΡΙΟΣ ΧΑΚΚΑΣ: *Ἀντιθετ' ἀπ' τὰ προβαλλόμενα μετὰ θάνατον*. [Δίστιχο γιὰ τὸ πῶς μολαταῦτα κἀθετα ἀκόμα πάνω στὸ σβέρκο μας τὸ — κομμουνιστικὸν — κόμμα!] 916.

Σελ.: 849-928
Δραχμῆς: 100

12

Χειμῶνας καὶ
Ἀνοιχτὸ τοῦ '77

Η ΝΙΚΗ ΗΡΑΚΛΗ ΑΠΟΣΤΟΛΙΔΗ

ἡ Ἑλληνική πέθανε ὑγδόν-
τα ἑννέα χρονῶ στίς 12 Ἰ-
ανουαρίου. Κόρη κεκυραί-
ων — τῆς Ἄννας (τὸ γένος
Μωραΐτη, με ἀπώτερη κα-
ταγωγὴ, καθὼς ἔλεγε, ἀπ'
τῆ Μάλτα) καὶ τοῦ Σταύ-
ρου Ζαμπέλη [τῆς παλιᾶς
οικογένειας τῶν Ζαμπέλη
(ἢ Ζαμπέλιων), ποὺ πρω-
τογράφονται στὴ «Χρυσό-
βιβλο» τῆς Λευκάδας τὴν
20-6-1691] — γεννήθηκε
στὰ Γιάννενα τὴν 14-4-88.
Σπούδασε, «νηπιαγωγός»,
στὴν Ἀθήνα, καὶ πῆγε δα-
σκάλα, ἀπὸ 15 χρονῶ, στὰ
πυδ ἄγρια ἡπειρώτικα καὶ
βορειοηπειρώτικα χωριά:
Κηπουριό, Ντούρ-Κρασιά,
καὶ στὴ Χειμάρρα, Αὐλώ-
να, Ἄγιους Σαράντα, ἀπ' τὸ 1903 ὡς τὸ 1912, ἐπὶ Τουρκοκρατίας, ποὺ
τὴν ἀπελάσανε οἱ Τοῦρκοι γιὰ τὴν πατριωτικὴν παιδαγωγικὴν τῆς δράσην,
τὸ πείσμα καὶ τὴν ἀνυποταγὴν τῆς στοὺς Ἀρβανίτες καὶ τὸν ἀλβανόφιλο
μητροπολίτη Ἀργυροκάστρου, με τοὺς ὁποίους πιάστηκε καὶ δέν ὑπο-
χωροῦσε. Παντρεύτηκε τὸ 1913, στὴν Ἀθήνα, τὸν Ἡρακλῆ Ν. Ἀποστο-
λίδη καὶ τοῦ στάθηκε ἀπόλυτα πιστὴ μιὰ ζωὴ, ὡς τίς 24-4-70, ποὺ τῆς
πέθανε. Γέννησε δύο γιούς: τὸ Φώτη, στίς 3-3-14, ποὺ τῆς πέθανε στίς
3-10-76 (ἀλλὰ τῆς τόκουσαν καὶ δέν τόξερε), καὶ τὸ Ρένο, στίς 2-3-24.

Ἡ ζωὴ τῆς στάθηκε ἄγρια καὶ σκληρὴ. Ἐξῆσε, στὴν οὐσία, σάν
ὄρφανή, ὡστόσο παντρεύτηκε τὸν Ἡρακλῆ Ἀποστολίδη - πέντε χρόνια
μικρότερό τῆς. Ὁ πατέρας τῆς πέθανε ὅταν ἦταν 8-9 χρονῶ, κ' ἡ μάνα
τῆς ξαναπαντρεύτηκε, στὰ Γιάννενα, καλὸν ἄνθρωπο — τὸν Πέτρο Ζα-
λαμίχα — ποὺ τῆς φέρθηκε πάντα μ' ἀγάπην· ἀλλ' αὐτὴ δέν ἀνέχτηκε τὸ
δεύτερο γάμο τῆς μάνας τῆς καὶ γι' αὐτὸ ἔφυγε δασκάλα στὰ ἡπειρώ-
τικα καὶ τ' ἀλβανικά βουνά, σὲ καιροὺς τόσο βαριοὺς γιὰ κεῖνα τὰ μέ-
ρη, καὶ γιὰ μικρὸ κορίτσι ποὺ 'ταν, 15 μόλις χρονῶ, με τοὺς ἀρβανίτες
μισέλληδες νὰ καῖνε τὰ ἑλληνικὰ σχολεῖα, νὰ κυνηγᾶν καὶ νὰ πομπεύουν,
ὅποτε μπορούσανε, τίς ἑλληνίδες δασκάλες, ποὺ πολεμοῦσαν ἐκεῖ στ' ἀ-
πάτητα νὰ κρατήσουν τὴν ἑλληνικὴν γλῶσσαν καὶ παιδείαν στοὺς πράγμα-
τι ἑλληνας βορειοηπειρώτες - κάπου ἐνάμισυ ἑκατομμύριο, τότε, σ' ὅλη
τὴ Βόρεια Ἠπειρο, ποὺ τοὺς ξεπάτωσαν οἱ Ἀρβανίτες κ' οἱ Ἴταλοί, μὰ
κι ὁ Χότζας τὰ τελευταῖα τριάντα χρόνια, κι ἀκόμα ὡστόσο ἀντέχουν
μ' ἑλληνικὴ συνείδηση πάμπολλοι, χωρὶς βμως καμμιά ἐλπίδα πιά ἀπὸ
τὴν πατρίδα τους.

Μοῦ διηγόταν πὼς ἡ μάνα της τὴν ἔβαζε ἀνὰ σκουπίση καὶ νὰ σφουγγαρίση τὸ σπίτι πρὶν φύγη τὰ χαράμματα γιὰ τὸ σκολεϊό» μικρή. Πὼς τὴν κυνήγησαν, τρεῖς φορές, ληστές ἀρβανίτες, στὰ βουνά γιὰ τὴ Χειμάρρα... - κι ὅταν τὶς ἐπίαναν τὶς βίαζαν τὶς ἐλληνίδες δασκάλες καὶ τὶς γυρνάγαν, γυμνές, πάνω στ' ἄλογο, γύρω-γύρω στ' ἀρβανιτοχώρια, νὰ μὴν μποροῦν πιά νὰ διδάξουν, ἔτσι (ντροπιασμένες), τὰ Ἑλληνικά, στὰ ἑλληνικά σκολεϊά. Κι ἀκόμα, πὼς τῆς ἔβαλαν καὶ μιὰ φορά φωτιά, στὴ Χειμάρρα, νὰ τῆς κάψουν τὸ σκολεϊό, καὶ τὴν ἔσβησε μὲ τὰ παιδιά, μονάχη, ἐνῶ οἱ ἀρβανίτες χάζευαν καὶ γέλαγαν... Ἀκόμα, πὼς στὴν Ἀθήνα, ποὺ δούλεψε, μετὰ, ἐσωτερικὴ δασκάλα τῶν παιδιῶν ἐνὸς πλουσιόσπιτου, τὶς νύχτες διάβαζε τοὺς Ἀθλίους βουλώνοντας τὴν χαραμάδα τῆς πόρτας μὲ τὶς κάλτσες της καὶ τὴν κλειδαρότρυπα μὲ ψίχα ἀπ' τὸ ψωμί της, γιὰ νὰ μὴν τὴ βλέπη πὼς καίει τὸ φῶς ὡς ἀργά ἢ τσιγκοῦνα (μ' ὄλο ποὺ βαθύπλουτη) κυρία τοῦ σπιτιοῦ... Κ' ὕστερα, πὼς πεινάσανε πολὺ, σὲ φτώχεια ἀβάσταχτη, μὲ τὸν πατέρα μου καὶ τὸν ἀδερφό μου μικρὸ παιδί — ποὺ ἀναγκάζοταν νὰ δουλεῦη κι αὐτὴ, ταμίας στὸ Ὁδεῖο, καὶ τὸν ἄφηνε μονάχο του κι ἄρρωστο πολλές φορές —, «ὡσόπου» λέει «γεννήθηκα γώ, πούχα καλὸ ἄστρο» — ἄκου «καλὸ ἄστρο»!.. — «ναὶ! καλὸ ἄστρο», λέει, «π α ρ ά τ α ὕ τ α» — ὅπως τὸ πρόφερε ὁ πατέρας, ἐπιμένοντας — «κ α λ ό ἄστρο γιὰ τὸ σπίτι μας, κ' ἔπαψε πιά ἢ ἀσήκωτη φτώχεια, κι ἄρχισαν ὄλα σιγά-σιγά νὰ κουτσοπορεύουνται» — ἔτσι τόλεγε πάλι ὁ πατέρας, κι αὐτὴ συγκιτάνευε — ἀλλὰ ὡς τὸ '36 βέβαια, ὄχι παραπέρα, ὅπου ὁ πατέρας ἔμεινε χωρὶς δουλειά, μὴ δεχόμενος νὰ δουλέψῃ σ' ἐφημερίδα μὲ τὴ δικτατορία τοῦ βρωμοΜεταξῆ (παλιοῦ του φίλου κιόλας - ποὺ τοῦ 'κοψαν κ' οἱ δύο τὴν καλημέρα, ὅταν ἔστησε τὴ βρωμιά του πάνω στὸν Τόπο)...

Στὴν Κατοχή, δὲν ἔτρωγε ψωμί ἢ μάνα μου, παρὰ μιὰ μπουκιά μονάχα, καὶ μοῦ 'δινε ὄλη τὴ φέτα της — τὴ λουπιόλασπη ἐκείνη! — τοῦ «δέλτιου»... Καὶ πεινάγα τόσο πολὺ (δεκαεφτά-δεκαοχτῶ χρονῶ παλληκάρη, ἴσαμε κειπάνου), ποὺ τὴν ἔτρωγα καὶ πάλι ἐκλαιγα ἀπ' τὴν πεῖνα!.. Κι ὅμως αὐτὴν δὲν τὴν ἔνοιαζε - καὶ μοῦ 'λεγε: «Φάε!.. Δέ θέλω γώ!»

...Τὰ θυμόμουν ὅλ' αὐτά, τὶς νύχτες πούμεινα κοντὰ της πρὶν πεθάνῃ, καὶ τῆς βιάσταγα σφιχτὰ τὸ χέρι - μὰ πὼς νὰ τὴ βοηθῆσω (καὶ γιατί πιά νὰ τὴ βοηθῆσω, τόσο ποὺ τυραννήθηκε) στὴν ἀγωνία της νὰ πάρῃ ἀνάσα... Κ' ἔλεγα: *Τί τόπλα ὄλο τὸ «πνεῦμα», ὄλα τὰ λόγια - ὅταν νά, τὸ σ ῶ μ α ! Νὰ μποροῦσα τὸ σ ῶ μ α νὰ βοηθῆσω - τῆς μάνας μου τὸ σ ῶ μ α νὰ μὴ σπαράξῃ, νὰ μὴν τραντάζεται ἀπ' τοὺς πόνους, νὰ μὴ σφαδάξῃ δίχως ἀνάσα! τὸ σ ῶ μ α, τὸ σ ῶ μ α, νὰ μ πο ρ ο ὗ - σα ν' ἀ ν ο ί ξ ω, νὰ μπῶ μέσα ποὺ παλεύει, νὰ βοηθῆσω ἐ κ ε ἷ ποὺ παλεύει — κ' εἴμαστ' ἀ π ό ξ ω κλεισμένοι, καὶ βροντᾶμε μάταια τὰ τοιχώματά του, τὰ θεόκλειστα... — ἐ κ ε ἷ νὰ βοηθῆσω, χαρίζοντας ὄλο τὸ «πνεῦμα» σ' ὄσους πνεῦμα δὲν ἔχουν καὶ δέν κ α τ α λ α β α ἰ ν ο υ ν γι' αὐτὸ οὔτε σ ῶ μ α τί θά πῃ ἄ γ α π η μ έ ν ο !..*

Κομμάτια!..

"Α, μάνα μου,
 πού δέ σέ καταλάβαμε
 γιατί πήρες τὸ μαχαίρι
 κ' ἔκοψες τὴν πίττα πέρα-πέρα — —
 πέρα - πέρα τὴν ἔκοψες,
 μὲ δύναμη, μὲ πείσμα!..

(Κ' ἐγὼ σοῦ φώναζα: «Τί κάνεις;
 Γιατί ἔτσι;.. Γιατί πέρα-πέρα;..»)

Κ' ἐσὺ τίποτα! 'Εκεῖ!

'Α κλόνητη!

"Ἐφερνες πέρα-πέρα τὸ μαχαίρι
 ὡς κάτω,
 ἀποφασιστικά!..)

Κ' ὕστερα τ' ἄφησες
 στὸ χέρι μου -
 νὰ κόψω γὼ τὰ ρέστα
 ζωντανά κομμάτια...

Δέ σέ καταλάβαμε...
 Τὸ πήραμε πὼς κόλλησες
 γεροντικά ἐκεῖ
 σὲ μιὰ ξεχασμένη κίνηση...

«Ἐσχασμένη» ;..

Τώρα κατάλαβα, μάνα.

"Ἐλεγες: Τέλος!..

Ψηλά τ' Ἀστήριχο

"Α, νὰ τὸ ξέρατε σεῖς, νὰ τὸ μαντεύατε,
 πῶς, ὅταν κοιμᾶστε,
 ὁ π' ἀγαπάει καὶ τρέμει τις ἀνάσες σας
 κάτ' ἀπ' ἀστήριχο οὐρανὸ τί λαχταράει -
 τί ἀσήκωτο βαραίνει ὅλο στοὺς ὄμους του:
 Νὰ τοῦ κοιμᾶστε σεῖς ἀτάραχες, ἀνέξυπνες
 ἀκόμα λίγο ἀτάραχες, ἀνέξυπνες
 οἱ ἀνάσες π' ἀγαπάει!

... "Α, νὰ μ' ἤ μάθετε ποτέ -
 νὰ μ' ἤ μαντέψετε!..

Φτάνει ἓνας νὰ κρατᾷ ψηλά τ' Ἀστήριχο,
 τ' Ἀστήριχο π' ὀρμάει, βυθάει ἀκράτητο -
 κ' ἐσεῖς του, μὲς σ' ἀτάραχο «Στερέωμα»:
 οἱ ἀτάραχες ἀνάσες πού φυλάει!..

... "Α, νὰ μ' ἤ μάθετε ποτέ - πάντοτ' ἀνόνηροι!

ΠΡΩΙΜΕΣ ΗΡΑΚΛΕΙΤΕΙΕΣ ΠΡΟΣΠΕΛΑΣΕΙΣ

IV

Ἡ πρώτη λαλιά, παιδιοῦ ἢ λαοῦ, ξετυλίγεται χωρίς διάκριση λόγου ἀπὸ λεγόμενο· ἡ λέξη εἶναι τὸ πράγμα καὶ τὸ πράγμα εἶν' ἡ λέξη του. Ἐννοιακὴ διάκριση τῆς λέξης ἀπ' τὸ λεγόμενο, ἀνακύπτει μὲ τὴ συνείδηση, ποῦ διανοεῖται καὶ ἀπομυθεύει, ποῦ παράγει, κιάλας, τὸ Λόγο μὲ κεφαλαῖο καὶ ἀρχίζει νὰ διερευνᾷ τὴν ἀντιστοιχία τῶν λέξεων (σὰ δηλώσεων) μὲ τὰ πράγματα (σὰ δηλούμενα), δηλαδή ἀρχίζει τὴν παραγωγὴ τοῦ ἀριστοτελικοῦ ὄργανου. Δυνάμωμα καὶ ὁλοκλήρωση τῆς ἀπομυθευτικῆς αὐτῆς ροπῆς ἀποτελεῖ κάθε μεγάλος διαφωτισμὸς στὴν ἱστορία - καὶ τέτοια ἦταν κ' ἡ ἐποχὴ τοῦ Ἡράκλειτου: στὸν καιρὸ του, θεοὶ καὶ μῦθοι γκρεμίζονται· ὅσα πρωτοειπώθηκαν καὶ παραδόθηκαν ὡς τότε, ἀπὸ γενιὰ σὲ γενιὰ, μὲς ἀπ' τὸν πρωτόανθο ἑλληνικὸ λόγο, ἔχουν τεθῆ στὴν Ἰωνία ὑπὸ δεινὴ κρίση, ἀναθεωροῦνται ραγδαῖα, δοκιμάζονται, ἀποκαθελώνονται καὶ ἀποκαθαίρονται, συστηματικά, ἀπ' ὅτι τὸ μυθικὸ, τὸ θρησκευτικὸ, τὸ φανταστικὸ κ' ὑπερβατικόν, τὸ μὴ «κατ' αἰτιώδη ἀναγκαιότητα» δεκτὸ ἀπ' τὸν διεκδικοῦντα κύρος ἀπόλυτο Λόγο, ποῦ παντοῦ ζητᾷ «σύνδεση νοητικὴ» (ὡς προϋποθετικὸ ἐκμαρτύριο ἀλήθειας), παντοῦ ζητᾷ ἀποδείξη (χωρὶς ὅμως πρῶτα καὶ νάχη ἀποδείξει πῶς ἡ ἀποδείξη ἀποτελεῖ ὄρο καὶ τῆς ὑπαρξῆς, ὄχι μόνο τῆς νόησης), καὶ διώχνει ἔτσι βάνουσα ὄλους τοὺς κρυμμένους λάσπητες μικροθεοὺς, ἀπὸ κάθε δέντρο καὶ κάθε σύννεφο, κάθε ποτάμι καὶ κάθε κεραυνό, κάθε «κακοτοπιά» ἢ «καλοσημαδιά», κάθε ἄνεμο καὶ κάθε «περίσταση» τῆς φύσης καὶ τῆς ζωῆς, καθὼς περιώρισε ἄλλωστε καὶ τοὺς κραταιότατους στὸν Ὀλυμπο ἀποκλειστικά, νὰ πίνουν αὐτοῦ ἀπομονωμένοι καὶ ἀμέτοχοι τοῦ κόσμου τὸ θεῖο τους νέκταρ, χωρὶς τὴν παραμικρὴ «ἀρμολιότητα» πιά λειτουργίας τῶν στοιχείων τοῦ ὄντως ὄντος ὅπως λειτουργοῦσε ὡς τότε. Καθὼς δὲν εἶχαν τὴν «παράνοια» οἱ Ἕλληνες θεοὶ νὰ νιώθουν καὶ δημιουργοὶ καὶ κτήτορες ἀπόλυτοι τοῦ πλάσματος — τέτοια, μόνο ὁ ἀπολυταρχικός Σαβαώθ τῶν Ἑβραίων — κάτσαν ἀπὸ μακριὰ καὶ χάζευαν τί μηχανισμοὺς θὰ σκαρώσουν τώρα τοῦ κόσμου οἱ θνητοί, ποῦ τοὺς ἀπάλλαξαν ἀπ' τὸ «μπελά» νὰ τὸν «διευθύνουν» καὶ νὰ χάνουν κάθε τόσο τὶς ὁμορφιές τοῦ Ὀλύμπου τους γιὰ νὰ τρέχουν νὰ «ἐπεμβαίνουν» - ἀκόμα καὶ ὡς ἀπὸ μηχανῆς, στὸν κατοπινώτερο Εὐρύπιδη.

Ἡ «ριζικὴ» πεποίθηση κάθε διαφωτισμοῦ — ὅμοια τοῦ μεγάλου εὐρωπαϊκοῦ, μετὰ τὴν «Ἀναγέννηση», καθὼς καὶ τοῦ ἑλληνιστικοῦ, μετὰ τὸν Πλάτωνα καὶ τὸν Ἀριστοτέλη (μὲ τὴν ἐπική, καὶ σὲ μέγα βάθος, ἀνόργωση τοῦ ἀσιατικοῦ χώρου ἀπ' τὸ Μεγαλέξαντρο, πάνω στὸ Βουκεφάλα-ἑλληνικὸ Λόγο καὶ μὲ ρομφαία διέλασης καὶ ὀργάνωσης τὸ προαπηρτισμένον ἤδη ὄργανο τοῦ σταγυρίτη), καθὼς καὶ τοῦ πρώτου ἰωνικοῦ διαφωτισμοῦ (ἀπόφεγγο τῆς μητρικῆς ἰνδοευρωπαϊκῆς πυρᾶς πρώταρχου στοχασμοῦ μυστικὰ δρωσῶν χιλιετιῶν πίσω) — εἶναι πῶς ἡ λέξη ἀπλῶς: δηλώνει, καὶ κατὰ τοῦτο: «εἶναι μέσο μόνο», καὶ ὄχι οὐσία: «διάμεσο» ὑπηρετικὸ, καὶ ὄχι στοιχεῖο· «μορφὴ» καὶ ὄχι ὄν, ὄχι κόσμος ἢ ἴδια.

Τῶν ποιητῶν ὅμως;.. Τῶν ἱερέων, τῶν μάγων, τῶν παιδιῶν (μικρῶν καὶ μεγάλων, τῶν καθαρῶ καὶ τῶν οὐσία παιδιῶν), τῶν ἐμπνευσμένων πάντα ποῦ ἔνθεοι ποιοῦν ἢ «αὐτταρική» βεβαιότητα, ἢ μὲ πλήρη ἀναποδειξία (κι ὥστόσο παλλόμενη ρωμαλέα μέσα τους καὶ δυνατὰ ὑποβαλλόμενη σ' ὅλους γύρω τους) ποῦ χιλίων ἐτῶν ἐξικνεῖται τῆ φωνῇ διὰ τὸν θεόν βεβαιότητα;.. Καί, πρὶν ἀπ' αὐτοῦ: τῶν πρωτανθρώπων, τῶν πρωτόλαλων, τῶν πρωτέκθαμβων μπρὸς στὸ πάμφλογο θαῦμα τοῦ μεγάλου κόσμου διονυσιακῆ βεβαιότητα;.. Κάθε λέξη αὐτῶν δέν εἶναι ἀήλωση ἀπλῶς καὶ μηχανιστικὸ σινιῶλο· δέν εἶναι λέγειν οἱ λέξεις τους, «χωριστὸ» τάχα κ' «έτερογενές» ἀπ' τὸ εἶναι τοῦ λεγόμενου, τοῦ πράγματος. Εἶναι τὸ ἴδιο τοῦ κόσμου «μιλητό»! «Κελαηδιστό» τὸ εἶναι ἀπομόνο του, χωρὶς τίποτα νὰ «ἐμφιλοχωρῇ» ἀνάμεσα στὴ λαλιά (τοῦ «πρωτόπλαστου») καὶ στὸ λαλούμενο (τοῦ «παράδεισου», πρὶν ἀπ' τὸ «μῆλο τῆς γνώσεως»). Ποιητές, ἱερεῖς, μάγοι καὶ παιδιά, προσφέρουν πάντα λόγια τοῦ κόσμου ὁμοιοί, ὁμογενῆ (ὄχι ἑτερογενῆ), τοῦ αὐτοῦ (ὄχι ἄλλου συστήματος), ἄκοπα ἀπ' τὸν κόσμον (καθὼς ψελλίζει ὁ ποιητής, γιὰ τὸν ἑαυτὸ του, πάλι στὶς μέρες μας: ἄκοπος ἀπ' τὸν οὐρανὸ).

Ἡ θέση ὅμως τοῦ Ἡράκλειτου, ἐν προκειμένῳ, εἶναι παράξενη καὶ δότεια προσωπική — τοῦτο δὲ κατεξοχήν (τό: *προσωπική*) ἐπιμένει νὰ εἰδοποιῇ γιὰ σύλληψη ὅλων ἄλλη — μέσα στὸν καιρὸ του καὶ σ' ὅλο ρεῦμα τοῦ μεγάλου διαφωτισμοῦ τῆς Αὔγης ἐκείνης στὴν Ἰωνία: Ἐνῶ εἶναι, ἀναντίλεκτα, ἀπ' τοὺς ἰσχυρότερους — καὶ ὄχι ἀπλῶς φορεὺς, ἀλλὰ καθαρὸ πομπὸς αὐτοδύναμος, αὐτοφυῆς κ' ἑαυτὸν αἴξων — τοῦ διαφωτισμοῦ ἐκείνου, σπρώχνοντας μάλιστα τὴ διερεύνηση τοῦ Λόγου ὡς τὰ μὴ περαιτέρω: τὴ ριζικὴ ἀμφισβήτηση τῆς δυνατότητας ὅποιος ἐκφρασης νὰ πῆ ὅ,τιδήποτε τ' ὀριστικὸ γιὰ τὸν κόσμον μόνον, χωρὶς μαζὶ καὶ τὴν ἀντίθετή της, σὺστοιχὰ κ' ἰσοδύναμα προφερόμενη ἀμέσως — οὐκ ἐθέλει καὶ ἐθέλει Ζηνὸς οὐνομα¹²², ἢ: συνάψεις ὅλα καὶ σὺ ὅλα, συμφερόμενον διαφερόμενον, συνᾶδον διᾶδον, καὶ ἐκ πάντων ἐν καὶ ἐξ ἐνὸς πάντα, μὲ τ' ἄλλα παρόμοια καὶ ἀνάλογα διπλόσημα (±) σχεδὸν σ' ὅλα του τ' ἀποφθέγματα [καί, κατὰ τοῦτο, εἶν' αὐτό τοῦ καὶ τῆς Σοφιστικῆς ὁ ἰδρυτής (ὅσο ἄλλωστε καὶ τοῦ Νομιναλισμοῦ)] —, συνάμα ὅμως στέκει καὶ στὴν πιὸ πρωτεϊκῆ (καθὼς φαίνεται, κατ' ἀρχὴν) θέση ἀντίκρου στὸ πρόβλημα Λόγος-Κόσμος: κηρύσσει — καὶ σὰ μάγος, καὶ σὰν ἀρχιερεὺς πιστὸς στὴ μήτρα τῆς μεγάλης Ἰνδοευρωπαϊκῆς πυρᾶς στοχασμοῦ χιλιετιῶν πίσω, καὶ σὰν ποιητῆς ἔνθεους πάντα ποιῶν, καὶ σὰν παιδί (καὶ στὴν καθαρὸ καὶ στὴν πολυδύναμη σημασία τοῦ κεντρικότερου τοῦτου προσωπικοῦ του «συμβόλου»: αἰὼν παῖς [] παῖζων []· παιδὸς ἢ βασιληῆς κ.λ.π.) — πῶς ἢ λέξει εἶν' αὐτὸ τοῦτο στοιχεῖο τοῦ κόσμου, σάρκα καὶ ψίχα του, ὄχι («δῆλωμά») τοῦ ἀπλό, καὶ πῶς ὁ κόσμος δηλαδὴ: τὸ μὲν εἶναι, τὸ δ' ἐν ταυτῷ μιλάει ὁ ἴδιος περὶ ἑαυτοῦ, διὰ στόματος τοῦ ἀνικτοῦ σοφοῦ καὶ ποιητῆ ἔνθου.

122. M₁ 316α 38-9: apud Eusebium in codice Parisiensis οὐνομα. Καὶ τὸ προτιμῶ, γιὰτὶ ἀκούγεται σ' αὐτὸ καὶ τὸ ἀρνητικὸ: οὐνομα-οὐνομα.

Εἶναι ὅμως ἀληθινὰ «πρωτεικῆ», προ-νοητικῆ, ἡ θέσις αὐτή, καθὼς μοιάζει τυπικά; Ὁ Σκοτεινός, δηλαδή, καθυστέρει, καὶ ἀντιδρᾷ στὸ διαφωτισμὸ τοῦ καιροῦ του, γινόμενος φορεὺς συντηρητικῶν ἀντιστάσεων τῆς συντριβόμενης μυθολογικῆς προϊστορίας;.. Εἶν' αὐτό;.. Ἡ, ἀπὸ μιὰ «τρίτη» θέσις, ὁ Ἡράκλειτος, συνθετικῆ πέραν τοῦ διαλεκτικοῦ ζεύγματος μῦθος-λόγος (ἡ: μυθολογία-κοσμολογία, ἡ: θεολογία-φυσική), ἐπιμένει, μ' ὅλες τὶς «ρήσεις» του, σὲ κάτι ὅπως ἀλλοπύχει συλλάβει καὶ πολὺ ριζικώτερο — κ' ἐλευθερωτικώτερο — τοῦ ἀπλοϊκοῦ διαφωτισμοῦ καὶ τῆς ἀπολλώνειας) διασκέδασης τοῦ γνόφου καὶ τῶν μύθων τοῦ πρωτοελληνικοῦ κόσμου;..

Τί σημαίνει ἡ ἀδιαφορία του γιὰ ὅποιαν ἀπόδειξη;.. «Δογματίζει» ὁ ἀρχιερεὺς τῆς ἐφεσίας Ἀρτέμιδος, μιλώντας τὴν πανάρχαια γλῶσσα τῶν ἱερατείων - ποὺ δέν «ἐξηγοῦν» ποτέ, παρ' ἀποφθέγγονται» πάντα; Τότε γιατί δέν ἔμεινε οὕτε στὸ νὰ τῆς, παρὰ καὶ ἀπὸ κεῖ ἐξεπάτησε, καὶ πῆρε τὰ ὄρη, σὰν τὸ νιτσεικὸ Ζαρατούστρα ἐπειτ' ἀπὸ 25 αἰῶνες;..

Τί σημαίνει ἡ ἀδιαφορία του γιὰ ὅποιαν ἀπόδειξη;.. Διόλου δέν ἀποκρίνονται οἱ εὐκόλες κουβέντες γιὰ «δογματισμούς», «ιερατισμούς», «ὑπερβατισμούς» κ.τ.π. τοῦ τετραπέρατου αἰνικτῆ καὶ πανίσχυρου προβολέα τῆς συνειδήσεως - διό καί... σκοτεινοῦ ἀποκληθέντος, ἀπὸ τοὺς παλεύοντας στὰ θεοσκόταδα καὶ τὰ μισόφωτα.

Ἄν ὑποθέταμε τὸ ἐξῆς:

Ἀκούει, καὶ παρακoυεὶ ἐντὸς του, τὸ αἰτήμα) τῆς ἀποδείξεως. Καὶ πῶς ἀλλιῶς ὁ ἐπιμένων τόσο στὸ ξυνόν, στὸν «κοινὸ παρονομαστῆ» κάθε «συνεννόησης» τῶν κοινῶν, τοῦ δήμου; Ἐχει ὅμως καὶ βεβαιωθῆ — ὄχι ἀπὸ ἐπιταγή μέσα του τῆς ἱερατικῆς «δογματικῆς» παράδοσης, ἀλλ' ἀπὸ προσωπικῆ του ἐνορατικώτατη σκέψη, ἀπὸ σκέψη-μέθεξη στὴν οὐσία τοῦ κόσμου (ὅπως θὰ τὴν ὀρίση ἀργότερα ὁ Πλάτων, καὶ ὁ Πλωτῖνος, κ' οἱ μυστικοὶ ὄλοι, ὡς τὸ χτεσινὸ μας Bergson) — πῶς οἱ ἀπαιτήσεις) τοῦ διανοητικοῦ ὄργανου [ποὺ θὰ «καταγράψῃ» εὐσυνειδήτα σὲ λίγο ὁ Ἀριστοτέλης (καὶ γιὰ δὺ χιλιάδες χρόνια περαιτέρω ἀσφυκτικοῦ βρόχου τῆς σκέψεως)], ἀπ' τὸν κόσμον, γι' ἀποδείξεις) τῶν στοιχείων καὶ τῶν παρουσιῶν του (ὥστε νὰ γίνεταί δεκτὸς σὰν ἀληθινός), δέν ἔχουν σχέση πρᾶγματι μὲ τὸν κόσμον ὡς τόσο! Εἶναι, ἀποκλειστικά: τοῦ διανοητικοῦ ὄργανου ἀπαιτήσεις ἀπ' τὴν ἴδια του τὴ λειτουργία (καὶ πρὸς τὴν ἴδια του τὴ λειτουργία), τὶς ὁποῖες «κατ' ἐπέκταση» — ἀλλ' ἀθέμιτη καὶ ὑβριστικῆ γιὰ τὸν κόσμον «ἐπέκταση» — πρὸ βάλλει τὸ Ὄργανον, ἡ Ratio, ἐνῶ ἡ ὑπαρξὴ καμμιάν ἀνάγκη (ἀπόδειξεως) ποτέ δέν ἔχει γιὰ νὰ εἶναι!

Τὸ εἶναι: αὐτο-εἶναι γιὰ τὸν Ἡράκλειτο. Καθὼς καὶ γιὰ τὸ Νίτσε, μὰ καὶ γιὰ τὸν Πλάτωνα (σ' ἔσχατο βᾶθος), ὅπως ἀσφαλῶς καὶ γιὰ τὸν Κάντ - διὸ καὶ κακούργησε μόνος τὸν ἴδιο του τὸ λόγο: γιὰ νὰ «πείσῃ» (καὶ ν' αὐτοπεισθῆ) πρωτίστως) «ἐπὶ τῆς δυνατότητος a priori συνθετικῶν προτάσεων».

Τὸ cogito ergo sum, τοῦ νοησιοκρατικοῦ Καρτέσιου, καὶ μάλιστα τὴν ἀνάγκη — διανοητικῆ «ἀνάγκη», ὄχι τοῦ κόσμου! — ὁποιοδήποτε «ἄλλου τινός» — τοῦ cogito ἢ ὁποιοῦ παρόμοιου — γιὰ νὰ στηθῆ

τάχα «πειστικά», τάχα «ἀποδεικτικά», ἓνα *ergo*, πρὸς τὸ «νὰ φτάσουμε» στὸ δῆθεν «ἀπομακρυσμένο μας» *sum*, ὁ μὲ γερὰ νεφρὰ Ἡράκλειτος, ὁ δίχως ρωγμές στὴ εὐκρινῆ συνείδηση ἐνὸς κόσμου δρωῶτος συμπαγῶς σ' ὅλα του τὰ τάχα «μέρη» καὶ «στοιχεῖα», τόσο στὸ νοεῖν ὅσο καὶ στὸ εἶναι — σ' αὐτὸ σ υ μ φ ω ν ὀ τ α τ ο ς μὲ τὸν δῆθεν «ἀντίποδά του» Παρμενίδη — θὰ τὸ θεωροῦσε τὸ λιγώτερο οἴησι, «ἱεράν νόσον», τύφλα καὶ παράνοια, "Υβριν.

Ἐντίθετα, τὸ *credo quia absurdum*, τοῦ ρωμαλέου Τερτυλλιανοῦ, θὰ τὸν εὕρισκε νὰ κατανεύη, πετώντας μάλιστα καὶ τὸ *credo*, ποῦ προϋποτίθεται ἄλλωστε κάθε ρήσεως - ἄλλιῶς π ὤ ς ὅποια ρήσις ;..

Περ' ἀπ' τὸ τέλος

Αὐτὸς ποῦ μένει ὅταν ὅλα τελειώσουν
καὶ τὰ ξαναζῆ ὅλ' ἀπ' τὴν ἀρχή
πάλι ὡς τὸ τέλος -

μόνο αὐτὸς πᾶει πέρα
μ' αὐτὸ τὸ τέλος μέσα του.

Οἱ ἄλλοι,
ποῦ, ἀφοῦ τέλειωσαν, «τέλειωσαν» λένε,
καὶ δὲ μένουν καὶ παραπέρα,
νὰ τὰ ξαναρχίσουν ἀπ' τὴν ἴδια ἀρχή,
νὰ τὰ πᾶν στὸ ἴδιο τέλος -

ἔ, αὐτοί,
πάντα δῶθε ἀπὸ κάθε τέλος
πάντα δῶθε κι ἀπὸ κάθε ἀρχή
πουθενά πάντα
πάντα τίποτε...

Πήγαινε πέρα
πέρα κι ἀπὸ σέ τὸν ἴδιον -
δὲς πῶς εἶσ' ἐ σ ὕ τὸ «τέλος»
κι ἄρχισε τὸν κόσμο ἀπ' τὴν ἀρχή.

Γίνε ὁ κόσμος·
ὅ λ ο ς ὁ κόσμος -
πέρ' ἀπὸ σένα
τὸν ἀτελή.

Ἐνγλικίωση

Ἔτσι ποῦ μοῦ πέθαναν κ' οἱ τρεῖς
εἶναι σὰ νὰ μοῦ λέν :
— "Ε, .. μεγάλωσες πιά!

ΡΕΝΟΣ

Τὸ ἐπαναστατικὸ πρόβλημα

Κριτική και πρόταση για Διαρκή Μεταβλητή

Ἐπιτέλους, ἓνα βιβλίο ἔλληνα πού ἔχει πράγματι κάτι τὸ ἐνδιαφέρον νὰ πῆ, στὸ χῶρο τῆς ἐπαναστατικῆς σκέψης - και μιᾶς σύγχρονης «σοσιαλαναρχίζουσας» προβληματικῆς τῆς: ὁ Κορνῆλιος Καστοριάδης, μὲ *Τὸ ἐπαναστατικὸ πρόβλημα σήμερα*, ἀναπτύσσει μιὰ σκέψη ἀσφαλῶς προσωπική, κατέχουσα μὲ σαφήνεια και ἀκριβεία τὰ θεωρητικά και ἱστορικά δεδομένα τῶν θέσεων και τῶν ἀντιθέσεων πού συμβάλλονται και συμπλέκονται στὸν κοινωνικό και συνειδησιακό χῶρο. Ἡ κριτική πού ἀσκεῖ τοῦ μαρξισμοῦ-λενισμοῦ-τροτσκισμοῦ-σταλινισμοῦ και μετασταλινισμοῦ, δηλαδή τῆς σοσιαλιστικῆς θεωρίας και πράξης περίπου δύο αἰῶνων συλλήβδην, εἶναι, σ' ὅλα τὰ σημεῖα καιρία [ἄλλο ἀν ὑπάρχουν κι ἄλλα, ἴσως και καιριώτερα (πού παραλείπονται; ἢ δὲν διαγιγνώσκονται);], δξύτατη ὅπωςδῆποτε και δικιά του, μὲ θεωρητικό βάρος και ὀπλισμὸ ἀξιοπρόσεκτο. Και εἶναι κριτική ἀπὸ μέσα, ὄχι ἀπόξω: ἀπ' τὸ σοσιαλμαρξιστικό χῶρο (ἀσχέτως και ἀναρχίζουσῶν τάσεων τοῦ κριτῆ), γιὰ τὰ πάθη τοῦ χῶρου και ὅσα θέτουν στὴ σύγχρονη κ' ἐπαναστατικά προβληματιζόμενη συνείδηση.

Βέβαια, μιὰ βασική λύπη και κρίση ἔχει καθένας πού δὲν κρατιέται ριζικά ἢ σκέψη του ἀπ' τὸ μαρξισμό και τὴ θεωρητική μεθοδολογία του: ὅτι μαρξιστῆς ὑπῆρξε ὁ Καστοριάδης, και δύσκολα ξεφεύγει — ἐν τέλει ξεφεύγει; (οὔτε κι ὁ ἴδιος δέ θὰ μπορῆ νὰ τὸ πῆ!) — ἀπ' τίς σύμφυτες και προσδιοριστικώτατες — ἄρα και κατὰ τὴν κρίση του ἐπίσης: ἀντεπαναστατικές — τάσεις τῆς βασικά ντετερμινιστικῆς και («ἀστικώτατα») ρασιοναλιστικῆς αὐτῆς οἰκονομολογίας (γιατι δὲν εἶδα ποτέ μου τί ἄ λ λ ο, στὰ σοβαρά, ὁ Μάρξ και ὁ μαρξισμὸς ὅλος μαζί, παρ' ὅποιες ἀξιώσεις κ' ἐπιμονές ὅποιου του, οὔτε και τῶν θεωρητικώτατων του). Και ἄρα: ὅτι «ἐνδιαφέρουσα», ναί, ἢ σκέψη του κ' οἱ ἀναλύσεις κ' οἱ κρίσεις του, ἀλλά «κλειστή», πάντως, στὴν ἀσφυκτική αὐτή — κ' ἐλάχιστα ἐπαναστατική ἐντέλει — «μήτρα».

Ἐπιπλέον, ὁ ἄπιστος μπορεῖ νὰ βρῆ ἐνδιαφέρον, ἢ και νὰ κινηθῆ ὁ ἴδιος γόνιμα (σ' ἓναν κύκλο δικῶν του σκέψεων), παρακολουθῶντας μιὰ παθιασμένη συζήτηση πιστῶν κ' αἰρετικῶν, ὅποιουδῆποτε δόγματος - ἀκόμα και θεολόγων τοῦ Μεσαίωνα, γιὰ τὸ πόσοι ἄγγελοι χωρῶν ἐπὶ αἰχμῆς βελόνης λογουχάρη! Ἐὰ κουνήση ὅμως, στὸ τέλος και τῆς πιὸ «σοβαρῆς συζήτησῆς τους», θλιβερά τὸ κεφάλι, ψιθυρίζοντας γιὰ ὅποιον «ἐνδιαφερότερό» τους: *Κοῖμα ὁ (αἰρετικός) ἐκεῖνος νὰ μὴν μπορῆ νὰ πιάσῃ πὼς δὲν ἦταν ὁ (χωρὸς του) ἢ πίστη!* Και (πέρ' ἀπ' τὸ «προσωπικό» θέμα): *Στὸ κάτω-κάτω, τί μᾶς ἐνδιαφέρουν οἱ τόσο αἱματηροί — μὰ και σχολαστικοί, και βεβαρημένοι προφανῶς μὲ τόση προϊστορία τυποκρατικώτατων διαδικασιῶν και διενέξεων πίσω τους — προβληματισμοί («ειδικώτατοι) πιστῶν αὐτοῦ ἢ ἐκεῖνου τοῦ (ἐξίσου «τρελλοῦ») ὀπωςδῆποτε) δόγματος;..* *Ἄς μὴν πιστεῦαν κάποτε, οἱ νῦν (αἰρετικοί)*

του, ὥστε νὰ μὴ ν πληρώνουν μετὰ μὲ τόσο αἷμα τὴν ὅποιαν «ἀνάνη-
ψη» τους - ἂν εἶναι κι «ἀνάνηψη» στ' ἀλήθεια (ἢ μήπως και ποτέ «ἀνά-
νηψη» ἀπὸ τέτοια;..) Τραγικό μὲν τὸ θέμα τους, ἀλλά: δι κ ό τ ο υ ς
κυρίως!.. Κι αὐτὸ τὸ «δι κ ό τ ο υ ς κυρίως», σημαίνει: μ ἢ κεντρικό,
μ ἢ κ ο ι ν ό τῶν συνειδήσεων ὄλων!

Μοιάζουν ἐντέλει σά φυλακισμένοι ἔλ' οἱ πιστοὶ ὄλων τῶν δο-
γματῶν· πού ἔχουν μὲν τοὺς «ἐλευθέρους των» ἐπίσης, ἔχουν ἀσφαλῶς
τοὺς «βασανιζόμενους ἀπὸ τρομερές ἀμφιβολίες» — νά τους! «διαφεύ-
γουν» κάθε μέρα, κι ἀπὸ δῶ κι ἀπὸ κει, «διαλέγοντας τὴν» (καθὼς θα-
ροῦν οἱ ἔρμιοι) «ἐλευθερία» [κ' οἱ μὲν κάνουν προσευχές, στὸ πρῶτο ἐλ-
βετικό παρεκκλήσι πού θὰ βροῦν μπρὸς τους (ἀπολαύσαμε, κλαίοντας
τὰ μάτια μας, τὸν «εὐσεβῆ» Σολτζενίτσιν πρὸ καιροῦ), οἱ δὲ ἀμέσως
δηλώσεις ταπεινότητος κομματικῆς πειθαρχίας (μὲλις πάτησαν τὴν ἄ-
για σοβιετικὴ γῆ, κάτω ἀπ' τ' ἀεροδρέπανα τοῦ σκάφους, πού δουλεύουν
φοβερά πάνω ἀπ' τὰ σιβηρικὰ καταψυχόμενα κεφάλια τους)] — κ' ὑπάρ-
χουν ὅπωςδῆποτε κ' ἐκεῖ οἱ «ἐνδιαφερότερα» ἴσως «σκεπτόμενοι», ἀλλ'
ἔλ' αὐτὰ: μέσα! Στὴ Φυλακῆ, στὴν Ἐκκλησία, στὸ Δόγμα, στὸ Κόμ-
μα, στὴν Κάστα, στὸ κάθε φρικαλέο Φ ρ ά ξ ι μ ο ! Δηλαδή: μέσα στὴν
ὄλη παράνοια τῆς ὅποιος πίστης τους!.. Δέν ὑπάρχει τρόπος, δέν ὑπάρ-
χει δρόμος νὰ βροῦν ἔξω, ἐφόσον τὸ βασικό τους κῦτταρο εἶναι, ριζικά
του: κῦτταρο πιστεύοντος! Καὶ μάταια αἰρεσιάζουν, «διαφεύγουν», «προ-
τιμοῦν» ψευτοελευθερίες τῶν «ἀντίπαλων» πιστῶν, τῶν «ἀντίπαλων»
κόσμων! Καὶ μανιακά, γι' αὐτό, ἀλληλοσπαράζονται στοὺς αἰῶνες (κι
ἀνὰ τίς χιλιετίες) — γιὰ τὴ μιά Ἐκκλησία (τοῦ δίχως καμμιὰ ὄμως πο-
τέ «ἐκκλησία» Σταυρωμένου), ἢ γιὰ τὸν σὲ μιά μόνη χώρα (ἢ: ἀδύνατο
σὲ μιά μόνη) κι ἀνύπαρχτου ὥστόσο (καὶ στὴ μιά ἐκείνη, ἀκόμα, και
σ' ὅποιες ἄλλες ἐπέκεινα) «σοσιαλισμοῦ» τάχα — μὲ θεωρητικά «τσιτά-
τα» [ἐξαιρετικά σχολαστικά και κοπιώδη πάντα (ἔσο και «λίαν κινδυ-
νῶδη»)] διαμέσου τῶν τοίχων τῆς Φυλακῆς, μὲ τὸν περιπλοκο κώδικα
τῶν σημάτων κάθε βαρειάς και παρατεταμένης παρανομίας (πού δια-
στρέφει ἐντέλει και τὸν καθαρώτερο, και τὸν ὑγιέστερο νοῦ), κ' εἰν' ἀλή-
θεια νὰ θαυμάζη κανεὶς τὸ πάθος τοῦ δόλιου τοῦ πνεύματος ν' ἀντιστέ-
κεται ἀκόμα και στὸν ἕγδοο κύκλο τῆς ρασιοναλιστικῆς κόλασης, ἀκό-
μα και μὲς στὰ «σοσιαλιστικώτερα» καζάνια και σταλινικά της θειάφια,
ὥσπου ν' ἀφανιστῆ και τὸ τελευταῖο του ἰχνημόριο..- ναι, ναι, ἀλλὰ τί
γιὰ τοὺς ἀπόξω, ἐντέλει, ἔλ' ἢ νοσηρὴ και ἀδιέξοδη αὐτὴ πάλι τῶν φυ-
λακισμένων και αὐτοφυλακισμένων; Τὸ πρόβλημα — τὸ κ ο ι ν ό πρό-
βλημα τῶν συνειδήσεων κάθε καιροῦ — εἶναι ξυνόν [τοῦ Ἑράκλειτου
(«πανανθρώπινο» θὰ λέγαμε σήμερα τίμια μεταφράζοντας)]: εἶναι ἀπό-
ξω πρόβλημα, τῆς ἐρηγόρησης - ὅχι τῆς παρανοικῆς παραίσθησης και
κάθε μεσσιανικοῦ ὄνειρου πίστης σὲ κα μ ι α Βασιλεία τῶν Οὐρανῶν
(οὐτ' ἐπὶ γῆς οὐτ' ἄλλοῦ)! Εἶναι ἢ κόλαση ὄλη σ τ ὸ ν ἀ ν ο ι χ τ ὸ χ ῶ-
ρ ο, στὸν «ἐλεύθερο ἀέρα»! Δέν εἶναι «τῆς φυλακῆς» πρόβλημα - ἢ τῆς
αὐτοφυλακῆς μέσα στὰ ντουβάρια ὀποιοδῆποτε «πύργου» (και «πύρ-
γωσης») καμμιᾶς πίστης-παράνοιας!

Κι αὐτὴ λοιπὸν ἀκόμα ἢ τόσο «βουλευσιαρχικὴ» καθὼς μοιάζει θέ-

ση τοῦ «αἰρετικοῦ» φυλακισμένου-αὐτοφυλακισμένου Καστοριάδη (: ὅτι «ἐκλέγειν», «προτιμάει», ὑποστηρίζει κάτι, μέσα σὸν κόσμον καὶ στὴν πρόβαση τῶν πραγμάτων), δὲν εἶναι σ' ἔσχατη ἀνάλυση παρὰ σ υ γ κ ἄ λ υ ψ ῆ τῆς δρώσης μέσα σὲ κάθε ἀνιάτο πιστό ἐπιταγῆς — ἀπόλυτα καντιανῆς μάλιστα (κι ἂν τὴν καλοφάξετε: εὐσεβιστικώτατης!) — «νὰ πιστεῦν», «μπᾶς καὶ δὲν πιστεῦν, στέρεα, καὶ δὲν ἐνεργῆ ἀποτελεσματικά γιὰ νάρθη κάποτε ἡ Βασιλεία τῶν Οὐρανῶν», «νὰ μὴ διανοῆται μ ὄ ν ο» — ὅπως, τάχα, «μ ὄ ν ο διεννοοῦντο» ἔλ' οἱ πρό τοῦ (θραυστάτου σ' αὐτό) μαρξισμοῦ φιλόσοφοι [ναὶ «μ ὄ ν ο»! ἀπὸ τὸν κανονεῖο σταυκά πίνοντα (γιὰ τὴν π ρ α γ μ ἄ τ ω σ η, ἀκριβῶς, τῆς ἠθικῆς του) Σωκράτη, καὶ τὸν δεινὰ πάσχοντα (κ' ἐξανδραποδιζόμενον ἐντέλει) γιὰ τὴν ἐ φ α ρ μ ο γ ῆ τῆς πολιτικῆς φιλοσοφίας του (ἂν ἦταν δυνατὸ!) Πλάτωνα, καὶ τὸν σ τ α υ ρ ω ν ὄ μ ε ν ο (γιὰ νὰ στεριώσῃ μ' αἷμα «ἐς ἀεὶ») τὸ λόγο του) Χριστό, ἴσαμε καὶ τὸν τελευταῖο προμαρξικὸ καὶ μεταμαρξικὸ ἀληθινὸ στοχαστή, πολιτικὸ φιλόσοφο ἢ ὅποιον π ν ε υ μ α τ ι κ ὸ π ρ ἄ γ μ α τ ι] —, «νὰ πιστεῦν, νὰ πιστεῦν δ ρ α σ τ ι κ ἄ, καὶ νὰ π ρ ἄ τ τ η, συνεχῶς, ὑ π ἔ ρ ο» [τῆς Βασιλείας τῶν Οὐρανῶν ἢ τοῦ Κόμματος (ὅποιον κόμματος, τὸ ἴδιον κάνει!)]· Ἀμάν-ἀμάν τρέμουν οἱ κάποτε πιστοὶ (καὶ τώρα αἰρετικοί) μπᾶς καὶ περάσουν ἀλήθεια στὴν «ἀπιστία»! Ὅποτε «πρόδωσαν» — αἰσθάνονται (γιατὶ τοὺς ἔχει ἀπὸ παλιά ἐπιβληθῆ, καθαυτὸ ὑπνωτιστικὰ ὑπαγορευτῆ, καὶ δὲν τολμᾶν νὰ μὴ νιώθουν ἔτσι) — ὄχι τίποτ' ἄλλο σημαντικώτερο, εὐρύτερο, κ ο ι ν ὄ τ ε ρ ο, ἀφορῶν ὄ λ ο υ ς, παρὰ τὸ κατεξοχὴν ποὺ καίει ἀποκλειστικά τοὺς ἴδιους: τὰ προσωπικά τους «νιάτα», ὅταν «ὠρκίστηκαν» αὐτοὶ κρυφὰ κάποτε, «νὰ πολεμήσουν» [γιὰ τοῦ Χριστοῦ τὴν πίστη τὴν ἀγία! ἢ τοῦ Μάρξ ἢ τοῦ Λένιν (καὶ μετὰ τοῦ Στάλιν; τοῦ Τρότσκι; τοῦ Μάο ἢ τοῦ Τίτο ἢ τοῦ Ἔρρολ Φλὸν Φιντέλ Κάστρο; θὰ δοῦμε! διαφορὲς οὐσιαστικῆς, γιὰ τὸν μὴ πιστὸ τουλάχιστον, δὲν ὑπάρχουν! πιστεῖς-παράνοιες εἶν' αὐτές, ὅλες, καὶ πάθῃ μέσα στὴ φυλακὴ κι αὐτοφυλακὴ τῶν πιστῶν κάθε δόγματος)].

Δὲ θέλω ἐγὼ νὰ ὑποδείξω κανενὸς ἀγωνιζόμενου πιστοῦ πρόβατου τί νὰ δῆ καὶ π ὤ ς νὰ βρῆ καὶ π ὤ ς νὰ βγῆ — οὔτε κι ἀπ' τὴν ὅποια «ἐρίφιου» αἵρεση [τί ἄλλο σημαίνει καὶ τοῦ Καστοριάδη τὸ «ἐκλέγω»; τὸ (προτιμῶ); τὸ ὑποστηρίζω; (ποὺ τὰ θεωρεῖ κ' «ἐλευθερώτερα», τάχα, κ' «εὐθύτερα»)] τῆς πίστεως του... Δὲν ὠφελεῖ ἄλλωστε — δὲν ὠφέλησε ποτέ κανέναν πιστὸ ἢ ὑπόδειξε κανενὸς ἀπιστοῦ (κι ἀξεγέλαστου ἀπ' τὴν παράνοια ὅποιος πίστεως) —, ἀλλὰ δὲν εἶμαι οὔτε καὶ «τῆς ἀπιστίας πιστός» (ὅπως ἀρέσκονται νὰ βαφτίζουν ἔλ' οἱ ἀνιάτα πιστοὶ τοὺς ἀπιστους), γιὰ νάχω τέτοιο προπαγανδιστικὸ ἐνδιαφέρον... Μόνον στοὺς ἀπιστους — στοὺς ἄ π ε ι ρ ὄ τ ε ρ ο υ ς ἀπιστους: τοὺς ν ε ὠ τ ε ρ ο υ ς [καὶ μόνον γιὰ ὑπερκέραση, ἂν γίνονταν, κάποιων ὁ μ ο ι α πάντα εἰσπραττόμενων πικρῶν (αἰδεολογικῶν) ἐμπειριῶν (δηλαδὴ ἀπὸ συν-πάθεια, ἐν ἐσχάτῃ ἀναλύσει)] — θάθελα νὰ δείξω πῶς νά! κ' οἱ μακρινότεροι «κριτικοί» κ' «αἰρεσιάρχεις» μιᾶς πίστεως δὲν ἐννοοῦν νὰ δοῦν, δ ἐ ν μ π ο ρ ο ῦ ν νὰ δοῦν (γιατὶ δ ἐ ν ξεπλένεται μὲ τίποτα ἢ γλύνα τῆς πίστεως ποτέ ἀπ' τοὺς ἔλικες τοῦ μυαλοῦ, ἂν ἦταν βαθιά κολλημένη γλύνα πί-

στης-παράνοιας), δέν μ πο ο υ ν, ούτε μετά τριάντα ἔτη [προσωπικά ὁ Καστοριάδης οὔτε μετά τριανταπέντε (κ' ἱστορικά τὸ «κάζο» τους ὄλων: οὔτε μετά ἐξήντα) δέν μποροῦν νὰ συλλάβουν — αὐτό θά πῆ γάρωμα μυαλοῦ μιά φορά! — πῶς μόνο τὸ ἀπόλυτα ἔξω ἀπὸ πίστεις — σὰν αὐτοαγωγή συνεχῆς, κι ὁλοένα σκληρότερη, ὄλο και βαθύτερα μπηγώντας τὸ ὑνί της στὴν ἀνένδοτα αὐτελεγχόμενη συνείδηση — μόνο αὐτό, σά στάση ζωῆς ἀνήμερη, καθ' ἅλη τὴ ζωῆ, μόνο αὐτό ἴσως βγάζει πράγματι ἔξω ἀπὸ παράνοιας-πίστεις (ὅλες ἀντιδραστικώτατες) κι ἀντεπαναστατικώτατες πάντα), ἐλευθερώνοντας ἀλήθεια, χωρὶς ἀπάτες κι αὐταπάτες, κάτω ἀπ' τοὺς τρομεροὺς κι ἀκατάβλητα ξάγρυπνους προβολεῖς του, ἀνθρωπο γερὸ (μὴ νοσηρό) καθ' μ' αἴσθηση τοῦ «πραγματικοῦ», τοῦ ἡρακλείτειου ξυνοῦ, ἔμπεδη, βαθιὰ ριζωμένη στὴ γῆ, πάνω σὰ ἴδια της τὰ πόδια προσωπικῆ συνείδηση, στημένη ἀκλόνητα, ὄχι τρικλιζουσα ὁλοένα κατὰ τὶς παράνοιας-πίστεις ποὺ τὴν ἔχουν ἀνεπίγνωστά της κάποτε ταῖσμένη τόσα και τόσοι, ὄχι πυρέσσουσα (και φαντασιαζόμενη ἀνυπόστατα και μυθολογοῦσα ὀτιδήποτε γιὰ τὸν κόσμο και τὴν ὅποια «πορεία» του) «μαζικὴ» ψευτοὑπαρξὴ τῶν ὑπερσχεδιακῶν ἀποπροσωπιστικῶν ὁμοιοπαραγωγῶν, Ἀνατολῆς εἶτε Δύσεως.

Κι αὐτὸ τὸ ἔξω ἀπὸ κάθε πίστη — ἢ «αἵρεση» πίστης [ποὺν' ἄλλη (ἢ παραλλαγὴ τῆς ἴδιας παράνοιας)] — σημαίνει, ἐντέλει: προσωπικὰ! Στάση και πράξη και συνεχῆς αὐτοαγωγὴ πρὸσωπικῆ, τοῦ καθενός, μὲς στὸν κόσμο!.. Γιατὶ ἔλ' αὐτὰ τὰ «πιστά» — και τὰ «ὄλοι μαζί!» και «κανεῖς χῶρια» [και «ἀδὲ γίνεται», τάχα, (χῶρια) (και «θάνατος», συνεπῶς, τὴν ὥρα τοῦ ὄχλου, σ' ὅποιους τολμᾶν νὰ στέκουν, ἔστω και κατ' ἐλάχιστο (χῶρια), «θάνατος στοὺς διασπαστές!», «στοὺς προδότες!» κ.τ.τ.)] — ἔλ' αὐτὰ μαζικὰ εἶναι, τερμιτισμός — ἢ πлагκτονισμός — τοῦ δύστουχο εἶδους ποὺ παλεύει νὰ γίνῃ ἀνθρωπος κάποτε (ὄχι «ὑπεράνθρωπος», Νίτσε μου, σὰ νά τ' ἀν κιάλας ἀνθρωπος τάχα) καθ' ὅλα του τὰ «ἄτομα»-ζῶα. Δηλαδή: ἔλ' αὐτὰ μᾶς πᾶν πίσω! Ἡ, ἂν δέν εἶναι τάχα «πίσω» τὸ πлагκτόν κ' οἱ τερμίτες και τ' ἀγελαῖα ὄλα, και τὰ πελώρια ἐν γένει ρεύματα-πολτοὶ μαζόζων στοὺς ὠκεανούς, μαζί μὲ τοὺς πηγμένους ἀπὸ πηγές-ἀκρίδες οὐρανούς ἀνήλιους τῶν φαράω, τότε τί ἄλλο εἶναι λοιπόν «ἔσχατο πίσω»; Ποιός στὰ σοβαρά θά τόλμαγε νὰ ἰσχυριστῆ, πῶς ὁ δίχως ὀργανικὴ νύρωση και δομικὰ ἐνιαία σκελέτωση νομάς πολτός εἶναι, τάχα, τὸ «ἀνεπτυγμένο μπρός»; Ἄλλ' ἔστω κι ἂν τὸ δεχόμεσταν και χωρὶς βιολογικὰ πειστήρια — γιατί βιολογικὰ, πάντως, ἀπαιτοῦνται — πῶς δῆθεν «δέν εἶναι πίσω» τὸ «πлагκτόν» τοῦ ἀποθραυσμένου αὐτοῦ στοὺς καιροὺς καθ' ὁλοκληρὸν μαζοπισμοῦ, ὅπου παράφρονα μᾶς πᾶν ἀπ' Ἀνατολὴ σὲ Δύση ἔλ' οἱ ἀπανθρωπικοὶ μαζοποιοὶ τῶν κατεστημένων κάθε λογῆς, ἔ, εἶναι τί λοιπόν ἔλ' αὐτὰ τὰ ἐμμανῆ και δαιμονόπληκτα, ποὺ καταργοῦν, και τείνουν και ν' ἀποκλείσουν, ὀριστικά, τὴν ἐπανεμφάνιση προσώπων στὸν ἄθλιο (κόσμο) νοῦμερων και μηχανοποιημένων ναίλο-δίποδων γιουμισέξ, ποὺ «ὄνειρεύονται» και ραγδαῖα στήνουν ὄλοι, μ' ὄλα τὰ «ὑπεραναπτυξιακὰ» προγραμματικά ἰκρίωμάτα τους σὲ κάθε διά-

σταση τοῦ πλανήτη ;.. Μὴν πλανιέστε! «Πίσω» ἢ «ἀλλοῦ», λ ἱ γ ο διαφέρουν! "Ὁλ' αὐτὰ τὰ μαζικὰ (κι ὅλο μαζικώτερα) μᾶς πᾶν ἄν τ ι προσωπικά! Δηλαδή: ἀντιανθρώπινα κι ἀντιελεύθερα... κι ἀπὸ πρόθεση! [Δέ βολεύει τὸ πρόσωπο. Δέν εἶναι οὔτε καλὸς πελάτης, οὔτε πειθήνιος ὀπαδός, οὔτε μηχανικὸς στρατιώτης. «Κάτω τὰ πρόσωπα! Πάνω - και παντοῦ: ἡ μᾶζα!» (Κ' ἐπὶ τὸ «εὐγενικώτερο»), τὸ φαρισαϊκώτερο: «Οἱ λαοί!») - «Ὁ Λ α ὄ ρ», μὲ τὸ λάμδα κεφαλαῖο κ.τ.τ.)]

Αὐτὸ εἶν' ὁ ἀστήρ Ἄφηνθος τῆς παλιᾶς Ἀποκάλυψης, πούκανε τὸν προφήτη Ντοστογιέβσκι πρὶν ἓνα αἰῶνα νὰ ριγῇ σάν Κασσάντρα τῆς Ὑστατης Τροίας τοῦ δαιμονιζόμενου κόσμου μας πού γεννιόταν στοὺς Καρμαζόφ, στὸν Ἡλίθιο, στοὺς (κατευθεῖαν μὲ τ' ὄνομα:) Δαιμονισμένους — σὲ μισόν αἰῶνα κατακλύζαν τὴ Ρωσία και τὸν πλανήτη ὅλο! — κ' ἔλεγ' ἓνας ἥρωας του πῶς εἶναι... «τὸ δίκτυο τῶν σιδηροδρόμων» (!) τῆς τότε (καθαυτὸ) βιομηχανιζόμενης Εὐρώπης!.. Ἄλλὰ ναί! Αὐτὸ τὸ «πίσω ἢ ἀλλοῦ» εἶν' ὁ Ἀντίχριστος τῶν ὑπέρτατων σιβυλλικῶν τρόμων τῆς πιὸ ἀγωνιακῆς-προμαντευτικῆς μυθιστορίας τῆς ρώσικης καζάνας, πού κιόλας ἔβραζε! Καί νά τί τίναξε τὸ σύστοιχο φοβερό ἀνακόχλασμα τοῦ κόσμου ὅλου, ὡς σήμερα!..

"Ὅσοι σώζουσι — και στὸ βαθμὸ πούσου, παραταῦτα, καταφέρει ὀπουδήποτε γῆς νὰ σώζουσι — ἀκόμα πρόσωπο (ἢ, ἔστω: «τάση π ρ ὀ ς πρόσωπο»), ἔ, ὁ Διάολος νὰ κατέβη ὁ ἴδιος, δέ γίνεται νὰ τὸ θελήσουσι, νὰ τὸ δεχτοῦν, νὰ τὸ προτιμήσουσι τὸ «πλαγκτόν» ἀπ' τὸ πρόσωπο, τὸ φύκι ἀπ' τὸν ἄνθρωπο!.. Ἄρα κ' ἡ Ἐπανάσταση — και πρώτιστα δά ἡ Ἐπανάσταση [πού τὸ παραπάνω ζητάει, πάντα, σ' ὅλα τὰ πιὸ ποιοτικά και τὰ πιὸ ἄξια, τοῦ «Ἀνθρώπου» μὲ τὸ ἄλφα κεφαλαῖο (ξὸν ἄν πρόκειται πιά γιὰ πιθήκων ἐπανάσταση!)] — π ρ ὀ β λ η μ α πάντως εἶναι τ ἧ ς π ρ ο σ ω π ι κ ῆ ς σ υ ν ε ἰ δ ῆ σ η ς, ὅχι «τῶν μαζῶν» σά «μαζῶν», τῶν «λαῶν» σάν «ἔχλων», κανενός «ὀμαδικοῦ πνεύματος» ἐν γένει (ἄν εἶναι ποτέ «πνεῦμα» ὄντως τ' ὀποιο «ὀμαδικό»), πού ἔτσι κραυγάζουσι «γιὰ λογαριασμό του», κ' «ἐξ ὄνομάτος του» τάχα, διάφοροι ἀφρισμένοι («ἀγκιτάτορες» τῆς θρασυτάτης ψευτοεπανάστασης τῶν δούλων και τῶν δουλωμένων, στίς ἀλαλιασμένες αὐτὲς μέρες τοῦ καιροῦ μας). Τ' ἀρέσει δέν τ' ἀρέσει ὀποιουδήποτε, βολεῖ ἢ ὅχι, ἔτσι ἢ ἄλλιῶς, ὀποιουσδήποτε, ἢ Ἐπανάσταση εἶναι π ρ ὀ β λ η μ α π ρ ο σ ω π ι κ ὸ ὀ π ο ι ω ν σ κ έ φ τ ο ν τ α ι. Καί εἶναι τέτοιο ἀπὸ τῆ γένεση συνείδησης προσωπικῆς στήν ἱστορία τοῦ κόσμου· και σ υ ν ε χ ῶ ς ἔτσι ἦταν, χωρὶς νὰ πολυσοκιστῇ πράγματι ποτέ ἀπ' τίς «ἀνασταλτικές» τάχα «παρεμβάσεις» ὀποίων ἐκάστοτε ἀποτόλμησαν εἶτε ὕπαναστροφικές κατὰ πίσω εἶτε παρεκτρεπτικές κατ' ἄλλοῦ μαζοποιήσεις κ.τ.π. Γι' αὐτὸ και δέ νοεῖται πῶς, ἔχοντας ἀντικρύσει κανεὶς τὸ ζήτημα ἀπὸ θέση ἱ κ α ν ὀ τ η τ α ς ὀπωςδήποτε ν' ἀντικρύζωνται «θέματα», «προβλήματα», «προτάσεις» περὶ αὐτοῦ ἢ ἐκεῖνου τοῦ «πρακτέου» κ.λ. — πού ὄλ' αὐτὰ προὑποθέτουσι σ κ έ ψ η (και δέ νοεῖται σκέψη, ἐξ ἄλλου, μ ἢ προσωπική, δέ βρέθηκε τρόπος νὰ σκέφτῶνται οἱ μᾶζες, οἱ λαοὶ πράγματι, τὰ πολυάτομα συστήματα ἐν γένει, (κ' ἢ τάχα «ὀργάνωση») δέν πετυχαίνει στ' ἀλήθεια παρὰ μιὰ φαιδρὴ συνήθως «ὑπο-σκέψη», κατώ-

τατης ύποστάθμης) — γι' αυτό δέ στέκει ὁ ἰσχυρισμός ὅποιωνδήποτε μαζοποιῶν ψευτοεπαναστατῶν: πῶς, τάχα, «ἡ Ἐπανάσταση εἶν' ὑπόθεσι τῶν μαζῶν, κι ὄχι τῶν προσώπων», «τῶν λαῶν, κι ὄχι τῶν συνειδήσεων», «τῶν πραγμάτων, κι ὄχι τῶν βουλήσεων». Μὲ τέτοια βέβαια βαυκαλιζοῦν πάντα τοὺς ἀπρόσωπους κι ἀποπροσωποποιούμενους ὄλο καὶ μαζικώτερα ὀπαδοὺς. Ἀλλὰ γι' αὐτὸ καὶ τὸ ζετυλιγόμενο σὰν τάχα «Ἐπανάσταση» στὸν αἰῶνα μας, μόνο Ἐ π α ν ἄ σ τ α σ η δέν εἶναι, κ' οἱ τάχα «ἐπαναστάτες» φορεῖς τῆς μόνο ἐπαναστατημένοι δέν εἶναι καὶ δέν ὑπῆρξαν, στὴν κομματικὴ καὶ χάρτινη ψευτοζωή τους, π ο τ έ!

Ἡ Ἐπανάσταση δέν εἶναι σαλτάρισμα κοιλιᾶς γιὰ τουμπάνισμα, κι ἄρπαγμ' ἀπ' τοὺς «ἐχόντες» γιὰ νὰ καταστοῦν ἄλλοι ἐξίσου βρωμερὰ «ἐχόντες» καὶ «κατέχοντες». Εἶν' αἴσθησι, ἀνάλυσι, σκέψη, κατάληξι, ἀπόφασι κ' ἐφόρμησι ἐφ' ὄρου ζωῆς ὑπεύθυνη, καὶ π ρ ο σ ω π ι κ ῆ τοῦ καθενός πού ἀξιῶνει νάνα «φορέας τῆς».

Καὶ τοῦτο, τώρα: ὅτι ἀπὸ προσωπικὴ πάντως θέση ὅποια γνήσια ἐπανάστασι, εἶναι πολὺ β α σ ι κ ὸ, γιὰ ὅποια παραπέρα τοποθέτησι κι ἀντιμετώπιση κ ο ι ν ο ὦ προβλήματος. Ἡ ἀγωγή: ἀπ' τὰ πρῶτα! Καὶ γι' αὐτὸ, λοιπόν, κάθε ἀγωγή, αὐτοαγωγή, παιδεία, καλλιέργεια. καὶ τὰ συναφῆ, πρέπει ἀπ' αὐτὸ νὰ ξεκινήσῃ! Κι ἀπ' αὐτὸ: σά β α σ ι κ ὸ, ὄχι σὰν ἀπωθημένο «στοιχεῖο» τοῦ «δευτερογενούς ἐποικοδομήματος»! Ἡ παιδεία — κ' ἐννοῶ μὲ τὸν ὄρο: κάθε μορφὴ παιδείας — μπορεῖ νὰ λέν οἱ ψευτοεπαναστάτες «ντετερμινιστές» (γιατὶ τὴν ἐξουσία τοὺς στήνουν ἔτσι), ἀλλ' ὄχι, δέν εἶναι «δευτερογενής» καὶ «δεύτερης σημασίας» παράγων Μεταβολῆς! Εἶναι ἰ σ ο δ ὶ ν α μ η μὲ τὴν οἰκονομία — ἀλλὰ κ' ὑπερδύναμη κάποτε: ὅταν ἕνας Γκάντι, λογουχάρη, ἢ ἕνας Χριστός (τί; δέν εἶναι π α ι δ ε ἰ ἄ ο ἰ ὁ λόγος τοῦ Εὐαγγελίου;) τὴν ἐμπνέη σ ὺ μ φ υ τ ῆ γενναῖα στὶς συνειδήσεις ὄλες, καὶ σὲ μέγα βάθος τους, συνάμα μὲ τὴν ριζικὴ ἀναμόχλευσή τους πρὸς ἐπανάστασι. [Ἡ μήπως δέν ἦταν τάχα Ἐπανάστασι ὁ Γκάντι ἢ ὁ Χριστός; («Ὅτι δὲ τὰ δυὸ παραδείγματα εἶναι «παρωχημένα» καὶ τοῦ «υπανάπτου» ἱστορικοῦ χώρου, δέν πολυσημαίνει γι' αὐτὸ πού θέλω νὰ πῶ: ὅτι ἐξαρτᾶται τῆς παιδείας ὁ παράγων — ἀλλὰ καὶ τῆς οἰκονομίας ὅμοια — ἀπ' τὴν π ο ι ὸ τ ῆ τ ἄ τ ῆς: ὅπως οἰκονομία ὑπανάπτουκτι δέν προσφέρεται γιὰ μοχλὸς κινήσεως τῆς κοινωνίας τῆς πρὸς ἄλλοῦ ἀπ' ὅπου λιμνάζει, ἔτσι καὶ παιδεία θεωρούμενη σὰ «δεύτερης σημασίας παράγων», «μὴ ἀποτελεσματικὸς» πρὸς μεταβολή, καὶ συνάμα ποιότητας καὶ περιεχόμενου χθαμαλοῦ, συντηρητικοῦ, ἀπρόσφορου γιὰ φρενῶν πτέρωμα πού ὑμνοῦσε ὁ Κάλβος, μπορεῖ νὰ μὴν εἶν' ἱκανὴ νὰ κινήσῃ τὴν κοινωνία, ἢ τὴν τάξην, ἢ τὴν ὀμάδα, πού τὴν εἰσπράττει, πρὸς πουθενά. κι ἀντίστροφα: παιδεία π ο ι ο τ ι κ ῆ, συνειδητῆ, πού ξέρει τὶ ζητάει καὶ τὶ κινεῖ, μπορεῖ ν' ἀποτελέσῃ, καὶ ἀμὸν ἂν, μοχλὸς μεταβολῆς ἢ ἐπανάστασης ἀπρόβλεπτης ἀπ' ὄλους τοὺς ρασιοναλιστικούς-θετικιστικούς προϋπολογισμοὺς πού «ἱστορικοῦλιστικά» θὰ τὴν ἀπόκλειαν.]]

Αὐτά, βέβαια, εἶναι κρῖμα πού δέ μᾶς τὰ εἶπε ὁ σύντροφος Μάρξ, μὰ καὶ κανένας δυστυχῶς «σύντροφός» του, ἀλλὰ νὰ πού δέ μᾶς τὰ εἶπαν, οἱ διαβόλοι, καὶ δέ μᾶς τὰ λέν ἀκόμα τὰ «συντρόφια», χανόμενα

καὶ καταποντιζόμενα σὲ ὅλους ἀλλοῦ παραπλανητικά τους (καὶ ὅλων).

Γιὰ νὰ κλείσω: Ἡ ἀξία τῆς φιλοσοφημένης σκέψης κι ἀπομέσα κριτικῆς τοῦ μαρξισμοῦ-λενινισμοῦ-τροτσκισμοῦ-σταλινισμοῦ καὶ μετασταλινισμοῦ τοῦ Κορνῆλιου Καστοριάδη — σκέψης καὶ κριτικῆς ἀναμφισβήτητα δομημένης, διαχυοῦς, καὶ μὲ ἀσυνήθιστη (μάλιστα γιὰ τοὺς τόσο βερμπαλιστικούς αὐτοὺς «ἰδεολογικούς» χώρους) ἀναλυτικὴ εὐκρίνεια — ἔγκειται κυριώτατα στὸ ὅτι ὀδηγεῖ πάντως σωστά, κατὰ βάση, μιὰ σύγχρονη σοσιαλαναρχίζουσα ἀμφισβήτηση» πρὸς κλειδιά «καίρια» γιὰ τὸ ἀπαθές ἀποτιμητικὸ ἀντίκρουσμα καὶ ζύγιασμα πιά «ἐνδοθεν» τῆς ὅλης «σοσιαλιστικῆς» θεωρίας καὶ πράξης δύο αἰώνων.

Ἄρα: δάσκαλος καλός, γιὰ προβληματιζόμενους στὶς ἴδιες κατευθύνσεις καὶ συρμούς νέους, καὶ συζητητῆς πάντως ἐνδιαφέρων, γιὰ σοβαρὰ σκεπτόμενους ἔμπειρους - καὶ πικρά ἐμπειρωμένους...

Μόνο - νά: Γιὰ ὅσους δὲν τοὺς συνέβη νὰ πάρουν τὸν κατήφορό του τὸν μαρξιστικὸ στὰ ἴδια νιάτα, αὐτὸ τώρα τὸ τόσο κοπιαστικὸ (κι ἀναμφισβήτητα ἱκανὸ) («ἀ ν η φ ὀ ρ ι σ μ ᾶ») τ ο υ ἀ ν ἄ ν τ α, ὁ σ ο δ ῆ π ο τ ε β έ β α ι α ἀξίσιουμπάθητο» [ἐκτός ποῦ καὶ πηγὴ γόνιμων ἐπαληθεύσεων βασικῶν τους θέσεων (ἢ ἐμπνευστικῶν θεωρήσεων τῶν ἴδιων θεμάτων ἀπὸ ἄλλες γωνίες λήψεως κ' αἵματηρῆς ἐμπειρίας)], τοὺς μένει ὡστόσο ξένο: «Ἐλα! Ἐ φ τ α σ ε ς ;» θάχαν κάποιοι νὰ τοῦ ποῦν. «Δέν ἄκουγες, στήν κατηφόρα ποῦ ὤρμαγες, πὼς δέ βγαίνει ἀπὸ κεῖ! Καὶ χρειάστηκε τριάντα χρόνια νὰ κἀνης τόση βόλτα — κι ἀπ' τὴν πιὸ κακὴ κατεβασία — γιὰ νάβγῃς ἀπάνω, καὶ μὲ τὴ γλῶσσα ὄξω!.. Τέλος πάντων... Νά! Πιές λίγο νεράκι, νὰ συνέλθῃς!..» (Καὶ σὲ λίγο:) «...Λέγαμε λοιπόν,.. πρὶν παρέμβῃ καὶ μᾶς διακόψῃ ὁ σύντροφος Μάρξ...» —

Προλαβαίνουμε ὅμως πιά ;.. Ἐ μ ε ῖ ς ;..

Ὅμως ἄς προσπαθῆσω, ἔστω καὶ συμπιεσμένα στὸ χρόνο, ν' ἀντιπροτείνω κάτι, κάποια σημεῖα - ποῦ ἀπορῶ ἀκόμα γιὰτὶ διόλου δέν τὰ σκέφτονται ὅσοι μάλιστα εἰδικώτατα ἐξετάζουν τὸ ἐπαναστατικὸ πρόβλημα σήμερα):

Μήπως ἀληθινὰ ἐπαναστατικὸ θὰ ἦταν, πέρ' ἀπὸ ἐπιμέρους καὶ ἀποπλανητικούς μας ψευτοπροβληματισμούς — περίσοφους, πάραθεωρητικούς καὶ μπερδεμμένους (ποῦ βουλιάζουν ἐντέλει τὸ θέμα πάντα στὸ βάλτο κάθε κατεστημένου) — τὸ νὰ βρῖσκαμε τὴ γενναιότητα νὰ συλλάβουμε ὅλοι, καὶ ὄριμοι καὶ σκεπτόμενοι κ' («ἐπαναστάτες») κ' «ἐν τοῖς πράγμασι», ὅτι κ ἀ ν ε ἰ ς π ο τ έ ἐ ν η λ ι κ ῶ τ ε ρ ο ς ἄ λ λ ο υ δ έ ν δ ι κ α ι ο ὕ τ α ι — καὶ δέν πρέπει (ἂν θέλῃ νάσαι πράγματι ἐπαναστάτης) — νὰ προσδιορίζῃ τὴ ζώή νεώτερου; Κι ὅ,τι λέμε («παιδεία») — ἢ ἀγωγή, αὐτοαγωγή, καλλιέργεια, αὐτοκαλλιέργεια, θεωρία, σκέψη, δεοντολογία ὁποιαδήποτε — π ρ ο σ δ ι ο ρ ι σ μ ὸ ς ε ἶ ν α ι ζ ῶ ῆ ς, ἐνεπίγνωστος ἢ ἀνεπίγνωστος, ἐνεπίγνωστος καὶ δηλούμενος ἢ κρυβόμενος καὶ μασκαρευόμενος... Ὅτι ἂν θέλουμε πράγματι Ἐπανάσταση, δέ μένει παρὰ ν' ἀφήσομε τὸ μάταιο «ἐλεγχ», νὰ ἐλευθερώσομε ἀπὸ δεσμεύσεις, δηλαδὴ νὰ παραιτηθοῦμε οἱ ὅποιοι ὀδηποτε («-ότ ε ρ ο υ») (: «μεγαλύτεροι», «ἐμ-

πειρότεροι», «σοφώτεροι» πού νά μᾶς πάρη ὁ διάκοιλος, πιό ἐπιθάνατοι, δηλαδή, μ' ἄλλα τοῦτα), νά παραιτηθοῦμε οἱ Κρόνοι ἀπό κάθε τάση προσδιορισμοῦ τῆς ζωῆς δ-ποιοῦν δὴ ποτε λιγώτερο κοντά στό θάνατο ἀπό μᾶς, πού λοιπόν δικαιοῦνται γι' αὐτό τῆ ζωῆ ἐν γένει σάν «πιό δικιά τους», ἀφοῦ πιό καινούργια τῆ βλέπουν, μέ τὰ πιό φρέσκα μάτια καί βλέμματά τους!

Μόνο ἔτσι θά μείνη ἐλεύθερη ἡ ζωῆ τοῦ εἴδους ἀπ' τὶς περισφιζεῖς τῶν ὀλοένα παραγόμενων σκληρωμάτων στό δέρμα τῆς καί πετρωμάτων στίς κλειδώσεις τῶν ὀρμῶν τῆς. Μόνο ἔτσι θά γίνη ἀντιαρτηριο-σκληρωτική καί ἀντιαρθριτική ζωῆ, διαρκῶς συντρέχουσα καί συμμεταβαλλόμενη μέ τοὺς ρυθμούς τῶν ὀλοένα πιό ζωντανῶν καί πιό φρεσκογεννῶμενων, πού συνέχεια οἱ πηγές τῆς, ἀστερευτες, ἐκτινάξουν!

Σταθερά μεταβλητή (!) δέν ὑπάρχει. Τὰ κβάντα κ' ἡ ἀπροσδιοριστία — πού ὅμως εἶναι πηγές ὄλων τῶν οὐσιωδῶν, σέ κάθε δομῆ τοῦ κόσμου — καθῶς καί τ' ὄνομα δηλοῖ: δέν ὀρίζονται, δέν ἐκφράζονται, μέ καμμιά παράσταση ἢ προδιαγραφή. Αὐτό τοῦτο κάθε «παράσταση» εἶν' ἀναγκαῖα προσδιοριστική ἄρα ποιᾷ «παράσταση» ἐκείνου πού δέν εἶναι παράσταση ἀκριβῶς, ἀλλά οὐσία: ποιότητα ἐκρηκτική καί παράγουσα διαρκῶς ὅ,τι νέο, ὅ,τι ἄλλο, ὅ,τι ἀπρόσμενο κι ἀπρόβλεπτο καί συνεχιστικό τῆς ζωῆς ἀπ' ἄλλους δρόμους, πάνω ἢ πέρα ἢ ἀπ' ἄλλο χῶρο καί εἶδη («προϋποθέσεων»), ὑπερκεράζοντας ὄλα τὰ «θανάσιμα» πρίν «ἀδιέξοδα», σάν οὔτε παιδικά χαντάκια γιὰ τίς χάρτινες βαριοῦλες τῶν ἀστείων «προδιαγραφῶν» μας ;.

Ἄρα: Ἄφῃσ τε, ἀπλῶς, ὅ,τι γεννιέται, ἡ συχο ἀπ' τὶς κρόνιες προσδιοριστικές, φιωτικές, στραγγαλιστικές ἐπεμβάσεις σας, τῶν προγενημένων!.. Πεπρωμένο, θά πῆ πεπραγμένο: τελειωμένο ἤδη, νεκρό κιόλας - μὴν τὸ ξεχνᾶτε!.. Ὅ,τι «ξέρετε», ὅ,τι «κατέχετε» οἱ κρόνοι, κ' οἱ κάθε λογῆς κρόνοι, εἶναι τετελεσμένο: περασμένο κιόλας, ψοφίμι, φλούδι ξερό - καί γι' αὐτό δά καί τὸ «κατέχετε», ἀνόητοι!..

Ἄφῃστε ἡσυχα τὰ παιδιὰ, τὰ βρέφη, τὰ νεογέννητα!.. Φτάνει πού ἔτσι κ' ἔτσι ὁ θάνατος ἀρχίζει ἀπ' ὅ,τι γεννιέται, κι ὅ,τι γεννιέται ἀρχίζει κιόλας νά γερνᾷ. Κι ἄλλα γερατειὰ ἐσεῖς ἀπό πάνω; Καί πιεστικώτερο θάνατο - γοργώτερο ;.. Μὴν προγεράζετε, μὴν προπαγώνετε, μὴν προθάβετε, πολικοὶ Κρόνοι, μέ καμμιά προδιαγραφή καί προθεωρία σας «ἐμπειρη» — δηλαδή: ἐμπειροθάνατη — ὅ,τι νέο γεννιέται!

Δυὸ βασικές τάσεις θάχα ν' ἀντιτάξω, λοιπόν, σ' ὄλ' αὐτὰ τ' ἀνίαια μαρξιστικά - ὅπου δυστυχῶς κινοῦνται κ' οἱ λογῆς-λογῆς Καστοριάδηδες πού μοῦ ἴδωσαν τὴν «ἀφορμή», παρά τῆ σχετικῆ «αἰρετικότητά» τους:

Πρῶτο: τὸν ἀντιμαζισμό, τὸν ἀντιπλαγκτονισμό τοῦ δίποδου εἴδους πού πάει γι' «ἄνθρωπος» - ἄν στ' ἀλήθεια διεκδικῆ νά πάη γι' «ἄνθρωπος» καί δέν αὐτοκοροιδεύεται. Τὸν ἀντιμαζισμό δὲ εἰδικώτερα νοούμενο ἔτσι: Οἱ ὅποιες ἐκάστοτε μᾶζες νά φροντίζονται μὲν σάν σε-

βαστό ζωντανό κάτι, ἀλλὰ νὰ τοὺς ἀποκλείεται ἡ αὐτοσκοπικὴ μαζικὴ ζωὴ· πη γ έ ς νὰ θεωροῦνται, ἀπλῶς, καὶ σάν πολὺτιμες πη γ έ ς νὰ θεραπεύονται, γιὰ ὅσο γίνεται μεγαλύτερη καὶ ποιοτικώτερη προσωποποίηση τῶν «στοιχείων» τους - μὲ ἀπώτατο στόχο: τὴν ἀπόλυτη προσωποποίηση, καὶ τὸν αὐταφανισμό ἄρα τῶν μαζῶν ὡς «μαζῶν», δέν ξέρω (ἀλλὰ καὶ δέν ἐνδιαφέρει) σὲ πόσους καὶ ποιούς μελλοντικούς αἰῶνες.

Καὶ δεῦτερο: τὴ θεώρηση τῆς παιδείας — κάθε μορφῆς παιδείας — σάν ἰ σ ο δ ὕ ν α μ ο (τὸ λιγώτερο) παράγοντα τῶν προϋποθέσεων α ὕ τ ε λ ε υ θ έ ρ ω σ η ς τῶν διαρκῶς ὑστερώτερα μὲς στὸν κόσμον γεννώμενων. Δηλαδή τὴν κατάλυση τῆς δυναστευτικῆς ὡς τώρα παιδείας ὅλων τῶν κοινωνιῶν καὶ καθεστῶτων μας, καὶ τὴν πρόταση ἀπλῶς κάποιων διαρκῶν μεταβλητῶν — νά! σάν κι αὐτὴν ἐδῶ τὴ βασικὴ! — στοὺς διαρκῶς νεώτερους, πρὸς διαρκῶς μεταβλητὴ καὶ διαρκῶς αὐτελευθερούμενη (ἀπ' τὰ ἴδια τῆς τὰ «μοιραῖα» παγώνοντα συνεχῶς σχήματα καὶ μορφές) α ὕ τ ο π α ἰ δ ε ἶ α τ ο υ ς γιὰ ζωὴ μ ἦ αὐτοδεσμευόμενῃ καὶ αὐτονεκρωνόμενῃ (πολύ περισσότερο δέ: οὐτ' ἕτεροδεσμευόμενῃ κ' ἕτερονεκρωνόμενῃ ἀπὸ κανέναν ἐνηλικιώτερο) πρὶν αὐτοεξαντλήται φυσικὰ καὶ ἀβίαστα, καὶ φτάνη στὸ «πεπρωμένο» τέλος τῆς ἰδανικὰ ξυμμετρούμενῃ πρὸς τὴ δυναμικὴ ἐσωτερικὴ φορὰ πού τὴ δομοῦσε καὶ τὴ μόρφωνε σ' ὅλες τὶς ἐπιμέρους προσωπικὰ καὶ δημιουργικὰ ποιότητες τῆς.

Σκεφτῆτε! Στὸν οὐρανό, σὰ γραμμένη, μιὰ Διαρκῆς Μεταβλητὴ!

Καὶ τὸ περιεχόμενό τῆς, σάν α ὕ τ ὀ φ υ τ ο πάντα, σ' ὅλες τὶς θερμὰ παλλόμενες καρδιές: ...Κ α ν ε ἶ ς «-ότερος» κ α ν έ ν α ν πού πιό πρόσφατα εἶδε τὴ ζωὴ ν ἂ μ ἦ ν π ρ ο σ δ ι ο ρ ἰ ζ ῆ !..

Εἶν' ἡ μόνη δυνατὴ Παράγουσα ἐπανάσταση διαρκῆ. Καὶ μαζί, σ' ἔσχατη ἀνάλυση: εἶν' ἡ ἴδια Παράγουσα καὶ κάθε αὐταρχο-ἄναρχο π ρ ὀ σ ω π ο. Γιατὶ ἀφοῦ κανεὶς δέ θὰ θέλῃ κανέναν νὰ προσδιορίσῃ — μὲ δρῶσα διαρκῶς μέσα του δυνατὴ καὶ αὐτόφυτῃ ἐκείνη τὴ Διαρκῆ Μεταβλητὴ: γιὰ τὴ μόνη ἀληθινὴ Ἐπανάσταση στὸν κόσμον — λοιπὸν ὁ καθένας θὰ ὀρίζῃ — ἢ καὶ οὔτε «θὰ ὀρίζῃ»! καὶ γι' αὐτὸ θ' ἀδιαφορῆ! κ ι ἂ π' α ὕ τ ὀ θ ἄ χ η ἀποδεσμευτῆ! — μόνο τὸν ἑαυτό του...

Ἄρα κ' ἡ ριζικὴ τάση τοῦ ἀντιμαζισμοῦ — μὲ φτάσιμο ὀριακό: τὴν προσωποποίησιν ὅλων τῶν «στοιχείων» τῶν αὐταφανιζόμενων μαζῶν — π ε ρ ἰ έ χ ε τ α ἰ στὴν ἴδια Διαρκῆ Μεταβλητὴ.

Βέβαια, ξέρω!.. «Ἄνεφικτα», θὰ πῆτε... Ἄλλ' ἐγὼ θέλω νὰ πῶ, προτείνοντας στὴ συνείδησή σας, γ ι ἂ σ κ έ ψ η, αὐτὰ τ' «ἀνεφικτα»:

Ἄ ς ὕ π ἄ ρ χ η κάτι τέτοιο σάν ὑποψία στὸ νοῦ μας - καὶ μπορεῖ (πού ξέρετε;) νὰ μᾶς ἐβγαζε κάποτε (ἢ: κ ἂ π ο ἰ ο υ ς ἄ λ λ ο υ ς, πολὺ μελλοντικούς, νὰ ἐβγαζε) ἀπ' αὐτοὺς τοὺς φαύλους κύκλους τῆς ρασιοναλιστικῆς κόλασης ἀλλεπάλληλων καὶ ἀτέλειωτων δυναστεύσεων καὶ αὐτοκαταδυναστεύσεων!

Μπορεῖ νὰ ἐβγαζε σ' ἄλλους αἰῶνες, ἄλλης ζωῆς καὶ ἄλλης συνείδησης, μὲ νοῦ ὅλων ἄλλο, μὲ ὅλων ἄλλες ἀπ' τὶς ἀριστοτελικὰς αὐτὰς κατηγορίες, πού τόσο ἀσφυκτικὰ, σὰ βρόχοι, μᾶς κρατοῦν καὶ μᾶς πνίγουν ἀκόμη...

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΒΛΑΝΤΗΣ

‘Ο κακογράφος και πλαστογράφος τῆς ‘Ιστορίας
Μπούλης Φραγκόπουλος[ΓΙΑ ΝΑ ΤΕΛΕΙΩΝΟΥΜΕ Μ'ΕΝΑ-ΕΝΑ
ΤΗΣ ΑΘΛΙΑΣ ΨΕΥΤΟΛΟΓΙΟΤΗΤΑΣ]

Η ΔΕΥΤΕΡΗ ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΒΛΑΝΤΗ πού ἀναδημοσιεύουμε ἀπὸ τὴν ‘Εποπτεία 5, πρὸς διασκέδαση τῶν φίλων ὄλων: ‘Ο κλογοτέχνης» κ. Θ. Δ. (Μπούλης) Φραγκόπουλος: *Τειχομαχία*. Μυθιστόρημα. ‘Εκδ. *Νέας Τέχνης*. Ἀθῆναι 1954. [‘Εν ἀπερίγραπτο ἐξάμβλωμα!]

I. Δανείστηκα τὴν *Τειχομαχία* τοῦ κ. Θ. Δ. (Μπούλη) Φραγκόπουλου ἀπ’ τὴν ‘Εθνικὴ Βιβλιοθήκη. ‘Έχει 184 σελίδες. Κράτησα σημειώσεις. Ἀπ’ αὐτές σᾶς παραθέτω ἐδῶ καμπόσες.

II. Στὴ σελίδα 6 ἔχει μιὰ σημείωση, ὅπου προσπαθεῖ νὰ παραπλανήσῃ καὶ νὰ κρύψῃ ὅτι πρόκειται περὶ πραγματικῶν προσώπων καὶ γεγονότων. Γράφει: *προβάλλει πρόσωπα καὶ καταστάσεις π ο ὄ ἔ ξ η σ α ν μ ο ν ἄ χ α σ τ ῆ σ κ έ ψ η η τ ο ὄ σ υ γ γ ρ α φ έ α* — ψέμμα! — ἐνὸς στῆν προηγούμενη φράση δηλώνει πὼς τάχα *π ρ ο σ π α θ ε ῖ ν ἄ ν α ἴ ν α μ η θ ι σ τ ὄ ρ η μ α*. (‘Αράδες 1-3). Παρακάτω, στις τελευταῖες 2 ἀράδες (4-5) γράφει, πάλι ψέμματα: ‘*Οποιαδήποτε ἄλλη ὁμοιότητα μὲ πρόσωπα πού ὑφίστανται, θ ἄ π ρ έ π ε ι ν ἄ ὄ φ ε ῖ λ ε τ α ι σ έ σ ύ μ π τ ω σ η*. («Νιάου-νιάου κάνει στὰ κεραμίδια» δηλαδή: *Θ ἄ π ρ έ π ε ι !*.) *Τ ὄ ἴ δ ι ο ἄ κ ρ ι β ὴ σ ἰ σ χ ῦ ε ι κ α ἰ γ ι ἄ τ ἄ γ ε γ ο ν ὄ τ α*. [Κ’ ἐδῶ πιὰ ξεμασκαρεύεται, ἀπ’ τὰ ἴδια τὰ γεγονότα ἀκριβῶς, πού εἶναι *π α σ ῖ γ ν ω σ τ α* — κι ἀσυγκάλυπτα στὴν *Τειχομαχία* δά! — γεγονότα τῆς Κατοχῆς στὴν Ἀθῆνα: τὸ μπλόκο τοῦ Πανεπιστημίου ἀπ’ τὸν *ΕΣΑΣ* τοῦ Πολυτεχνείου (εὐέλπιδες κ.λ.), μαζί μὲ *μπουραντᾶδες* καὶ *γερμανοράλληδες* («τσολιάδες»), τὸ καθάρισμα τοῦ (πρώην «επονίτη») καὶ μετὰ ἐναντίου τῆς *ΕΠΟΝ*) Κίτσου Μακρυγιάννη Μαλτέζου ἀπ’ τὸν Κουρουινιώτη (ἀντιπὸ τοῦ καθηγητῆ) κ.ἄ. σχετικὰ μὲ τις συγκρούσεις δεξιῶν κι ἀριστερῶν φοιτητικῶν ὀργανώσεων τὸ ‘43-‘44. Τ’ ἀναφερόμενα πρόσωπα, μ’ ἔ λ ἄ χ ι σ τ α ἐξ ἄλλου παραλλαγμένα τὰ ὀνόματα, εἶναι σ’ ὄλους γνωστά. Δροῦν πολλὰ τους καὶ σήμερα ἀνάμεσά μας. Καὶ δὲν διέψευσαν τὸν «ἀποκαλύπτοντα» κύριο Μπούλη — ποτὲ τοῦλάχιστον δημοσίᾳ καὶ γραπτῶς.

III. Τὰ σημάδια τῆς ‘Εθνικῆς Βιβλιοθήκης, πάνω στὸ ἀντίτυπο πού δανείστηκα, εἶναι τὰ ἐξῆς: 1. Στὸ ἐξώφυλλο: *N.Φ. 930 RU¹*, γραμμένα μὲ μολύβι, καὶ *N.Φ. RU 930*, μὲ ἔντυπο καὶ σφραγίδα, μαζί μὲ σφραγίδα τῆς ‘Εθνικῆς Βιβλιοθήκης. 2. Στὸ ἐσώφυλλο (σ. 5): *N.Φ. RU 930*, καὶ ξανὰ σφραγίδα τῆς ‘Εθνικῆς Βιβλιοθήκης. 3. Στὴν πίσω σελίδα (6) τοῦ ἐσώφυλλου: *KNII 651, 1955*, πού σημαίνει δηλαδή πὼς

κατετέθη στήν Ἐθνικὴ Βιβλιοθήκη, ὡς κατὰ νόμον προσφορά, τὸ 1955, ὑπ' αὐξοντ' ἀριθμὸ εἰσαγωγῆς: 651.

IV. Στὴ σ. 7 ἔχει, ἐν εἴδει ἀφιερώσεως: Ἐνάμνηση τοῦ πεθαιμένου μου φίλου [!] *Κ.Μ.Μ.* (μὲ κεφαλαῖα). Κ' ἔννοεῖ τὸν γνωστὸ Κίτσο Μακρυγιάννη - Μαλτέζο, πού τὸν σκότωσε ὁ Κουρουγιώτης, πρὸ τῆς 5-2-44, στὸ ἀγάλμα τοῦ Βύρωνα, κάτω ἀπ' τὸ Ζάππειο, σὰν «προδότῃ τῆς *ΕΠΟΝ*» κ.λ. (βλ. σ. 181, τέλος.) Ὁ Κίτσος Μακρυγιάννης - Μαλτέζος εἶν' ὁ «ἠρώας» καὶ τοῦ ἄθλιου «μυθιστορήματος» τοῦ Ρόδη Προβελέγγιου Ρούφου: Ἡ ρίζα τοῦ Μύθου (τῆς ἀδεξιᾶς ἀντιστάσεως) δηλαδὴ στήν Κατοχή, ὅπου ὁμοῦς ὁ Ρούφος συγκαλύπτει πάλι πολλὰ ἔνοχα καὶ συνεργατικὰ τῶν δεξιῶν ὀργανώσεων μὲ τὶς Ἀρχεὺς Κατοχῆς, τὰ ὁποῖα μὲ τὴν *Τειχομαχία* ὁ Μπούλης μας ξεσκεπάζει.

Ἔτσι ἡ *Τειχομαχία* καθίσταται ἀσφαλῶς τεκμήριο καὶ μαρτυρία ἐνοχοποιητικῆ τῆς «ἐθνικὸφρονος παρατάξεως»: πὼς συνεργάστηκε μὲ τοὺς Κατακτητὲς καὶ τὰ ὄργανά τους - μάλιστα δέ: «κατ' ἐπιταγὴν τῆς ἐθνικῆς συνειδήσεως»!.. Ὅλα τὰ παρακάτω ἀποσπάσματα τοῦ βιβλίου — πού, ὄντως, δὲν εἶναι μυθιστόρημα, ἀπὸ καμμιᾶν ἀποψη [οὔτε πραγματολογικῆ, οὔτε βέβαια αἰσθητικῆ: ἐξάμβλωμα εἶναι, σὰ γραφτό, ἀλλὰ καὶ μὲ σωρὸ φριχτὲς ἀκαταγγελίες], πού τινάζουν στὸν ἀέρα τοὺς τάχα «ἐθνικὸφρονέες» μας (μαζὶ δὲ καὶ τὸν «ἐθνικοφρονέστατο» συγγραφέα του!) — ὅλα, ὅπως θὰ δῆτε (καὶ θ' ἀπολαύσετε) πεῖθου. (Καὶ δὲν εἶναι τὰ μόνα. Μιὰ βιαστικὴ ἐπιλογὴ κάνω καὶ σᾶς δίνω ἐδῶ.)

V. Ἔχουν κάποιες σημασίες — πρὶν σᾶς δώσω τ' ἀποσπάσματα — καὶ τὰ ἐξῆς ἐξακριβωμένα στοιχεῖα γιὰ τὸν κύριο Μπούλη μας τῆς ἀποκαλυπτικῆς αὐτῆς *Τειχομαχίας*:

1. Ὅτι ἔγραψε τὴν *Τειχομαχία* τοῦ μαινόμενος κατὰ τοῦ «φίλου του» (ὅπως μᾶς τὸν λέει ὅλα τὰ κατοπινὰ χρόνια) Ρόδη Ρούφου.

2. Ὅτι ἐμαίνετο κατὰ τοῦ Ρούφου, γιὰτὶ ὁ Ρούφος, παραμένων δεξιὸς — δεξιώτατος καὶ φασίστας — ἔγραψε τὴν ἄθλια *Ρίζα τοῦ Μύθου* τοῦ συγκαλύπτοντας πάλι πολλὰς ἀθλιότητες τῆς τάχα ἐθνικὸφρονος Δεξιᾶς, ἐνῶ ὁ Μπούλης μας, ὑπὸ τὴν ἐπήρεια τότε (ὅταν ἀποφάσισε νὰ γράψῃ τὴν *Τειχομαχία* του καὶ «νὰ τὰ ξεράσῃ ὅλα!») διαφόρων «ἀριστερῶν» τοῦ γλυκοῦ νεροῦ καὶ τοῦ σαλονιοῦ, εἶν' ὀλοφάνερο πὼς θέλησε νὰ φανῇ σ' αὐτοὺς «μὴ ἀσημαντος» (καὶ «πὼς εἶχε», νὰ ποῦμε, ἀδράση κατὰ τὴν Κατοχή), καὶ γι' αὐτὸ ρίχτηκε στὴν ἀποκάλυψη καὶ τὴν ἀνατίναξή τῆς *Ρίζας* τοῦ Μύθου τοῦ ἀντιδραστικοῦ ψευτοφίλου του, ὡς μὴ εἰλικρινοῦς κ' ἐξωραϊζούσης τὰ πράγματα.

3. Ὅτι ὅταν ἔγραφε τὴν *Τειχομαχία*, πολλὰ ἀρεστὴ στοὺς «ἀριστεροὺς τοῦ γλυκοῦ νεροῦ» φίλους του, δούλευε σὰν κατώτερος ὑπάλληλος στὸ ὑποκατάστημα Ἐθνικῆς Τραπεζῆς τῆς πλατείας Μητροπόλεως

κ' ἔθεωρεῖτο ἀπ' τοὺς συναδέλφους του — κατὰ πλειονότητα ἀριστερίζοντας — ὡς «προσκεείμενος σταθερὰ στήν διεύθυνση καὶ ἐναντίον ὄλων τῶν συνδικαλιστικῶν ἐνεργειῶν τους».

4. "Ὅτι ὅταν τέλειωσε τὸ τύπωμα τῆς ἀποκαλυπτικῆς *Τειχομαχίας* του, δὲν ἔμεινε ὁ ἴδιος ἐδῶ νὰ τῆ μοίραση — σ' ὅσους ἤθελε «νὰ μάθουν τὴν ἀλήθειαν» [γιατί, βέβαια, γιὰ πούλημα τοῦ βιβλίου του δὲν ἐγενᾶτο ζήτημα, οὔτε κατὰ διάνοιαν, ἀφοῦ ὁ Μπούλης ἦταν ἕνας ἄγνωστος (κ' ἐνιωθε κι ὁ ἴδιος «ἀτάλαντος», καὶ τόλεγε!)] —, παρὰ ἀνέθεσε τὸ μοίρασμα δωρεάν τοῦ βιβλίου του σὲ κάποιον ἀριστερίζοντα φίλο του, κι ὁ ἴδιος ἔφυγε στὴ Βηρυτό, ὅπου δούλευε σὲ μιὰν ἐπιχείρηση: *Riga Brothers*. (Στὸ ἀπυρόβλητο δηλαδὴ!)

5. "Ὅτι μετὰ τὸ μοίρασμα τῶν βιβλίων σὲ πολλοὺς, δεξιώτατος παλιὸς «φίλος του», καὶ μαινόμενος (τώρα) γιὰ τίς ἀποκαλύψεις (ἢ, κατὰ τὴ Δεξιᾶ: «συκοφαντίες») τοῦ Μπούλη, τοῦ ἔγραψε στὴ Βηρυτό καὶ τοῦ ἔπε: "Ἡ μαζεύεις τὴν *Τειχομαχία*, ἢ ξερνᾶω γιὰ σένα... (ξέρω γὼ τί)! Κι ὁ γενναῖος τοῦ ἐν Βηρυτῷ ἀπυρόβλητου γράφει στὸν ἐδῶ ἀριστερίζοντα φίλο του (ποῦ συνέχιζε τὸ μοίρασμα *Τειχομαχιῶν*, δωρεάν), τώρα νὰ τίς... μαζέψῃ!

6. "Ὅτι ἔκτοτε, κ' ἐπὶ πολλὰ χρόνια, *Τειχομαχία* τοῦ Μπούλη μας δὲν ἀπαντιόταν σὲ βιβλιοπωλεῖα καὶ παλαιοβιβλιοπωλεῖα — ἴσχυε, φαίνεται, ὁ τρόμος, ὁ ἐκ τοῦ παλιοῦ δεξιῶ «φίλου του»! — καὶ μόνο τελευταῖα ἐμφανίστηκαν δειλὰ μερικὰ ἀντίτυπα σὲ κάποια βιβλιοπωλεῖα, πω λ ο ὁ μ ε ν α κιδάσ πιά (ἐνῶ ὑποτίθεται πὼς ἦταν βιβλίο «ἐκτὸς ἐμπορίου»). [Βέβαια, ἐπειδὴ δὲν διὰ βάζουν οἱ νεοέλληνας οὔτε αὐτοὶ ποῦ ἰσχυρίζονται πὼς «διαβάζουν» τάχα, δὲν πουλήθηκαν καὶ πολλὰ ἀντίτυπα, κι ἀκόμα λιγώτερα διαβάστηκαν, μὲ ἀποτέλεσμα νὰ μᾶς παραστήνῃ ἄνετα ὁ κύριος Μπούλης μας καὶ τόν... «ἀντιστασιακὸ κατὰ τῆς δικτατορίας» (δῆθεν) κ.λ.! Ἄλλὰ ποιᾶς δικτατορίας;) νὰ τὸν ρώταγε κανεῖς... «Κατὰ ποιᾶς δικτατορίας τάχα μαίνεσαι σὺ, ποῦ ἢ ἐθνικὴ συνείδηση πιστεῦες πὼς ὑπαγόρευε τὴ συνεργασία μὲ τοὺς Κατακτητῆς, γιὰ νὰ χτυπηθοῦν οἱ ἐναντίοι τῶν δεξιῶν φασιστικῶν πεποιθήσεών σου;..» "Ἄν ὅμως διαβάσῃς κάποιον, θὰ τὸν ρώταγαν ἔτσι. Πλὴν ποῖος διαβάζει πρᾶγματι;.. Κι αὐτὸ τὸ ἔξερε, καὶ τὸ ξέρει, καὶ ὁ κύριος Μπούλης μας — παρὰ ποῦ κι ἀνεξαρτήτως τούτου (σὺν Ἀθηνᾶ καὶ χεῖρα κίνει) δὲν πολυδίνει σὲ βιβλιοπωλεῖα τὴν τὸσο ἀποκαλυπτικὴν *Τειχομαχία* του!..]

VI. Στὸν *Πρόλογο* (9-11) ἀναφέρει χαρᾶκτικῶς τὸν κύριον Τάκη Κύρκο (ἀδελφὸ τοῦ Λεωνίδα καὶ Κώστα Κύρκου) καὶ κάποιους ἄλλους: *Εἶμαι ὑποχρεωμένος νὰ πῶ γιὰ τὴν εὐγενεὴ καὶ πλήρη συμπαραστάση ποὺ βρῆκα, ὅσον καιρὸ ἔγραφα τὸ βιβλίο αὐτό, ἀπὸ τὸν κ. Τάκη Κύρκο, ποὺ περίπου τὸ εἶδε νὰ γεννιέται, καθὼς καὶ ἀπὸ τὸν κ. Δ. Χαρίτο καὶ τὸν κ. Ἀστέρη Στάγκο... [!!! (11, ἀράδες 1-5).]*

VII. ΛΙΓΕΣ ΑΠ' ΤΙΣ ΠΑΜΠΟΛΛΕΣ ΑΓΡΑΜΜΑΤΟΣΥΝΕΣ ΤΟΥ «λογοτέχνη» μας: Σ. 18, ἀράδες 7-8: *Οἱ δρόμοι εἶναι... σ τ α μ α τ η μ ἔ ν ο ι .* . Κι ἄλλοῦ: Ἐριστοκρατικισμός!!! (Τέτοιους «δρους»: μήτε ὁ Κ. Πλεύρης, τῆς «Τετάρτης Αὐγούστου»!) Ἡ, ἄλλοῦ: *Γκαϊτεϊκή!* [Θέλει νὰ πῆ: τοῦ Γκαϊτε! Καί δὲ βρῆκε τρόπο, ὁ ἀτάλαντος ἀγραφιώτης μας (ποῦ ἀξιῶναι πὼς εἶναι καὶ «λογοτέχνης»), νὰ τὸ ἀποφύγῃ!..]

VIII. Στὴ σ. 39 ἀναφέρει γιὰ τὸν «συνεπέστατο» κάποτε ἐπονίτη (καὶ μετὰ ἀντεπονίτη) «ἡρώα φίλο του» Κίτσο Μακρυγιάννη - Μαλτέζο: πὼς ἦταν καὶ ἐπὶ τῆς *Νεολαία*, τοῦ Μεταξᾶ, ἐπὶ Τετάρτης Αὐγούστου!.. («Φίλου», ἔ;)

IX. Ἀπὸ πρόθεση ἄ τ ε χ ν α συγκεκαλυμμένα ἐλάχιστα) (παραλλαγμένα ὀνόματα:

Μπάμπης Κοργιατζῆς = Χάρης Κορυζῆς (ὁ νῦν καθηγητής), σ. 42.

Μανόλης Σκανδήλας = Μανόλης Σκανδάλης (σ. 42, 53).

Ντῆνος Τσαταλός = Ντῆνος Τσαμαδός (ὁ νῦν πρέσβυς), σ. 42.

Δεάνδρος ὅμως εἶν' ὁ ἴδιος ὁ Μπούλης μας (σ. 19). Προφανῶς γιὰτὶ νιώθει καί... «λέων» καὶ πολὺ... «ἄντρας»!

X. Η ΓΕΡΜΑΝΟΦΙΛΙΑ ΤΟΥ, ποῦ τὸν φέρνει σὲ ριζικὸ ἀνθελληνισμό, τίς μέρες τῆς Κατάρρευσης τοῦ '41 (σ. 82): *Αἰσθάνθηκα πόσο ἤμουν ξένος μέσα σ' αὐτὸ τὸν κόσμο, ποῦ γυροφέρνε, χειρονομοῦσε, ἐκλαιγε, ἀπειλοῦσε, αὐτοκτονοῦσε — δηλαδὴ οὔτε κι ὁ αὐτοκτόνος πρωθυπουργὸς Κορυζῆς δὲν τοῦ'λεγε τίποτα; κι αὐτονοῦ ἢ τραγικὴ αὐτοκτονία τὸν ἐνωχλοῦσε;.. — καὶ ὠρ κ ι ζ ὄ τ α ν ε ν ἄ ν ι κ ἦ σ η !!!* [Τί ἔπρεπε δηλαδὴ; Νὰ μὴν ὀρκίζεται νὰ νικήσῃ τοὺς κατακτητὲς του ποτέ, γιὰ νὰ αἰσθανθῇ μὴ ξένος τοῦ ὁ Μπούλης μας;..] Καὶ παρακάτω (σ. 83): *Τῆ μέρα ποῦ μπῆκαν οἱ Γερμανοὶ: 27 Ἀπριλίου 1941) περὶ ποῦ Χ Α Ρ Η Κ Α* [!!!] *γιατὶ εἶχε τελειώσει κι αὐτὴ ἡ ἀναμονή!..* [Βλέπετε, πὼς ἄλλωὺς θάπειθε τὸν ἑαυτό του ἕνας «ἐστέτ», πὼς «ζῆ» — τάχα — τοὺς καβαφικοὺς αἰσθητισμοὺς; (Οἱ βάρβαροι.)]

XI. ΟΙ ΑΠΟΤΥΧΙΕΣ ΤΟΥ ΨΕΥΤΟΛΟΓΟΤΕΧΝΗ μας: *Σκέφτηκες ποτέ πὼς τὸ γράψιμο δὲν εἶναι παρὰ μιὰ ἀπόπειρα νὰ μεταφέρουμε στὸ χαρτὶ τίς ἀποτυχίες μας πάνω στους ἄλλους τομεῖς τῆς δράσης μας — καὶ πολὺ μ' ἀρέσει, μὰ τὸ θεό, ὁ «λογοτεχνικός» αὐτὸς «βαρβαρισμὸς» τοῦ (τάχα «κατέχοντος νὰ γράφῃ») Μπούλη μας: ὅτι οἱ ἀποτυχίες δὲν εἶναι, ἀπλῶς, σὲ κάποιον τομέα [δράσης (ἢ ὅ,τι ἄλλο)], ἀλλά... π ἄ ν ω στους τομεῖς κ.λ. ! — μὲ τὴν κομφὴ ἐλπίδα πὼς ἐκεῖ, αὐτόματα, σὰν ἀπὸ θαῦμα, θὰ μεταμορφωθοῦνε σ' ἐπιτυχίες; (σ. 84) [Καὶ «ὕποτίθετα» μὲν ὅτι τὸ λέει ὁ Μαλτέζος, ἀλλὰ κι αὐτὸς νὰ τόλεγε, τί χαρακτηριστικὸ τῶν ἀνθρώπων ποῦ ἀξιῶνουν νὰ μᾶς σερβίρουν γραφτὰ καὶ «λογοτεχνικά» βιβλία, ἔ;.. Τίς ἀποτυχίες τους λοιπόν!.. Μήπως καὶ τίς μας σκαρῆψουν σέ... «ἐπιτυχίες»!.. (Σᾶς ἐγνωρίσαμε, σᾶς ἐγνωρίσαμε!..)]*

XII. Η ΓΕΡΜΑΝΟΦΙΛΙΑ ΤΟΥ κι ὁ θαυμασμός του στοὺς χιτλερικούς: *Πέρασαν μπροστά μας τρεῖς γερμανοὶ στρατιῶτες, στὴν ἡλικία μας περίπου, ἄοπλοι [!!!], ἀφελεῖς, εἰρηνικώτατοι. [!!!]* (σ. 85.) Καὶ παρακάτω: *Μιά ἄλλη ομάδα γερμανῶν πέρασε δίπλα μας, πάλι εὐθυμα, θαρραλέα, ἀξιοπερη παλληκάρια, πὸν προσπαθοῦσαν νὰ μὴν ἐνοχλήσουν κανένα μετὴν παρουσία τους [!!! (σ. 86, ἀράδες 7-9.)]* Κι ὅταν ὁ Μάλτζος λέη πὼς θάθελε — τάχα (τὸ παλληκάρι τῆς φακῆς!) — νὰ τοὺς καθάριζε κ.λ.: *Γιατί τοὺς κακόμοιρους; ξεφώνισα μ' ἀπορία. Τί σοῦ κάνανε; [!!! (σ. 86, ἀράδα 12.)]*

XIII. ΚΑΙ ΝΑ ΟΙ ΑΛΗΘΙΝΕΣ ΠΟΛΙΤΙΚΕΣ «ΘΕΣΕΙΣ» ΤΟΥ Μπούλη μας: (σ. 91) *Ὁ ἀγῶνας πὸν δὲν εἶναι ἐπιτρεπτό νὰ μονοπωληθῇ ἀπὸ τοὺς κομμουνιστὲς — ἀλλ' αὐτὸ εἶναι θέσεις ὑστέρα (ὅταν οἱ δεξιὸι εἶδαν πὼς «μονοπωλήθηκε»), καὶ πὸν ἐκτῶν πλέων ὑστέρων τῆ «φυτεύει» (μὲ ναρκισισμὸ, καὶ πρὸς ἰσχυρισμὸ πὼς τάχα «τὴν εἶχε αὐτὸς ἀπὸ πρὶν») — ἢ ἡρωικὸ ποιοίηση τοῦ κατὰσυνκοφαντημένου Βασιλέως Γεωργίου [!!!], ἢ Κυβέρνηση τοῦ Καίρου ἢ μόνη νόμιμη [!!!], καὶ ὅλα ὅσα πιστεύα κι ἀγωνιζόμουν τότε. [!!!]* (Κ' ἐχουμε καὶ μιὰ μικροασυνταξία τοῦ «λογοτέχνη» μας ἐδῶ: τὸ ὅσα ὡς «ἀντικείμενον» καὶ τοῦ ἀγωνιζόμενον!..)

XIV. Νὰ κ' οἱ περὶ Παναγιώτη Κανελλόπουλου «θέσεις» τοῦ Μπούλη μας: *Πουλημένος εἶναι σταὺς ἀγγλοβραίτους. [1] Βοηθῶντας [τον] βοηθᾶς στὸ τέλος τὸν κομμουνισμὸ!* (Σ. 102 ἀράδες 33-5' ἀποδιδόμενα τάχα σὲ ἄλλον.) [Τις «θέσεις» αὐτὲς γράφει (μ' ἐμπάθεια) περὶ Π. Κ. ὁ Μπούλης μας, γιατί ὁ Π. Κανελλόπουλος τὸν πέταξε μὲ τὶς κλωτσιὰς κάποτε ἀπ' τὸ κόμμα του.]

XV. ΑΛΛΑ ΝΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙ ΜΑΡΞ «ΘΕΣΕΙΣ» ΛΙΑΝ «ΠΕΦΩΤΙΣΜΕΝΑ» ΤΟΥ ΜΠΟΥΛΗ ΜΑΣ (σ. 85, ἀράδες 30-2): — *Μάρξ; ἔκανα ἐκπληκτος. Ὅχι. Αὐτὸς εἶναι κακὸς ἄνθρωπος. (!)* [Ἀπολαῦστε... ἐπίπεδο «θεωρητικῶν καὶ ἰδεολογικῶν προβληματισμῶν» τοῦ «λογοτέχνη» μας!..] *Ἔνας παλιοεβραῖος τυχοδιώκτης... [Ὅπου τί δείχνει «τέτοιος» κατωτερικὸς κι ὀλότελ' ἀσπούδαχτος] φανατισμὸς ἐπίπεδου «μπασκίνα»!.. (Τὸν ἔρμο τὸν Μάρξ! Πὸν κανεὶς γνώστης ποτέ, ἔστω καὶ στοιχειῶς δῶς διαβασμένος, δὲν διανοήθηκε νὰ τὸν πῆ «κακὸ», σὰν ἄνθρωπο, ἢ «τυχοδιώκτηρ»! Κι ὅμως ναί, ὁ «εἰδήμων» κύριος Μπούλης μας!..)]*

XVI. ΑΛΛ' ΑΣ ΕΡΘΟΥΜΕ ΤΩΡΑ ΣΕ ΑΛΛΑ ΤΟΥ, ΠΟΛΥ ΠΙΟ ΡΙΖΙΜΙΑ ΤΟΥ: *Ἡ πρώτη μου ἀπογοήτευση ὅταν... πρωτοκοιμήθηκα μὲ γυναῖκα (σ. 84, ἀράδες 8-9) σέ... μπορντέλλο! [Μά... κοιμούνται μὲ τὶς γυναῖκες ἐκεῖ;.. Οὔτε τὶς πιδ τυπικὲς ἐκφράσεις, γιὰ τὰ κοινότερα τῶν πραγμάτων, δὲν ξέρει ὁ «λογοτέχνης» μας! (Ἐκτὸς πιδ ἂν πράγματι... κοιμήθηκε!.. Ὅποτε καὶ ἡ «ἀπογοήτευσή» του ἐκεῖθεν! Τί ἄλλο;..)]*

Ἄλλὰ καὶ τὸ ἐξῆς («συναφές») (ξέρουν οἱ ψυχολόγοι): *Παρακο-
λουθοῦσα τῇ δράσῃ τους, καί, ὅσο αὐτὸ παροουσιαζόταν
χωρὶς κινδύνους, τοὺς βοήθαγα κιόλας!* (σ. 105, ἀράδες 19-20.)
Ἀκριβῶς, ὁ «γενναῖος» μας *Λέαντρος* - «Λέων», καὶ τόσο... «ἄν-
τρας»! *Χωρὶς κινδύνους!*..

XVII. ΚΙ ΑΛΛΑ ΨΕΥΤΟΠΑΡΑΛΛΑΓΜΕΝΑ ΟΝΟΜΑΤΑ: Τὸν τότε «κανελλοπουλικὸν» Γιώργο Ἄλ. Μαγκάκη τὸν γράφει (σ. 105, τε-
λευταία ἀράδα) *Μάγκαλη* - καὶ (σ. 125, ἀράδα 6) *Γιώργο Μάγκαλη*.

Τὸν Ἄδωνι (γιὸ τοῦ Ἀχιλλέα, ὄχι τὸν σημερινὸ διευθυντὴ τῆς Ἑ-
στίας, ἀλλὰ τὸν ξάδερφό του) Κύρου: τὸ *μαραζιασμένο, ἀλλὰ πανέξυ-
πνο γιὸ τοῦ τραπεζίτη Κύρη, τὸν Ἄμωση*... [σ. 106, ἀ-
ράδες 1-2. (Καί, τώρα, γιατί ἀπὸ διευθυντὴ ἑφημερίδας — καὶ ποῦ δὲν
ἔβγαζε δὰ ποτέ της χρήματα! — τὸν κάνει... «τραπεζίτη», τὸν καλὸν
ἐκεῖνο τὸν Ἀχιλλέα Κ. Κύρου, ἕνας θεὸς ξέρει!.. Τάχα ὁ τρόμος ἀπ' τῇ
δύναμει τῶν Κύρων τῆς Ἑστίας;..)]

«*Τὸ Κοτόπουλο*» = Μαρία Γ. Ἀναγνωστοπούλου [τοῦ καθηγητοῦ
τῆς Γλωσσολογίας κόρη, ἀγαθὴ κοπέλλα, φιλόλογος (σ. 135, ἀράδα 4)].

Στέλιος Κραντζούνας = Στέλιος Ξεφλούδας. (Σὲ πολλὰ σημεῖα,
ἀλλὰ καὶ σ. 134, ἀράδες 5-6.)

Ροῦσος Μοροζίνης = Ρόδης Ροῦφος. (σ. 128, προτελευταία ἀρά-
δα, ὡς 129, ἀράδα 10.)

Ἰωακείμ Νίδερ = Σπύρος Ἰακωβίδης [ὁ λαμπρὸς ἀρχαιολόγος (σ.
107, ἀράδα 3).]

Γεράρδος Νικολυκτόπουλος = Ἄρης Νικολετόπουλος (σ. 107, ἀρά-
δα 25).

Ἀξελᾶς = Κώστας Ἀξελὸς (σ. 107, ἀράδα 25.)

Φουλεῖνης = Κώστας Φιλίνης (σ. 107, ἀράδα 26.)

Ζησιμάτος = Κώστας Λιναρδάτος (σ. 107, 26).

Μπαμποῦν Σκανδήλας, ἀδερφὸς τοῦ *Μανόλη* = Ἀλέκος Σκανδά-
λης, ἀδερφὸς τοῦ *Μανόλη Σκανδάλη* (σ. 107, ἀράδες 26-7).

«*Ἐπιτροπὴ τοῦ Φοιτητικοῦ Συστήτου*» = Γ.Α.Φ. [: «Ταμεῖο Ἀπό-
ρων Φοιτητῶν», ποῦ «ἀριστερόν» προεδρεῖο του: Νίκος Ματσούκας —
πέθανε ὕμνηρος στῆ Γερμανία — Ροῦσος Κούνδουρος (ὁ τοῦ Ἐπιστιτού-
του), μετὰ, Ἐπιστημονικοῦ Κινηματογράφου», ἀδερφὸς τοῦ Νίκου καὶ
τοῦ Γιώργου) κ.ἄ. (σ. 107, ἀράδα 2.)]

«*Ἱερὴ Μεραρχία*» = «Ἱερὴ Ταξιαρχία» [«Ι. Τ.», δεξιὰ ὀργάνωση
τῆς Κατοχῆς, στὴν Ἀθῆνα (σ. 117, ἀράδα 5.)]

Γεωργαρίου = Γιώργος Γρηγορίου (σ. 132, ἀράδα 26).

XVIII. «Ὅτι, γιὰ τοὺς ἐπονίτες, ὁ «φίλος του» — καὶ «ἥρωάς του» —
Κίτσιος Μακρυγιάννης-Μαλτέζος ἦταν πληρωμένος πράκτορας τῶν Γερ-
μανῶν: «Ὅταν τοῦ μίλησα γιὰ τὸν «Κόκκινο Τσάρο» [τὸν Κ.Μ.-Μαλ-
τέζο] ὁ Σκανδήλας [Μανόλης Σκανδάλης] ἀγόρευε. «Ἔνα παλιόμουτρο»,
μοῦ εἶπε. «Ἦταν πράκτορας τῶν Γερμανῶν, πληρωμένος.» (σ. 117,
ἀράδες 25-8). [Ἔτσι... οἱ «φίλοι»!]

Νὰ σημειωθῆ ὁμῶς: Ὅτι ὅταν γράφονταν καὶ τυπώνονταν καὶ κυκλοφοροῦσαν αὐτά, γιὰ τόσους καὶ τόσους ἀνθρώπους, ἡ ἐξέλιξις «Δεξιὰ τοῦ Αἵματος» σ' αὐτὸν τὸν Τόπο «φ α κ έ λ λ ω ν ε», καὶ σ υ ν ε λ ά μ β α ν ε, καὶ φ υ λ ά κ ι ζ ε, καὶ έ ξ ώ ρ ι ζ ε - οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ σ κ ό τ ω ν ε ά κ ό μ α !.. Ὅποτε ποιά σημασία εἶχαν — ἢ καὶ λάβαιναν — οἱ ἀποκαλύψεις, τοῦ «λογοτέχνη» μας κυρίου Μπούλη, στὴν *Τειχομαχία* του, αὐτῶν κ' ἐκείνων, ὡς «δραστών» τῶν «τάδε» καὶ «τάδε» καὶ «τάδε» διωκωμένων πράξεων;

Ταῦτα περὶ ἡθούς, δηλαδή. Ἄλλὰ καὶ περὶ «στρατευμένης λογοτεχνίας» - ἔτσι συνεργαζόμενης, λοιπόν, μετὰ τὴν ἀπανθρωπίαν κάθε πολιτικῆς! (Γιατὶ ναί, καὶ περὶ «στρατευμένης λογοτεχνίας» μᾶς βγήκε τὸς τελευταίους καιροὺς ὀμιλῶν καὶ γράφων ὁ Μπούλης Φραγκόπουλος, κ' ἔχει σημασία νὰ ξέρομε πῶς πράγματι ἐννοεῖ τὴν «στράτευση» τοῦ «πνεύματος» του!.. Λοιπόν: τὴν ἐννοεῖ ἔτσι!.. Κ' ἔχουμε συμπεράνει! Μὴν ἀνησυχῆ!.. Ὁλοὶ ἔχουν ἄσφαλτα συμπεράνει!.. Μὰ ἐγὼ ἤθελα νάχουν καὶ τὰ τεκμήρια ἀπ' τὰ «λογοτεχνήματά» του στὰ χέρια, γι' αὐτὸ καὶ θυσιάσα πολὺτιμο χρόνο μου καὶ χῶρο σας, μ' αὐτὴν ἐδῶ τὴν περὶ αὐτοῦ ἐπιστολή μου.

XIX. ΘΑΥΜΑΣΤΕ, ΛΟΙΠΟΝ, ΤΙΣ «ΦΙΛΕΛΕΥΘΕΡΕΣ ΘΕΣΕΙΣ» ΤΟΥ «ΣΤΡΑΤΕΥΜΕΝΟΥ» ΑΥΤΟΥ «ΛΟΓΟΤΕΧΝΗ» (1) ΤΗΣ ΔΕΞΙΑΣ ΤΟΥ ΑΙΜΑΤΟΣ: *Καινούργιοι στρατολόγοι [τὸ '43] περιέτρεχαν τὶς συνοικίες. Δὲν τοὺς ἐνδιέφερε τόσο ἡ θεωρητικὴ τοποθέτησις οὔτε κἀν ἡ πολιτικὴ. Ἀρκοῦσε νάταν ἀντικομμουνιστὲς [αὐτοὶ ποὺ «έστρατολογοῦντο», ἀπὸ τοὺς «στρατολόγους», μετὰ τοὺς ὁποίους, ὅπως θὰ δῆτε, συνεφώνει — κι ἄκόμα συμφωνεῖ! — ὁ κύριος Μπούλης μας]. Μιὰ ποὺ τὸ ΕΑΜ ἀποφάσιζε νὰ καταλάβῃ τὴν ἐξουσία, χρέος μας εἶναι νὰ τὸ ἐμποδίσουμε. (σ. 120-1.)*

Καὶ θ' ἀπολαύσετε παρακάτω πῶς θὰ τὸ ἐμπόδιζαν οἱ Μπούληδες μας κ' οἱ συνόμοιοι τους!..

XX. ΓΙΑ ΤΟΝ ΨΑΡΡΟ: *Συνεργαζόταν μετὰ τὸ ΕΑΜ, στὶς στρατιωτικὲς τοῦ ἐπιχειρήσεις ἐναντίον τῶν γερμανῶν, ἀντὶ νὰ τὸ πολεμάῃ. [!!!] Ἄλλ' ἀφοῦ οἱ ἐπιχειρήσεις αὐτὲς ἦταν ἐναντίον τῶν Γερμανῶν, πῶς στέκει αὐτὸ τό: ἀντὶ νὰ τὸ πολεμάῃ;.. (σ. 121, ἀράδες 4-5.)* Θὰ λάβῃ τὸν κόπο νὰ μᾶς τὸ «ἐξηγήσῃ» σήμερα δ... «φιλελεύθερος» κι «ἀντιδικτατορικὸς» (τάχα) «λογοτέχνης» κ' ἐπιφυλλιδογράφος τῆς *Καθημερινῆς* μας ἐφημερίδος τῆς κυρίας Ἐλένης Βλάχου; Θὰ ἦταν πολὺ ἐνδιαφέρον νὰ βλέπαμε τὶς ρίζες τῆς λεγόμενης «ἀντιδικτατορικῆς» σημερινῆς μας «έθνικὸς φροσύνης»!..

XXI. *Κανεὶς Ἕλληνας στὴν Κατοχὴ δὲν εἶχε (οὔτε, κι ἂν τάχα εἶχε, θὰ τόλμαγε ποτὲ νὰ ἐκφράσῃ) τὶς ὡμὰ χιτλεροφασιστικὲς αὐτὲς «θέσεις» ποὺ ἀποδίδει ὁ Μπούλης μας στὸ φίλο του Δῆμη Πουλᾶκο: — Πολεμάω*

τὸν εὐρωπαϊκὸ κομμουνισμό, μοῦ ἀπάντησε ὁ Ἀλιφέρης σχεδὸν ἐπίσημα. Ξέρεις, ὁ πόλεμος συνένωσε τὸν ἐβραϊκὸ κομμουνισμό μὲ τὸν ἐβραϊκὸ καπιταλισμό. Καὶ οἱ δυὸ μαζὶ προσπαθοῦν νὰ ὑποδουλώσουν τὴν Ἐδρώπη. — Στάσου, αὐτὰ τὰ λέει ὁ Γκαϊπελς, τὸν διέκοψα. — Καὶ βέβαια τὰ λέει. Καὶ κἀνεὶ πολὺ καλὰ... (124, 26-33)

Ἄλλὰ γιατί, λοιπόν, σερβίρει τίς χιτλερικές αὐτὲς «θέσεις» ὁ ψευτολογοτέχνης μας, ποῦ ὑποτίθεται πῶς πάει νὰ δώσῃ ἓνα «μυθιστόρημα»-κάτοπτρο «ρεαλιστικὸ» τῆς Κατοχῆς καὶ τῆς τάχα «ἀντίστασης» τῆς «ἐθνικοφρονος» Δεξιᾶς τοῦ Αἵματος ὅπου ἀνῆκε (καὶ ἀνῆκει); Δίνομαε μιὰν ἐποχὴ, ἔταν βάζουμε στὸ στόμα τάχα «ἠρώων της» πράγματα ποῦ δὲ φρονοῦσε κανεὶς, δὲν ἔλεγε κανεὶς, δὲ θὰ τολμοῦσε νὰ ψελλίσῃ κανεὶς, γιατί θὰ τὸν λυντσάριζαν ἀμέσως;.. Ἦ μήπως (καὶ δὲν τὸ ξέρουμε) τὰ πιστευαν ὄντως, καὶ τάλεγαν θρασυτάτα μεταξὺ τους, τὰ τέτοια χιτλερικά, οἱ «ἐθνικοφρονες» φίλοι τοῦ Μπούλη μας;.. Καὶ δὲν τοὺς ἄκουσε κανεὶς μας ἄλλος;.. Κλειστοί, τέλεια, ἦταν οἱ κύκλοι τους;.. Ὅχι βέβαια!..

Νά, λοιπόν, ἡ ἀλήθεια: «Ἰδέες» τοῦ ἴδιου τοῦ ἀντιδραστικώτατου ψευτολογοτέχνη μας εἶναι - καὶ μὴν τολμῶντας, οὐτὲ δέκα χρόνια μετὰ, νὰ τίς σερβίρῃ ἀλλιῶς, τίς ντύνει σὰν τάχα «λεγόμενες ἀπὸ κάποιους στὴν Κατοχὴ»!

Καὶ πόσο τίς θέλει, τίς ἀγαπάει, τίς πιστεύει πράγματι ὁ ἴδιος τίς ἄθλιες αὐτὲς χιτλερικές θέσεις - νά! Τὸ φωνάζει ἡ φράση ποῦ ἀραίωσα! Πῶς ναι, ὁ Γκαϊπελς τίς ἔλεγε - καὶ πολὺ καλὰ ἔκανε ποῦ τίς ἔλεγε (γιατί σωστὲς ἦταν δηλαδὴ), κατὰ τὸν «ἐθνικοφρονέστατο» Μπούλη μας.

Κατὰ τοῦτο εἶν' ἀναμφισβήτητα ἀποκαλυπτικὴ ἡ ἄθλια Τειχομαχία του· τ' «ἀποκαλυπτῆρια» δὲ βεβαιότατα εἶναι καὶ τοῦ ἴδιου τοῦ συγγράφει τῆς: ἐθνικοσοσιαλιστὴ, στὸ κεκρυμμένο βάθος του, ποῦ μᾶς παράστανε χτὲς καὶ τόν... «ἀντιστασιακός»!

Ἄλλὰ τὰ παρακάτω θὰ πείσουν ἀπολύτως... Ἐχετε λίγη — λίγη, ὄχι πολλή — ὑπομονή!..

XXII. ΟΜΟΛΟΓΙΑ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΜΕ ΤΗΝ ΚΑΤΟΧΙΚΗ ΧΩΡΟΦΥΛΑΚΗ, δηλαδή, ἔμμεσα, μὲ τοὺς Καταχτητὲς [(133, 3-6), ἀπ' τὸ «Ἡμερολόγιον» τοῦ Λέαντρου, δηλαδή τοῦ ἴδιου τοῦ Μπούλη μας]: Πῆρα μέρος καὶ σὲ τρεῖς μεγάλες ἀσκήσεις, τῆ μιὰ ἐνοπλη καὶ μὲ ἐνσφαιρα πυρὰ, στὸν Κοκκιναρά, μὲ σπλαδανεικὰ ἀπὸ τῆ Χωροφυλακῆ, κάτω ἀπὸ τῆ μύτη τῶν Γερμανῶν [οἱ ὅποιοι («ἐθνικοφρονές» μας, σὰν τὸν Μπούλη σας ἐτοῦτον), τάχα... δὲν ἔκουγαν τὰ ἐνσφαιρα ἐκεῖνα πυρὰ; κουφοὶ ἦταν, βλα ἐκεῖνα τά... σεμνὰ παλληκάρια, τά... ἄσπλα; ἀλλὰ πῶς; ἀφοῦ ὁ ἴδιος, ἐν συνεχείᾳ, τὸ γράφει:] ...κάτω ἀπὸ τῆ μύτη τῶν Γερμανῶν ποὺ κατεῖχαν τὰ μεγάλα κηφισιώτικα ξενοδοχοεῖα!!! (Δικὲς μου οἱ ἀραιώσεις.)

Καὶ στὴν ἀράδα 15-6, λίγο παρακάτω: Μὲ μιὰ λέξη: ἔκανα ἀντίστασῆ!!! (Δικιά μου ἡ ἀραίωση.)

Χρειάζονται, τάχα, κι άλλες ἀποδείξεις, γιὰ τὸ τί ἦταν ἡ... «ἐθνικοφρονέστατη» ἐκείνη... «ἀντίσταση»;

Καὶ τέ τοιοι, σήμερα, μᾶς κάνουν τούς... «δημοκράτες», τούς «ἀντιδικτατορικούς» τῶν παπαδοπουλίσκιων «μόμολων» καὶ ξωπαρμάτων!.. Ἔ, τί νὰ πῆ κανεῖς;.. Καλὰ μᾶς κάνουν!.. («Ὅπως καλὰ ἔκανε καὶ μᾶς τάλεγε ὁ Γκαῖπελς τους, ἀπὸ τότε, κ' ἐμεῖς δὲν τὸν ἀκούγαμε!)

XXIII. ΕΝΑ ΜΟΝΟ ΘΑ ΨΕΥΤΟΕΣΩΖΕ ΤΟ ΜΠΟΥΛΗ ΜΑΣ: Ν' ἀποδείκνυε», τάχα, πὼς ἀδὲν εἶν' ὁ *Λέαντρος*! Ἄλλὰ, πρῶτον: ποῦ δὲ θὰ δεχόταν, ἐπ' οὐδενί, νὰ μὴν εἶναι... λέων(!) καὶ... πολὺ-πολύ-πολύ... (τόσο «πολύ», καὶ μέ... ἔνσφαιρα πυρὰ τῆς κατοχικῆς Χωροφυλακῆς...) ἄντρας! Καί, δεύτερον: ἀτυχῶς γι' αὐτόν, τὰ βιωματικὰ στοιχεῖα (ποῦ δίνει, τοῦ ναρκισσικώτατου *Λέαντρού* του) *ταυτίζονται ἀπόλυτα μὲ τοῦ ἴδιου τοῦ Μπούλη μας!* Καὶ ὑπάρχουν καὶ πολλοὶ μάρτυρες δυστυχῶς!..

XXIV. ΜΑ ΤΙΛΟΓΗΣ ΗΤΑΝ Κ' Η ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ ΤΗΣ Ρ.Α.Ν. τους — δεξιᾶς ὀργάνωσης, [ἀντιστάσεως] ὑποτίθεται! (μὲ κατάληξη-εως φυσικὰ) — στὴν Κατοχή; Νά, ἀπολαῦστε τὴν: *Πρόσφερα τὸ σπῆτι μου γιὰ κρουφῶνα ὄπλων* [τῆς... Χωροφυλακῆς προφανῶς! ἀπὸ κείνα, τῆς... ἀσκήσεως κάτω ἀπ' τὴ μύτη τῶν ...«ἀνυποψίαστων» καλῶν Γερμανῶν μας!..] καὶ γιὰ *συνεδριάσεις, ποῦ μάλιστα, πρὸς μεγάλο μου σκανδαλισμὸ* [σῶπα! μοῦ... σκανδαλίζονταν, τὸ πουλάκι μας!] *κατέληγαν πάντα σὲ χαρτοπαίγνιο. Τὴν δλέθρια αὐτὴ συνήθεια τὴν εἶχε φέρει ὁ ἴδιος ὁ λοχαγὸς* (ποῦ, ὅπως ἔμαθα ἀργότερα, λεγόταν *Γεωργαρίου*) [: *Γιῶργος Γρηγορίου*] *μὲ τὴ βοήθεια ἑνὸς ἀπίθανου τύπου, ἀνάπηρου τῆς Ἀλβανίας, μανραγορίτη καὶ ἀνεπιού ἑνὸς ἀπὸ τοὺς γνωστοὺς βιομηχάνους, ἰσχυριζόμενος ὅτι ἄνθρωπος ποῦ δὲν παίξει χαρτιά δὲν κάνει μῆτε γιὰ πόλεμο.* [Ἔ, κ' ἔσως νὰ μὴν εἶχε ἄδικο πέρα γιὰ πέρα! (132, 22-9.)]

Τέτοια λοιπὸν ἡ «δεξιὰ ἀντίσταση στὴν Κατοχή» - καὶ μέ... «αντιστασιακὲς» ἀσκήσεις βέβαια, κάτω ἀπὸ τὴ μύτη τῶν... («αντιστασιακῶτατων κατὰ τοῦ... ἑαυτοῦ τους») *Γερμανῶν ἀγαπημένων μας!*..

Ρέ, τί γινότανε, καὶ δὲν τὸ ξέραμε!..

XXV. ΑΠΟΛΑΥΣΤΕ ΥΦΑΚΙΑ! *Προσπαθοῦσα νὰ καταλάβω ἂν ἦταν περὶ φανος* [ὁ Κίτσος Μακρυγιάννης-Μαλτέζος] *γιὰ τὴ γενιά του, ὅσο, ἂς ποῦμε* [ναί! ἂς τὸ ποῦμε, ἂς τὸ ποῦμε, Μπούλη μου, ἀφοῦ τόσο σὲ κρυφοϊκανοποιεῖ!] *ἐγὼ γιὰ τὴ δική μου ἢ ὁ Ροῦσος Μοροζίνης* [: ὁ Ρόδης Ροῦφος] *γιὰ τὴ δική του.* [Καμαρότε, τὴν ξεράστρα! (133, 26-8.)]

XXVI. ΝΑ Κ' ΟΙ «ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΚΕΣ» ΒΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΜΠΟΥΛΗ ΜΑΣ: *Ἦμουν πολὺ ἐπηρεασμένος ἀπὸ τὸν Κραντζούνα* [ἄλλοῦ τὸν γράφει καὶ *Στέλιο Κραντζούνα*: *Στέλιο Ξεφλούδα!* (Γι' αὐτό, λοιπόν, καὶ «γκραντζουνάει» ἔτσι, σ' ὅλη τὴ ζωὴ του, ὁ δόλιος!)] *καὶ τὴ σχολὴ τῆς*

Θεσσαλονίκης [134, 5-6]. "Οπου μαθαίνουμε πὼς (ἀπάρχει) ξέρετε, καὶ (λογοτεχνικῆ) *σχολή τῆς Θεσσαλονίκης!* [Βρέ, ποιὸς μᾶς πιάνει! Ἄφου ἔχουμε ὡς καὶ *σχολή...* ὕφους (!) τῆς... «συμπρωτεύουσάς» μας!.. (Κα-
ταλαβαίνετε τί ἀνόητοι καὶ κουφιοκεφαλᾶκηδες εἶν' οἱ ἄνθρωποι, καὶ τί καλάμι ἔχουν γερά καβαλλημένο ;.. Ποιὸς μᾶς σώζει - καὶ ποιὸς τὰ νέα παιδιὰ, ποὺ τοὺς κανοναρχῶν καὶ τῆ «νέα» τάχα «παιδεία» ἐτοῦτοι κ' οἱ ὅμοιοι τοὺς σήμερα!..)]

XXVII. Ἄς μᾶς πληροφορήσῃ ὁ Μπούλης μας — γιὰ τήν... Ἱστορία! (τί ; δὲ θὰ μπῆ στὴν Ἱστορία μας τὸ ἐξάμβλωμα τῆς *Τειχομαχίας* του ; κρι-
μα θάταν!) — ἂν ὁ *Χριστόφορος* (τῆς σελίδας 139, ἀράδα 4 ἀπ' τὸ τέ-
λος) εἶν' ὁ ὑπουργὸς τῆς «Νέας» μας «*Δημοκρατίας*» σήμερα Στράτος,
κι ἂν ὁ *Βίκτωρ Πολυλάς* (τῆς 106, πάλι 4 ἀπ' τὸ τέλος) εἶν' ὁ δικηγό-
ρος *Βίκτωρ Μελλάς*. (Πρέπει νὰ περάσουν κι αὐτὰ στὴν Ἱστορία! Δὲν
πρέπει νὰ χάσουμε!..)

XXVIII. ΘΕΣΕΙΣ ΡΟΔΗ ΡΟΥΦΟΥ ΤΑΥΤΙΖΟΜΕΝΕΣ ΜΕ ΤΟΥ
Παπαδόπουλου: — Ἄς ὁργανώσουμε γαλάζιο φρουραρχεῖο μέσα στὸ
Πανεπιστήμιο. Ὅπως οἱ *Εὐέλπιδες* στὸ *Πολυτεχνεῖο*, εἶπε τ ρ α ν λ ί ζ ο ν τ α ς ὁ *Μοροζίνης*. [(140, 6-8.) Καὶ πὼς θὰ τόπε, ἀλήθεια, τ ρ α ν λ ί ζ ο ν τ α ς, ὁ «φίλος» τοῦ Μπούλη μας Ρόδης Ρούφος ; Πολὺ μ' ἐνδια-
φέρει νὰ τὸ φαντασῶ! (Μάλιστα γιὰτί, τελευταῖα, ὁ ψευτολογοτέχνης
μας παραστένει πὼς «πολὺ θίγεται», γιὰ λογαριασμὸ τοῦ θανόντος κεκὲ
«φίλου του», ἂν κανεὶς θυμηθῆ τὸν ἀστείότατο κεκεδισμό του!..) Λοι-
πόν, θὰ τόπε μᾶλλον ἔτσι: — Ἄς... ἄς... ἄς... ἄς... ὄρ... ὄρ... ὄρ... ὄρ...
γα... γα... γανώσουμε... Ἔ ; .. Ἔτσι δὲ θὰ τόπε ὁ Γο... Γο... Γο... Γό-
δης μας ; .. Ἔτσι λέω!.. (Νὰ τό... γανώσουμε λοιπόν!)]

Ἀλλὰ χωρὶς ἀστεῖα τώρα, νὰ μερικῆς σχετικῆς ἀλήθειες, γιὰ νὰ κα-
τανοῦν ὅσοι δὲν ἔζησαν τὰ γραφόμενα: 1. Αὐτὸ τὸ *τραυλιζοντας*, γιὰ
τὸ *Ρούσο Μοροζίνη*, ἀπ' τὸ «φίλο του», τὸν Μπούλη μας, β ε β α ι ὠ ν ε ι — γιὰ νὰ μὴ μὲνῃ σὲ κανέναν ἢ παραμικρότερη ἀμφιβολία — πὼς
ὁ *Μοροζίνης* εἶν' ὁ Ρόδης Ρούφος. 2. Καὶ οἱ κατόπιν — ποὺ θ' ἀπολαύ-
σετε — «θέσεις», πράξεις, σ υ μ π ρ ᾶ ξ ε ι ς καὶ σ υ ν ε ρ γ α σ ί ε ς, τοῦ
Μοροζίνη τῆς *Τειχομαχίας*, δὲν εἶναι παρὰ τοῦ τόσο... «ἀντιστασιακοῦ»
ἐμφανιζόμενου μας χτές, ἐπὶ βρωμοδικτατορίας, Ρόδη Προβελέγγιου
Ρούφου. 3. Οἱ ἄκροι δεξιοὶ ἐκεῖνοι *Εὐέλπιδες*, ποῦχαν *γαλάζιο φρου-
ραρχεῖο* στὸ κατοχικὸ *Πολυτεχνεῖο*, εἶχαν ἀνάμεσά τους, μεταξὺ ἄλλων,
κ α ἰ κάμποσους ἀπ' τοὺς χτεσινούς μας ψωροδικτάτορες, ὡς γνωστὸν.
4. Τέτοια στὸ βαθυτέρο πυρήνα τῆς, κ' ἐξ ἀρχῆς, ἢ *Δεξιά* τοῦ *Αἰμάτος*,
καὶ νὰ μὴν ξεγελιέστε, οἱ νεώτεροί, μὲ τὰ παραπλανητικὰ τῆς σήμερα
καμώματα, σὺ ὄνομα «*Δημοκρατίας*» τώρα πάλι, ἀδίσταχτα, καὶ τάχα
«προόδου»! 5. Ὅτι ὅταν, μὲ τῆ βοήθεια *μπουραντάδων* καὶ *γερμανο-
ράλληδων*, οἱ «ἀγνοῖ» ἐκεῖνοι *Εὐέλπιδες* μπλοκάρησαν καὶ κατέλαβαν
τὸ ἑαμοκρατούμενο *Πανεπιστήμιο*, ὅλο κι ὅλο τὸ «ἐθνικὸ ἀποτέλεσμα»
ἦταν: *συλλήψεις* καὶ *Χαϊδάρι* καὶ θάνατοι κι ὀμηρεῖες στὴ *Γερμανία*
κ' ἐκτελέσεις *πάμπολλων ἀριστερῶν* — καὶ μὴ — *φοιτητῶν*. [Ν' ἀναφέ-

ρω ἔνα ν μόν ο, πού ξέρω ὁ ἴδιος πῶς τ ό τ ε συνελήφθη, καί στάλθηκε ἄμμερος στή Γερμανία, κι αὐτοῦ πέθανε, δουλεύοντας μέ τὸ ζόρι στά ὑπόγεια ἐργοστάσια Γκαίονγκ ; : Νίκος Ματσούκας, συμμαθητῆς καί φίλος μου !.. (Τέτοια εἶν' Ἡ ρίζα τοῦ Μύθου τους, πούγραψ' ὁ Ρούφος. "Ὅχι ἄλλη! Βρωμερῆ κ' ἐγκληματικὴ ρίζα α ἴ μ α τ ο ς ! Νὰ μὴ μᾶς τὰ «ἐξωραΐζουν» τώρα οἱ ψωροεστέτ τους ! Κ' ἐσεῖς, πού δὲν τὰ ζήσατε, νὰ μὴν τὰ χάβετε τὰ βδελυρά τους ψέμματα, καμμιάς πλευρᾶς !)]

6. Δηλαδή μι ἄ εἶ να ι — κι ἀπὸ τὴν Κατοχὴ, συνέχεια : μι ἄ — ἡ παράταξη τῶν (δῆθεν κι ἀντιστασιακῶν) μας χτές) Ρόδηδων Ρούφιδων, Μπούληδων Φραγκόπουλων κ.ἄ., μέ τῆς ψωροδικτατορίας τῶν Παπαδόπουλων καί τῶν συνόμοιων τους καραβανάδων, («κατὰ τῶν ὁποίων») — τάχα — («εστρέφοντο») οἱ λογιῆς-λογιῆς αὐτοὶ Μπούληδές μας, τῆς ἀπὸ μιὰ τεσσαρακονταετία μέσα δῶ ἀνάλλαγης κι ἀμετανόητης πράγματι (παρὰ τοὺς φαρισαϊκοὺς ἰσχυρισμοὺς τῆς ξανά τώρα) Δεξιᾶς τοῦ Αἵματος, πού ἀκόμα μᾶς κάθεται ἔτσι στὸ σβέροκο.

XXIX. ΝΑ ΚΙ ΑΛΛΑ ΠΑΡΑΛΛΑΓΜΕΝΑ ΟΝΟΜΑΤΑ : Βροσντήρης [: στρατηγὸς Βεντήρης (143, 12)], Σβέλλος [: Σβῶλος (141, 3), Κόγκαλης [: Κόκαλης (141, 4)], Ἀγγελικόπουλος [: Ἀγγελόπουλος, ὁ καθηγητῆς, καί τώρα διοικητῆς τῆς Ἐθνικῆς Τραπεζῆς, ἐπὶ κυβερνήσεως («Νέας») πάλι «Δημοκρατίας» ! (141, 4)], Γεωργιλᾶς [: ὁ καθηγητῆς τοῦ Πανεπιστημίου Γεωργαλᾶς (καμμιά σχέση μέ τὸν τενεκε «διαφωτιστὴ») τῆς δικτατορίας), (141, 4)], Πλαντάξης [: Ἐρρ. Σκάσσης, ὁ ἄλλοτε «καθηγητῆς» τῆς Λατινικῆς Φιλολογίας στὸ Πανεπιστήμιο, καί πρῦτανος ἀντιδραστηκώτατος ἐπὶ Κατοχῆς, κατόπιν ἀκαδημαϊκὸς κ.λ. (143, 16)].

Καί μιὰ κ' ἰσχυρίζεται, στὴν ἀρχὴ (6, 1-5), πῶς τάχα προσπαθεῖ νάναί ἐνα μωθιστόρημα ἢ ἐξαμβλωματικὴ αὐτὴ Τειχομαχία του, κι ὅτι δῆθεν ὁποιαδήποτε □ ὁμοιότητα μέ πρόσωπα πού ὑφίστανται κ.λ., θὰ πρέπει νὰ ὀφείλεται σὲ σύμπτωση, κι ἄλλα τέτοια φαρισαϊκὰ καὶ παιδαριώδη, ἄς μᾶς πῆ τί διάολο σημαίνει λοιπὸν αὐτὴ ἢ Π.Ε.Ε.Α., ἢ «Κυβέρνηση τοῦ Βουνοῦ», πού Π.Ε.Ε.Α. τὴν ἀφήνει, δὲν τῆς ἀλλάζει τ' ὄνομα, ἐνῶ μετὰ ἀναφέρει τὰ μέλη τῆς μέ τὰ παραπάνω (ἐλάχιστα παραλλαγμένα) ὀνόματα : Σβέλλος (Σβῶλος), Κόγκαλης (Κόκαλης), Ἀγγελικόπουλος (Ἀγγελόπουλος), Γεωργιλᾶς (Γεωργαλᾶς) κ.λ.

XXX. ΑΛΛΑ ΚΟΙΤΑΞΤΕ «ΣΕΒΑΣΜΟ» ΟΙ «ΕΘΝΙΚΟΦΡΟΝΕΣ» τύπου Μπούλη μας στὸν ἐθνικὸ ὕμνο : ...Τραγουδήθηκε χλιαρὰ κι ὁ ἄ ν α π ὄ φ ε υ κ τ ο ς ἐθνικὸς ὕμνος (142, 20). Θὰ τὸν ρώταγε ἀληθινὸς πατριώτης : «Δηλαδή γιατί ἔπρεπε ν' ἀποφεύγεται ὁ ἐθνικὸς ὕμνος, ὅπου ἔχει τὴ θέση του ; Σοῦ φταίει τίποτα ; Μήπως σ' ἐνοχλεῖ τάχα ἢ κόψη τοῦ σπαθιοῦ ἐκείνου ;» (Χαλασμένα μυαλά, δηλαδή, καί «υφάκια» θρασέα - νά, περὶ αὐτοῦ πρόκειται.)

XXXI. ΝΑ Κ' Η ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ ΜΕ ΤΟΥΣ ΚΑΤΑΚΤΗΤΕΣ : Γιὰ κάθε ἐνδεχόμενο, ἀποφασίστηκε νὰ βρισκωνται οἱ Εὐέλπιδες τοῦ Πολυτεχνείου στὴ Σύλωνος, σὰν ἐφεδρεία. "Ὁ σ ο γ ι ἄ τ ο ὺ ς γ ε ρ μ α ν ο ὺ ς

ἢ τοὺς τσολιᾶδες, ἂν δὲν γινόταν ταραχές δὲν εἶχαν κανένα λόγο νὰ ἐπέμβουν. "Ἄν πάλι ἐπενέβαιναν, ὁ ἀρχηγὸς τῆς ὀργάνωσης μας [τῆς δεξιᾶς ἐκείνης (καί... «ἀντιστασιακώτατης» ὅσο βλέπετε καὶ θαυμάζετε) *P.A.N.*], ὁ συνταγματάρχης Βροντήρης, θὰ προσπαθοῦσε νὰ ἐξομαλύνη τὸ ἐπεισόδιο — [«ἐπεισοδιακί», λοιπόν, «ἀκίνδυνον» ἐν ἐσχάτῃ ἀπολήξει, θὰ ἦταν ὀτιδήποτε μὲ Γερμανοὺς ἢ τσολιᾶδες, γι' αὐτοὺς τοὺς σπουδαίους δεξιούς ψευτο-αντιστασιακοὺς μας τῆς Κατοχῆς!] — μὲ κἀτι ἄγγλους συνδέσμοι — [νὰ τῆ κ' ἡ «ἀγνή» μας Ἰντέλλιτςενς!] — ποὺ ἐργάζονται στὴν ἀστυνομία. [143, 7-14. (Τὸ τελευταῖο δὲ τοῦτο μαρτυρεῖ καὶ περὶ τοῦ ἐνιαίου κυκλώματος μυστικῶν ὑπηρεσιῶν Δύσεως - Ἄξονος, σὲ κατεχόμενες χῶρες τῆς ἀπ' τὸ '43 κιάλας σαφῶς διαγραφόμενης δυτικῆς σφαίρας ἐπιρροῆς - πράγματα θλιβερώτατα, ποὺ ξεκάθαρα τὰ ζήσαμε, καὶ γαζώθηκαν στὸ κορμί μας, τὰ δυὸ τελευταῖα χρόνια τῆς Κατοχῆς, κι ὅλα τὰ κατοπινά, ἴσαμε καὶ σήμερα, ποὺ ἂ κ' ὁμα προσδιορίζουν τὰ τραγικώτατα ἐμφύλια βάρη μας.)]

Κ' ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ — ἐπειδὴ καὶ περὶ «λογοτεχνήματος» τάχα πρόκειται — μιὰ γραμματικὴ παρατήρηση (σὰν ἐκεῖνες ποὺ τοῦ βάζαν στὸ σκολειὸ τοῦ Μπούλη μας καὶ καμπόσες τους δὲν τίς ἔγραφε, λόγῳ μετριότητος στὰ Ἑλληνικά, καθὼς μᾶς διηγόταν κάποτε ὁ δάσκαλός του *I. M. Παναγιωτόπουλος*): τὸ τρίτο πληθυντικὸ τοῦ παρατατικοῦ δὲν σχηματίζεται μὲ κατάληξη -όταν, ἀλλὰ -ονταν (ἢ: -όντουσαν). Τὸ -όταν εἶναι τοῦ τρίτου ἐνικοῦ. Καὶ μπαίνει μὲν καταχρηστικά τὸ -ονταν καὶ γιὰ τρίτα ἐνικά, ὅχι ὅμως καὶ τὸ ἀντίστροφο. Ἐνῶ ὁ «λογοτέχνης» μας ὅλο ἐργάζονται — γιὰ κἀτι ἄγγλους συνδέσμοις ποὺ «ἐργάζονταν» στήν κατοχικὴ μας ἀστυνομία — κι ὅλο γινόταν [ἀντὶ «γίνονταν»] (ἢ «γίνοντουσαν»)] ταραχὲς γράφει! ("Ἐ, ἕμα ξαναπάη σκολειό, τώρα μὲ τὴ «νέα παιδεία» τῶν φιλαράκων του τῆς «νέας δημοκρατίας» μας, θὰ τὰ μάθη σωστά - ζὸν ἂν τοῦ βγάλουνε χειρότερα τὰ μάτια οἱ σημερνοὶ μας ἀγράμματοι καὶ ξεκαπίστρωτοι δερβεναγᾶδες τῆς («Ὀρθογραφίας» μας!)

XXXII. ΝΑ ΚΙ ΑΛΛΟΣ ΕΝΑΣ «ΗΡΩΑΣ» τῆς ψευτοαντιστασιακῆς κατοχικῆς Δεξιᾶς: *Χρυσολωρᾶς* [: Γιάννης Μεσολωρᾶς;], ἕνα ψηλό, ξανθὸ παιδί... (145, 7-8.)

"Ἄν εἶν' αὐτὸς ποὺ ὑποθέτω, ἀνῆκε ἀργότερα, ἐπὶ Ἐμφυλίου, τὸ '47, στὸ *A₂* τοῦ *K.B.E.A.* (: *Κέντρον Βασικῆς Ἐκπαιδύσεως Ἀθηνῶν*, στὸ Χαϊδάρι), κ' ἐπὶ στρατεύσεως τῆς 5^{ης} *E.Σ.Ο.* τοῦλάχιστον (27-29/VI/47) «χαρακτήριζε» — καθὸ φανατικὸς μαυροδεξιὸς καὶ «γνώστης» τῶν παραταξικῶν «ἀντιπάλων» τῆς Δεξιᾶς τοῦ Αἵματος — τοὺς στρατευόμενους, στέλνοντας κατοσταριᾶς καλληκάρια στὴ Μακρόνησο, ὡς κατὰ τὴν (αὐθαίρετη καὶ ἀνεξέλεγκτη) «κρίση» του «ἀριστεροῦς». (Αὐτὸς, ὁ Μεσολωρᾶς, σημείωσε τότε καὶ στὸ δικό μου τὸ «χαρτί» ἀποπίσω ἕνα συνθηματικὸ ποὺ σήμαινε «ἀριστερός», καὶ πλήρωσα τὰ μὴ δεξιὰ μου φρονήματα μὲ τριάντα μῆνες κόλαση, σὰν ἄπλως «τυφεκιοφόρος» καὶ «χαρακτηρισμένος», σ' ὅλα τὰ πιὸ καφτὰ μέτωπα τοῦ φριχτοῦ ἐκείνου Ἐμφυλίου.)

XXXIII. ΑΠΟΔΕΙΞΗ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΜΕ ΤΟΥΣ ΤΣΟΛΙΑΔΕΣ:

Τι θὰ τοὺς κάνουμε αὐτούς; ρώτησε ὁ Χριστόφορος δείχνοντας τοὺς πεσμένους [ἀπ' τὸν ξυλοδαρμό, στὸ Πανεπιστήμιο, μεταξύ δεξιῶν-ἀριστερῶν, τότε ποὺ πλάκωσαν οἱ εὐέλπιδες κ' οἱ τσολιάδες]. Οἱ πέντε δὲν εἶναι δικοὶ μας. [Εἶναι, δηλαδή, ἀριστεροί.] — Ἐρχονται οἱ τσολιάδες! φώναξε κάποιος ἀπ' τὰ παιδιά. [Κ' ἐδῶ ὑπάρχει π ο ν η ρ ῆ ἀ λ λ ο ἰ ὠ σ η τ ῶ ν γ ε γ ο ν ὄ τ ω ν ἀπ' τὸ Μπούλη μας - ποὺ ἄλλωστε δὲν ἦταν ἐκεῖ (κι οὐτ' εἶχε ποτὲ τὸ σχετικὸ κουράγιο νάναι σὲ τέτοια). Οἱ τσολιάδες τοῦ δὲν ἦρθαν μετὰ ἦ τ α ν ἔ κ ε ῦ, καὶ βάσταξαν πλάτες στοὺς δεξιούς τοῦ Πολυτεχνείου. Τὸ ντοῦ ἐγινε μ' ἄ σ υ γ κ ἄ λ υ π τ η ὑ π ο σ τ ῆ ρ ι ξ ῆ τσολιάδων καὶ μπουραντάδων, πούχαν μπλοκαρεῖ ὄλο τὸ χῶρο ἕνα γύρο, καὶ μ' ἐφεδρεῖες στὴ Σίνα. Ὁ σκοπὸς δὲ τῆς πονηρῆς ἀλλοίωσης: νὰ ἐμφανίσῃ ὁ «λογοτέχνης» μας — ἡ ἐκεῖνοι ποὺ τοῦ τὰ διηγῆθηκαν (κ' ἦταν ὅμοιοι του) — τὸ ντοῦ τῶν δεξιῶν τοῦ Πολυτεχνείου σὰν «ἀντισασιακὴ» τάχα ἐνέργεια, κι ὅχι σ υ ν ε ρ γ α τ ι κ ῆ ποὺ ἦταν (κι ἄπλως: μ' ἀντικομμουνιστικὰ κίνητρα).] — Καλὰ ξεμπλέγματα! εἶπα στενοχωρημένα. [Ἀλλὰ γιατί νὰ στενοχωριέσαι, Μπούλη μου ἐσύ; Δὲν ἔκανες ἀντίσταση, ὅπως μᾶς διηγῆθηκες, μὲ ὅπλα τῆς κατοικίης Χωροφυλακῆς, καὶ κάτω ἀπ' τὴ μύτη τῶν... κουφῶν Γερμανῶν, πίσω ἀπ' τὰ μεγάλα κηφισιώτικα ξενοδοχεῖα ;..] — Τρέχω νὰ βάλω τοὺς εὐέλπιδες νὰ τοὺς μιλήσουν, ἔκανε ὁ Ροῦσσος [δηλαδή: ὁ Ρόδης Ροῦφος]. Ἄς ἐλπίσουμε πὼς θὰ τὴ βγάλουμε καθαρὴ, συνέχισε μέσα του καθὼς ἀπομακρυνότανε. — Μαζέψτε τοὺς πεσμένους, εἶπε ὁ ἄλλος στὸ Χριστόφορο. [Στράτο]. Καὶ ἂν σὲ ρωτήσουν οἱ τσολιάδες, θὰ πῆς πὼς ὄλοι εἶναι δικοὶ μας, ἔτσι; (147, 13-6 ἀπ' τὸ τέλος.)

Τὰ ποὺ σημαίνουν: 1) πὼς μίλαγαν μὲ τοὺς τσολιάδες οἱ εὐέλπιδες τοῦ Πολυτεχνείου καὶ 2) πὼς οἱ τσολιάδες δὲν συνελάμβαναν τοὺς δεξιούς!

XXXIV. ΑΠΟΔΙΔΕΙ ΣΤΟΝ ΚΩΣΤΑ ΑΞΕΛΟ ἠθικὴ αὐτουργία γιὰ τὸ φόνου τοῦ Κίτσου Μακρυγιάννη-Μαλτέζου: — Χάσαμε δυὸ δικούς μας ἀπὸ τοὺς τσολιάδες, συνώψισε τελειώνοντας ὁ Τζήμας [τῆς Ε.Π.Ο.Ν.]. Εἶχαν κρυφτῆ στὸ κτήριο. (147, 4 ἀπ' τὸ τέλος, ὡς τὸ τέλος τῆς σελίδας.) — Ἐρεῖ πάρα πολλὰ. [Μιλᾷει ὁ Κ. Ἀξελός, γιὰ τὸν Κ. Μ.-Μαλτέζο.] Ἀ ὕ τ ὀ ς ὁ ἄ ν θ ρ ω π ο ς, σύντροφοι, π ρ ἔ π ε ι ν ἄ ξ ε κ α θ α ρ ι σ τ ῆ. (148, 3-2 ἀπ' τὸ τέλος.)

XXXV. ΒΑΣΙΚΟΣ ΡΟΛΟΣ ΤΟΥ ΡΟΔΗ ΡΟΥΦΟΥ: *Τις περισσότερες συγκεντρώσεις μας τίς πραγματοποιήσαμε στὸ σπίτι τοῦ Ροῦσου.* (149, 5-4 ἀπ' τὸ τέλος.)

XXXVI. ΚΑΙ ΝΑ ΤΙΛΟΓΗΣ «ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ» ΕΚΑΝΑΝ οἱ Μπούληδες μας: Ὅλες αὐτὲς οἱ συγκεντρώσεις, λίγο-πολύ, ἔμοιαζαν μετὰ ξύ τους. Καθένας ἔκανε ὅ,τι ἤθελε. Ἦταν μὴ ἐνκαιρία νὰ δῆς τὴν κοπέλλα σου, νὰ συζητήσης φιλοσοφία — [ἔ! προπαντὸς φιλοσοφία, τὰ πουλάκια μου!] — ἢ πολιτικὴ, νὰ κουτσομπολέγῃς τοὺς φίλους σου — [σπου-

δαῖτοι «φίλοι», ξ ;] — ἢ νὰ τοὺς δῆς, ν' ἀκούσῃς μουσικὴ ἢ νὰ διαβάσῃς βιβλία καὶ νὰ γράφῃς ποιήματα. [Ἄ, γι' αὐτὸ, λοιπόν, καὶ τόσο ἄθλια «ποιήματα» οἱ δεξιὸι «ἀντιστασιῶτες» μας!] Σπάνια σωπαίναμε. [Κριμα! Μονάχα σὰν ἡ μουσικὴ γινόταν ἰδιαίτερα διεισδυτικὴ [150, 11-7] τότε παύαμε νὰ φιλάμε τίς κοπέλλες στὸ μισσοκόταδο, νὰ τσαλακῶνοῦμε ξεφυλλίζοντας τίς σπάνιες *in foglio* τοῦ πατέρα Μοροζίνης [Ρούφου] ἢ νὰ γράφουμε στίχους πάνω σὲ χοντρά χαρτιά τῆς Κοιτικῆς Πολιτείας — [ἄλλη ἀπόδειξή πὼς ὁ Ρούσσοσ Μοροζίνης τῆς Τειχομαχίας τοῦ Μπούλλη μας εἶν' ὁ Ρόδης Ρούφος, ὁ θανὼν ψευτοαντιστασιακὸς κεκὲς τῆς δικτατορίας: ὅτι ὁ μπαρπάκας του μεταξὺ ἄλλων ἔκανε καὶ γενικὸς διοικητὴς Κρήτης (Κοιτικὴ Πολιτεία), τὸ '13-'15] — καὶ τῆς Πρεσβείας τῶν Βουξελῶν. (150, 19-23.) Βλέπετε, ἔχουμε μπλέξει μέ... μεγάλες οἰκογένειες τοῦ Τόπου! (Κριμα νὰ μὴ μᾶς ἀναφέρῃ ὁ Μπούλλης μας καὶ γιὰ τὸν μπαρμπούλη τοῦ Ρόδη Ρούφου μας, πὼς ἦταν κ' ἡ ἀφεντιά του ἐπὶ Κατοχῆς διωρισμένος ἀπ' τοὺς Κατακτητὲς μας δήμαρχος Πατρῶν! Πὼς τὸ παράλειψε, τέτοιο... «ἀντιστασιακὸ» ἐπίσης ;)]

XXXVII. ΑΛΛΑ ΝΑ ΤΙ ΦΑΣΙΣΤΕΣ ΚΑΙ ΣΥΝΕΡΓΑΤΕΣ ΗΤΑΝ:
 Τὸ προσωρινὸ προεδρεῖο τοῦ ΕΣΑΣ, τρεῖς πολυτεχνίτες καὶ δυὸ δικοὶ μας, προσπάθησε νὰ ταχτοποιήσῃ τὰ προβλήματα ποὺ εἶχαν συσσωρευθῆ μπροστά του. Ἐγκαθίδρυσε γαλάζιο φρουραρχεῖο στὴν εἴσοδο, ἐφοδιασμένο μὲ ὄπλα — [τῆς... Χωροφυλακῆς καὶ αὐτά, προφανῶς!] —, ἔτσι ὥστε νὰ ἐμποδίζεται ἡ εἴσοδος στὸ Πανεπιστήμιο «ἀτόμων ξένων πρὸς τὴν φοιτητικὴν ιδιότητα» ὅπως ἔλεγε ἡ προκήρυξη, τὴν ὁποία οἱ κοσμητεῖες, κάνοντας τὰ στραβά μάτια, τὴν εἶχαν παραδεχθῆ — [τί ἀπόδειξη], ξ ; ὅτι... «ἀντιστασιακὲς» ἦταν οἱ ἐνέργειες τῶν μπούλληδῶν μας! ἀφοῦ, βρὲ ἀδελφέ, ὡς καὶ αὐτὲς οἱ κοσμητεῖες τῶν πανεπιστημιακῶν σχολῶν τοὺς φέρναν... «ἀντίσταση» (!) καθό... «ἐλευθερωτῶν» κ.λ.] — ὅσο καὶ ἀν' ἤξεραν πὼς ἔτσι, οὐσιαστικά, ἀπαγορευόταν ἡ εἴσοδος στοὺς ἐαμίτες, ἔστω καὶ φοιτητὲς. [Οἱ δὲ κοσμητεῖες ἦταν προφανῶς, κατὰ τὸν Μπούλλη μας, τί ἄλλο; Ἐαμικὲς!..] Ὁργάνωσε ἐπίσης βάρδιες, στὸ Κεντρικὸ καὶ στὴ Σόλωνος — [νὰ ποῦμε τώρα καὶ τὸ «συμπλεγματοῦ» τοῦ «ἱστορητῆ» μας; γράφει μὲ ὕφος τόσο «μὲς στὰ πράγματα τοῦ Πανεπιστημίου», ἀκριβῶς γιὰτὶ σὲ κανένα πανεπιστήμιο ποτὲ δὲν ἐφοίτησε, καὶ κανένα «ἐπιστημονικὸ παλιόχαρτο», ὁ ἀμόρφωτος, δὲν ἔχει!] — γιὰ τὴ νύχτα, ἔκανε ταξινόμηση τῶν μαχητικῶν ὁμάδων κατὰ Σχολές, ἢ ρθ ε σ ε σ υ ν ν ε ν ῆ σ η μ ε τ ὂ ν ἐ κ π ρ ὅ σ ω π ο τ ο ὺ Σ τ ρ α τ η γ ε ῖ ο υ τ ῆ ς Μ έ σ η ς Ἀ ν α τ ο λ ῆ ς, ποὺ ἄλλοτε ἦταν — ἀναλόγως ἀπὸ τὸ τί ἄνεμος φουσοῦσε στὸ Κάριο [κ' εἶν' ἀγράμματος, ὁ ἔρμος, συντάσσων τὸ ἀναλόγως μὲ τό... ἀπὸ τί! («προσόν»), ὅμως, γιὰ νάναί κανεὶς κ' «ἐπιφυλλιδογράφος», στὴν Καθημερινοῦλα, τῆς κυρίας Ἐλεσινίτσας μας Βλάχου - ποὺ ἡ ἴδια κομπάζει κιόλας, ὅτι «δὲν ξέρει Ἐλληνικά», καὶ ὡστόσο, ξ ; «τί κατόρθωμα προσωπικὸ της! παρὰ ποὺ δὲν ξέρει, νὰ γράφῃ, καὶ τί χρονογράφημα», μὴ βασκαθῆ μας!)] — ἕνας ἀπληροφόρητος δευτερότοκος εὐγενὴς, ἀξφορδιανὸς καὶ κροπτοεαμίτης, ἄλλοτε ἕνας παραδόσιτος εβραιολεβαντῖνος μὲ ἑλληνικὸ ὄνομα, καὶ

τώρα, κατὰ τρόπο ἀντάξιο τῆς Ἰντέλλιτζενς, ὁ ἀρχηγὸς τῶν Ταγματῶν Ἀσφαλείας Δερτιλῆς. (153, 6 ἀπ' τὸ τέλος, ὡς 154, 10.) [Δηλαδή ἡ «καταγγελία» τοῦ Μπούλη μας εἶναι: Συνεργασία τῶν «δυτικῶν» Συμμάχων μὲ τοὺς συνεργάτες τῶν Κατακτητῶν στὶς κατεχόμενες χώρες. Καὶ δίνει κι ἀποδείξεις!]

XXXVIII. ΤΙ ΦΑΣΙΣΤΕΣ ΚΑΙ ΤΡΑΜΠΟΥΚΟΙ ΗΤΑΝ: "Ἐνα σύνθημα ἀκούστηκε τότε στὶς τάξεις μας: Τὰ Πανεπιστήμια στὸς βομβόπληκτους [Ψέμματα! Ἀπλῶς, ἐπειδὴ ἡ κυβέρνηση τῶν συνεργατῶν τοῦ Ἄξονα δὲν εἶχε τρόπο ν' ἀντιμετωπίσει τοὺς ἀντιστασιακοὺς στὸ Πανεπιστήμιο, βρῆκε γιὰ πρόσημα τὴ «στέγαση» τάχα τῶν βομβόπληκτων - κι αὐτὸ ὑπηρετοῦσε βέβαια, κι ἀπ' ἄλλη πλευρὰ, τὴν ἀξονικὴ προπαγάνδα: ὅτι ἀνὰ τί κακὸ σᾶς κάνουν οἱ σύμμαχοί σας, ποὺ σᾶς βομβαρδίζουν, ἐνῶ ἐμεῖς φροντίζουμε νὰ στεγάσουμε ὅπως μπορούμε τὰ θύματά τους!]" κ.λ. Δηλαδή: Καὶ τὸ σύνθημα τοῦτο, ποὺ τάχα ἀκούστηκε, ὅπως μᾶς γράφει ὁ Μπούλης, στὶς ψευτοαντιστασιακὰς τάξεις τους (τῶν Δεξιῶν τοῦ Ἄξματος), προπαγανδιστικῶν Κατακτητῶν ἤταν ἐπίσης, κι αὐτοὺς βόθηγε, ὄχι καμμιάν «ἀντίσταση» ἐναντίον τους! Γι' αὐτὸ, λοιπόν, ἀμέσως, οἱ μαχητικὲς ὁμάδες τοῦ ΕΣΑΣ κινήθηκαν, ἀνοιξαν πόρτες, τίς ἔσπασαν ὅπου τίς βρῆκαν κλειστὲς — [πῶς ὄχι, οἱ τραμποῦκοι! ἀφορμὴ γύρευαν νὰ σπάσουν, γιὰ νὰ νιώσουν (ναρκισσικά), πῶς κάνουν κι αὐτοὶ κάτι βίαιο, δηλαδή κάτι τό... «ἐπαναστατικόν», τὰ βουτυρόπαιδά μας!] — ἀπειλήσαν ἐκπληκτοὺς θυρωροὺς — [δηλαδή φούσκωσαν ἀπὸ αὐταρέσκεια, γιὰτὶ κατάφεραν νὰ τρομάξουν λίγα ποντικάκκια καὶ δαῦτοί!] —, καθηγητὲς καὶ κοσμητὸρες μὲ τὰ πιστόλια τους — [ὅπως κἀναν δηλαδή, πρὶν, καὶ τὰ «ψυχολογικὰ πρότυπά τους»: τὰ ἐπονιτάκια, τὰ «πολὺ ἐπαναστατικὰ» (ὅπως τοὺς φαίνονταν)!] —, ξεβίδωσαν θρανία — [ποιὰ θρανία, καλέ μας Μπούλη; (πόσο φαίνεσαι πῶς δὲν πάτησες ποτέ πόδι σ' αἴθουσα πανεπιστημίου!) ποῦ τὰ εἶδες τὰ θρανία στὸ Πανεπιστήμιο; (ἀλλὰ βέβαια! σχολεῖο εἶχες στὸ νοῦ σου· τὸ γυμνάσιο τοῦ Γιωταμί μας Παναγιωτόπουλου, ποὺ μὲ τὸ ζόρι ἔβγαλες!)] —, ἀνέτρεψαν τίς ἔδρες — [σιγά, μασίστες!] — φωνάζοντας: Τόπο γιὰ τοὺς βομβόπληκτους! [Κ' ἔτσι τρῖβαν τὰ χέρια τους οἱ Κατακτητὲς κ' οἱ συνεργάτες τους! (155, 3-9.)] Ποτέ δὲ θυμᾶμαι νάχω ἐκφοβίσει τόσους ἀθῶους ἀνθρώπους, μὲ τὸ πιστόλι μου, ὅσο ἐκεῖνες τίς μέρες. — [Κι ἄλλη ἀσυνταξία, ὁ τσαπατσουλογράφος: ὄσο, ἀντὶ ὄσους!] — Ποτέ δὲν ἔγιναν περισσότερες πράξεις κανονικῆς ληστείας γιὰ τὸν ὑψηλότερο σκοπὸ ἀπὸ κείνη τὴν ἐβδομάδα. (155, 17-20.) Καὶ παρακάτω: Μετὰ τὸ ξάφνιασμα τῶν πρώτων ἡμερῶν, ὁ τραμπουκισμὸς μὲ ἀρχισε νὰ μὴν εἶναι τόσο πειστικὸς. Ἕνας μάλιστα μονάβης, στὸ Κολωνάκι, ὅταν πήγαμε νὰ τοῦ γυρέψουμε τὴν συνεισφορά του σὲ εἶδος γιὰ τοὺς βομβόπληκτους, μᾶς ἀπειλήσε μὲ τὴν ἀστυνομία. Βέβαια ἔφαγε τὸ ξύλο τῆς χρονιᾶς του καὶ τοῦ συμπαραλιάσαμε ὄλο τὸ μαγαζί. [Ἀλήθεια; Ὁλο;.. Γιὰ φαντάσου, Μπούλη μας (ποὺ δὲν ἔμαθες ποτέ σου νὰ γράφης), μόνο τό... μισὸ μαγαζί νὰ τοῦ συμπαραλιάζατε!.. Αὐτὸ θάταν κατόρθωμα, μιὰ φορὰ!.. (156, 8-13.)]

Στὴ συνέχεια, οἱ «γενναῖοι» μας «ἀντιστασιακοὶ» δέρνουν καὶ τοὺς ἴδιους τοὺς... «βομβόπληκτους», - γιὰ τοὺς ὁποίους τάχα «σκέζονταν»: *Ἀναγκαστήκαμε καὶ δείραμε καμπόσους [] — ἐπίδειξη δυνάμεως (!) — ὅταν διαμαρτυρήθηκαν μιὰ μέρα γιὰ τὸ συσσίτιο. (156, 21-3.) Τὸ βράδι περιπολοῦσαμε συνεχῶς ἔξω ἀπὸ τὴ Σόλωνος καὶ ἀρπάζαμε ὅποιον βρῖσκαμε μπροστά μας, τὸν ρίχναμε στὸ ὑπόγειο καὶ τὸν ἀνακρίναμε. (156, 26-8.)*

Πέραν τοῦ χαρτοπαιγνίου, λοιπόν, αὐτὴ ἦταν ἡ «ἀντίστασή» τους, τῶν μουρτζουαζόπαιδῶν μας: τὸ ξύλο στὸ κανάβη, τὸ ξύλο στοὺς «βομβόπληκτους», τὸ ξύλο σ' ὅποιον βρῖσκαν μπρός τους - καὶ φυσικά: μὲ τίς πλάτες τῶν *μπουραντάδων* καὶ τῶν *γερμανοράλληδων*, ποὺ τοὺς δίναν καὶ τὰ ὄπλα, τοὺς ἐξασκοῦσαν καὶ στὴ χρῆση τους!..

XXXIX. ΤΟ ΕΠΙΤΕΛΕΙΟ ΤΟΥ ΕΣΑΣ, ὁ Νίδερ (: Σπύρος Ἰακωβίδης), ὁ Μοροζίνης (: Ρόδης Ροῦφος), ὁ Χριστόφορος (ὁ Στράτος), ὁ Χρυσολωρᾶς (: Γιάννης Μεσολωρᾶς;), ἀκόμα καὶ ὁ ψυχρὸς καὶ ἀδιάφορος Γιάνος Ἀλιφέρης (: Δήμητς Πουλάκος). [158, 1-2. ('Ἄλλα ἦ τ α ν αὐτοὶ πράγματι; Ἡ ἦταν ὅπως ἄλλοι, καὶ ὁ «λογοτέχνης» μας μυθόπλασε ἀνεύθυνα «ἠρωοποιῶντας» τοὺς φίλους καὶ γνωστούς του «ὁμοῖ-δεάτες» ;)]

XXXX. ΣΤΕΝΟΤΕΡΗ ΣΥΝΔΕΣΗ ΤΟΥ ΜΠΟΥΛΗ: Ἄπ' ὅλους περισσότερο ἔβλεπα τώρα τὸ Γιάνο (: Δ. Πουλάκο) καὶ τὸν Μάγκαλη (: Γιώργο Ἀλ. Μαγκάκη), γιὰτι δουλεῦαμε μαζὶ στὸν ἴδιο τομέα. (158, 22-3.)

XXXXI. ΚΑΤΑΔΙΚΗ Κ. Μ.-ΜΑΛΤΕΖΟΥ, ΑΠ' ΤΗΝ Ε.Π.Ο.Ν.: Τὸν καταδίκασαν σὲ θάνατο. Γιὰ κείνους τοὺς δυὸ ἐαμίτες ποὺ ἔπιασαν οἱ τσολιᾶδες — [σώπα! μόνο δυὸ ἔπιασαν; μακάρι νάταν μόνο δυὸ!] — ἐδῶ κ' ἔνα μῆνα. (158, 4-3 ἀπ' τὸ τέλος.)

XXXXII. ΓΙΑ ΤΟΝ ΚΙΤΣΟ ΜΑΚΡΥΓΙΑΝΝΗ-ΜΑΛΤΕΖΟ: Πῆγε [] ὄχι μὲ τοὺς θεωρητικοὺς ἀντιμαρξιστές, μὰ μὲ τὸ Βροντήρη (: Βεντήρη) καὶ τοὺς πιστολοφόρους του... [Ἐέχασα νὰ σημειώσω τὴν παραπομπὴ καὶ βαριέμαι τώρα νὰ ξαναδανείζωμαι τὴν ἄθλια *Τειχομαχία* ἀπ' τὴν Ἑθνικὴ Βιβλιοθήκη. Θὰ πρέπει ὅμως νάναί μεταξύ τῶν σελίδων 158 καὶ 162. ('Ἄλλα *μπιστολαῖδες* δὲν ξέρει νὰ γράψῃ τὸ μαμόθρευτὸ μας ;)]

XXXXIII. ΑΝΤΙΣΥΜΜΑΧΙΚΗ (ΛΟΓΩ ΑΝΤΙΕΑΜΙΣΜΟΥ) ΘΕΣΗ τοῦ Μπούλη μας, ποὺ ἐντέλει ἰσοδυναμεῖ μὲ σ υ ν ε ρ γ α τ ι κ ῆ: Ὁ ἴδιος γράφει (162, 8 ἀπ' τὸ τέλος, ἔως 163, 2), πῶς τὰ ραδιόφωνα τοῦ Λονδίνου καὶ τοῦ Καίρου ἐπαυαλάμβαναν στερεότυπα: «*Χτυπήστε τοὺς κατακτητές... Συνεργασθῆτε, ὅλοι μαζὶ, ἐναντίον τῶν Γερμανῶν καὶ τῶν κουϊσλιγκς ὑπηρετῶν τους... Ἡ κυβέρνησις τοῦ γκαουλάιτερ Ράλλη εἶναι προδοτικὴ καὶ οἱ δῆθεν ὑπουργοὶ τῆς θὰ λογοδοτήσουν... Τὸ ΕΑΜ εἶναι πατριωτικὴ ὁργάνωσις... Τὰ Τάγματα Ἀσφαλείας εἶναι ἐχθρικοὶ*

σχηματισμοί...») [Γ' ἀποσιωπητικὰ εἶναι τοῦ Μπούλη μας.]' Ὡς κι ὁ Καλιμανόπουλος (: Παναγιώτης Κανελλόπουλος) κάθησε καὶ διαμήνωσε στοὺς διαρρέοντας ὁπαδούς του — [μὲς στοὺς ὁποίους ἦταν καὶ ὁ Μπούλης μας, ἕναν καιρό, ὅταν ἕμωσ τὸν ἔξυσε, ὁ Π.Κ. (τίς οἶδε γιατί), κάθησε καὶ σκάρωσε ἄθλιο λίβελλο ἐναντίον Παναγιώτη Καλιμανόπουλου, μὲ ταπεινὴ ἐμπάθεια] — νὰ ἐνταχθοῦν στὸ ΕΑΜ. *Εὐ τ υ χ ῶ ς* εἶχε ἀρχίσει νὰ πέφτη σὲ τέτοια ἀνυποληψία πὸν μῆτε κι αὐτοὶ δὲν τὸν ἄκουσαν. [Δυὸ ἀρνήσεις ὁ «ἀγγραφιώτης» μας!.. Ἀλλ' αὐτὸ τὸ εὐτυχῶς τί σημαίνει;.. Καὶ δὲν ἐνοῶ τί γιὰ τὸν Π. Κανελλόπουλο, ἀλλὰ γιὰ τὰ πράγματα, καὶ τίς ἐναντί τους «θέσεις» τοῦ ψευτολογοτέχνη μας τῆς Δεξιᾶς τοῦ Αἵματος τί;.. Καὶ ποι οὐ ς, πράγματι, β ο η θ ἄ ε ι;.. Καὶ ποι οἶ, πρωτίστως, θὰ τὸ ἤθελαν - κι ὁ μοι α θὰ τὸ ἔλεγαν;.. Σὲ τί διαφέρει δηλαδὴ — γιὰ νὰ μιλάμε ἴσια καὶ παστρικά — ἀπὸ τίς θέσεις τῶν προκηρύξεων ποὺ μοίραζαν τὰ *Τάγματα Ἀσφαλείας*, καὶ μετέδιδαν συνεχῶς οἱ ραδιοσταθμοὶ τῶν δοσιλογικῶν ψευτοκυβερνήσεων μας τῆς Κατοχῆς;..]

XXXXIV. ΚΑΙ ΝΑ Η ΠΛΗΡΗΣ ΟΜΟΛΟΓΙΑ ΤΗΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ: *Ἡ Δεξιὰ ἔμενε πάντα ἀκαθοδήγητη. (Οἱ πολιτικοὶ συζητοῦσαν ἀπέχρονες φλυαρίες γιὰ τὰ καθεστωτικά.)* — [Νέα ἀγγραμματοσύνη του! Δὲν εἶναι Ἑλληνικὰ αὐτὰ τά... συζητοῦσαν φλυαρίες! (Τὴν ἴδια τὴ συζήτησή τους δηλαδὴ συζητοῦσαν; «Οἱ συζητήσεις τους ἦταν φλυαρίες», θέλει νὰ πῆ· καὶ κάνει τὴν ἴδια τὴ φλύαρη συζήτηση «ἀντικείμενο» τῆς φλύαρης συζήτησης, ὁ φλύαρος καὶ κακὸς γραφιάς!)] — Προκαλούμενη διαρκῶς ἀπὸ τὸ ΕΑΜ, ἀπὸ τὸ Ράλλη, ἀπὸ τοὺς Γερμανοὺς, δὲν ἤξερε ποιά στάση νὰ τηρήσῃ. — [Ἐνῶ ὁ «λογοτέχνης» μας... ἦ ξ ε ρ ε! Καὶ θὰ δῆτε ποι οἶ!..] — *Ἦθελε νὰ κἀνὴ μὴν ἀνεξάρτητη ἀντίσταση — γιὰτὶ δὲν μποροῦσε νὰ ὑποφέρει τὴν ἰδέα τῆς ὑποταγῆς στοὺς κομμουνιστὲς — μὰ αὐτὸ τῆς τὸ ἀπαγόρευαν καὶ οἱ ἀρχεὲς Κατοχῆς καὶ οἱ Ἐαμίτες.* — [Θαυμάστε ἀρλοῦμπες ποὺ κατασκευάζει ἐκ τῶν ὑστέρων ὁ Μπούλης μας!:] *Οἱ Ἀρχεὲς Κατοχῆς ἀπαγόρευαν, στὴ Δεξιὰ μας τοῦ Αἵματος, ὄχι τίποτ' ἄλλο, ἀλλὰ τὸ... νὰ κἀνὴ ἀ ν ε ξ ἄ ρ τ η τ ῆ ἀ ν τ ἱ σ τ α σ η!*.. (Δηλαδὴ: «Ὅχι ἀνεξάρτητη!» διάταζαν οἱ Καταχτητές! Ἄν θέλετε «ἀντίσταση», ναί· ἀλλὰ... «μαζί, τ' ἀδερφάκια ὄλοι!» Ὅλοι στό... ΕΑΜ!) Κι ἀποκάτω, ὑπογραφή: «Αἱ Ἀρχαὶ Κατοχῆς!»..] — *Ἦθελε ν' ἀνοίξῃ δύο μέτωπα [ἢ Δεξιὰ τοῦ Αἵματος, κατὰ τὸν «ἀγωνιστὴ» τῆς Μπούλη! (Καὶ τὸ ἐν' ἀπὸ δαῦτα δὲν θὰ βόηθαγε δηλαδὴ τοὺς Κατακτητές μας; Π ῶ ς τὸ «καταλαβαίνει», τάχα, ὁ «πατριώτης» μας;..)], μὰ οἱ δυνάμεις τῆς δὲν ἔφταναν γι' αὐτό. [Φταίγαμ' ὄλοι μας, δηλαδὴ, οἱ «ἐθνικῶς ὑποπτως», ποὺ δέν... «προσχωρούσαμε» στὶς «θέσεις» τῆς περὶ ἐνὸς «ἀναγκαίου ἀγώνα» κατὰ τῶν «ἀνατολικῶν ἀντιπάλων» τοῦ Ἔξουσιου, ὥστε νὰ βρῆ τίς «δυνάμεις» ποὺ τῆς ἔλειπαν!..]* *Ἦθελε ν' ἀπομονώσῃ τὸ Κομμουνιστικὸ Κόμμα ἀπὸ τίς μᾶζες ποὺ καλόπιστα τὸ ἀκολούθησαν μὲ τὴν πεποίθησιν πὼς μονάχα ἐκεῖ μέσα κἀναν τὴν ἀληθινὴ ἀντίσταση — [μὰ ποι οἶ ς, τάχα, τίς ἔστειλε τίς μᾶζες στὰ κομμουνιστικὰ σχήματα;*

κι ὁ Μπούλης μας σήμερα, καὶ χτές, στὸν ἴδιο «μύλο» δὲν κουβάλαγε (καὶ κουβαλάει) μὲ δὺ ὁ κουβᾶδες τὸ ἴδιο θολὸ νερό, σὰ γνησιώτατα αὐτοκαταργούμενος ψευτοπατριώτης ἀκριβῶς;] — καὶ εἶδε πὼς δὲν εἶχε συνθήματα νὰ τοῖς συγκινήσῃ. [ῴστε,.. μόνο τά... συνθήματα ἔλειπαν! Εἰδᾶλλως,.. (Τί θεατρίνοι!.. Καὶ τί κουφιοκεφαλᾶκινη «ἀντιμετώπιση» τῶν πραγμάτων - ἀπὸ γραφιᾶδες μάλιστα π' ἀξιώνουν καὶ τίτλους «πνευματικῆς ἡγεσίας» μιᾶς «ὑποφιασμένης γενεᾶς»!..)] Προσπάθησε ν' ἀναμετροῦθῃ μονάχα μὲ τὸ ΕΑΜ—[δηλαδή: μὲ τὸ ὕς Κ α τ α κ τ η τ ἔ ς ὀ χ ι ! (Κυνική ὁμολογία ἐτούτῃ!)] — στὸ πεδίο τῶν ὅπλων — [καὶ μὲ ὅπλα, ὅπως μᾶς διηγῆθηκε παραπάνω, ἀπ' τὴν κατοχικὴ Χωροφυλακὴ βέβαια, τήν... «ἀντιστασιακώτατη» ἐπίσης (!) κάτω ἀπ' τὴ μύτη τῶν «ὑπεραντιστασιακῶν κατὰ τοῦ ἑαυτοῦ τους» Γερμανῶν! — κ' εἶδε πὼς θὰ νικίωταν... [Γιατί τάχα;.. Τὸ σκέφτηκε νὰ τὸ βρῆ ποτέ;..] Θέλησε νὰ πολεμήσῃ μονάχα τὸν κατακτητὴ — [Π ὅ τ ε; Π ο ὕ αὐτὸ τό... μονάχα, καὶ δὲν τόδαμε, δὲν τόχαψε κανένας μας (ἀφοῦ δὲν μπορούσαμε βέβαια νὰ βγάλουμε καὶ τὰ μάτια μας, νὰ μὴ βλέπουμε τὴν κατάντια της, τὴν ἔσχατη, τῆς Δεξιᾶς τοῦ Αἵματος);..] — καὶ συντρίφτηκε. [Ἄσυντριβόμενῃ] δὲ τὴ ἔκανε; Σ υ ν ε ρ γ ἄ σ τ η κ ε, ἡ κακομοίρα;..] Τὰ διλήμματα τοῦ συνταγματάρχη Ψαρροῦ — [μὰ κανένα διλήμμα δὲν εἶχε ὁ Ψαρρός! αὐτὰ εἶναι πονηρὰ χαζοφέμματα καὶ κατασκευῆς ἐκ τῶν ὑστέρων τοῦ ψευτολογοτέχνη μας!] — δολοφονημένον, στὸ τέλος, ἀπὸ τὸ ΕΑΜ, τάχαν περάσει, σὲ τελευταία ἀνάλυση, ὅλοι οἱ δεξιοὶ Ἕλληνες. Ἄλλὰ ὅλοι τοὺς δὲν ἦταν ψημένοι βενιζελικοὶ κινήματιες, παλληκάρια μὲ ἀγνότητα καὶ μεγαλεῖο ψυχικὸ, διαλέγοντας ἀπὸ πρᾶότητα — [ἀκούτε τώρα τρίγες καὶ φτηγνὲς «φιλολογίες» τῆς κακῆς ὥρας, ὁ λογοτεχνίσκος μας!:] — τὸ θάνατο — [(!) τό... θάνατο, ἀπὸ... πρᾶότητα! τί νὰ τοῦ πῆς τοῦ ἀκαπνοῦ πού στη ζωὴ του θάνατο δὲν ἀντίκρουσε ποτὲ μπροστά του, κι ἀραδιάζει παραλαπίπες ἀπ' τὸ «ἀπυρόβλητο» τῆς... «λογοτεχνικῆς σχολῆς Κρατζούνω!»] — παρὰ τὸ διλήμμα τῆς προδοσίας, βάζοντας τὴν ἔννοια Τιμῆ πάνω ἀπ' ὀτιδήποτε ἄλλο. — [Κι ὅπου «μᾶς διδάσκει», δηλαδή, ὁ Μπούλης τώρα, πὼς μ ὄ ν ο ἰ ψημένοι βενιζελικοὶ κινήματιες (καὶ π ο ὕ ψημένοι τάχα; στὸ ἄλλο τόσο «ἀκαπνο» κίνημα τοῦ '35;), μόνο αὐτοὶ ἦταν παλληκάρια μὲ ἀγνότητα καὶ μεγαλεῖο ψυχικὸ: οἱ ἀντιβενιζελικοὶ ὄχι! καὶ δὲ διάλεγαν, οἱ ἄθλιοι, ἀπὸ... πρᾶότητα τὸ θάνατο, παρὰ διάλεγαν, οἱ «μὴ πραιεῖς», τήν... π ρ ο δ ο σ ἴ α (σύ εἶπας, «ἐθνικοφρονέστατε»)!, μὴ βάζοντας τὴν ἔννοια Τιμῆ αὐτοὶ πάνω ἀπ' ὀτιδήποτε ἄλλο, καθὼς οἱ «βενιζελαιεῖς»!.. (Τώρα, τί νὰ τοῦ πῆ κανεῖς; Ὅταν μὲ τί ἀθλιότερα συνεχίζει - κοιτάξτε:)] — Ἄ σ τ ο ἰ ἦ τ α ν ο ἰ π ε ρ ο σ ὄ τ ε ρ ο ἰ, δ ἰ ἄ β ο λ ε ! Ἄ σ τ ἰ κ ἄ π ο λ ε μ ο ὗ σ α ν ! — [Ἄ, ἄ σ τ ἰ κ ἄ λ ο ἰ π ὄ ν ! Ὅχι «πατριωτικὰ» καὶ τὰ ρέστα, ἔ; (Φχαριστοῦμε γιὰ τὴν «ὁμολογία»!)] — Ἀκαθοδήγητα, σχεδὸν ἀσυναίσθητα, στράφηκαν, οἱ γενναίότεροι, πρὸς τὴ μόνη λύση: Χ ρ η σ ἰ μ ο π ο ἰ ἦ σ τ ε [!!! (Μὲ τέτοια βαφτίζει τὴν προδοσία... «ἀστικὸ πόλεμο»! Καὶ θαρρεῖ πὼς μᾶς ἀποκοίμισε!..) Χρησιμοποῖστε, λοιπόν,] τ ο ὕ ς Γ ε ρ μ α ν ο ὕ ς !..

[Δὲν ἔχει ξαναγραφτῆ στὸν Τόπο μας κυνικώτερη ὁμολογία κι ἀπόπειρα «δικαιολόγησης» τῆς ἀναίσχυντης προδοσίας.]

Ἡ ιδέα ποὺ ρίχτηκε πρῶτα ἀπὸ τὶς στρατιωτικὲς ὀργανώσεις ΡΑΝ, Χ — [καθόλου στρατιωτικῆς, καὶ ν' ἀφήνῃ τὰ ψέμματα!..] — δὲν περιεῖχε κανένα σπέρμα προδοσίας. — [Σώπα!] — Θάταν μονάχα μιὰ φάση τακτικῆς: ἀ ν α κ ω χ ῆ μ ἐ τ ο ὺ ς Γ ε ρ μ α ν ο ὺ ς — [Γιὰ φανταστικῆς!.. Ἐνῶ οἱ Γερμανοὶ κατακτητὲς κ α τ ἔ χ ο υ ν τὴν «πατρίδα σου», καὶ σκοτώνουν τοὺς συμπατριῶτες σου, ἀνακωχὴ ἐσὺ, ὁ... «ἐθνικοφρονέστατος»!.. Κι αὐτό: δ ἐ ν περιέχει κανένα σπέρμα προδοσίας!.. (Μὰ πῶς νὰ περιέχῃ σπέρμα, ἀπλῶς, ἀφοῦ ἀποτελεῖ αὐτὸ τοῦτο τ ἔ ρ α ς π ρ ο δ ο σ ι ᾶ ρ α ς, ἀσυχώρητης στοὺς αἰῶνες!) — ὥσπον νὰ δυναμώσουμε, καὶ ἐν τῷ μεταξύ θὰ προσπαθούσαμε νὰ σταματήσουμε τὶς προσπάθειες καὶ τὴν τρομοκρατία τοῦ ΕΑΜ. Κανένας γερανόφιλος στὶς γραμμὲς μας! — [Ναί, πῶς!.. Θὰ σᾶς ρώταγαν οἱ γερανόφιλοι, «ἂν τοὺς θέλατε!» (Καὶ γιατί, τάχα, νὰ μὴν τοὺς θέλετε;.. Σ ἐ τ ἰ δ ι α φ ἔ ρ α τ ε ;..)] — Μὰ ὁ στρατηγὸς Ἄντρον δὲν ἔτρωγε ἄχουρα: ἤξερε πῶς ἡ ρετσίνα θάμενε — [Ναί! Τάχα ἡ ρετσίνα σας ἐνδιέφερε τὸ Γερμανό, κι ἔχι ἡ συνεργασία σας μαζὶ του!] —, πῶς τὸ ἀγκάλιασμά του ἦταν ἀκόμα ἀρεκτὰ ἰσχυρὸ ὥστε νάναί θανάσιμο· καὶ σ ἐ δ υ ὸ μ ἦ ν ε ς ἡ κατὰστασις εἶχε ἀλλάξει: Οἱ Γερμανοὶ μᾶς χρησιμοποίησαν. [!!! (163, 3-33.) Ἀμὲ τί!..]

Καὶ σήμερα ὁ κ. Θ. Δ. (Μπούλης) Φραγκόπουλος λέει, στοὺς νέους, ποὺ τοὺς θαρρεῖ φαίνεται ἀφελεῖς: «— Πέστε ὅτι, θέλετε; ἀλλὰ ἐμεῖς... πολεμήσαμε γιὰ νὰ μιλάτε σεῖς τώρα ἐλεύθεροι!» (Στὴν Ἐλενα Στριγγάρη τὸ εἶπε!)

— Καὶ «πολεμήσατε» πῶς; νὰ τοῦ ἔλεγε κανεὶς. Συμπόλεμῶντας μὲ τοὺς Κατακτητὲς τῆς ὑποτιθέμενης «πατρίδας σας»!.. Ἄ, σᾶς ἐγνωρίσαμε, σᾶς ἐγνωρίσαμε!..

Ἄλλὰ συνεχίζει:

Καὶ μὲ τὸ διάολο τὸν ἴδιο συμμαχοῦμε!

Μιὰ μὲ μιὰ — [οὔτε στοιχειωδέστατες ἐκφράσεις τῆς Ἑλληνικῆς δὲν ξέρει ὁ «λογοτέχνης» μας! (ἄκου... μιὰ μὲ μιὰ!)] — ὅλες οἱ ἐθνικὲς ὀργανώσεις ὑποτάχθηκαν σ' αὐτὸ τὸ σχῆμα — [τῆς συμμαχίας μὲ τοὺς Κατακτητὲς!] —, διατηρῶντας σιωπηρὲς ἐπιφυλάξεις — [ναί, καλά! ψευτιές!] — γιὰ νὰ τακτοποιήσουν τὴ συνειδησὴ τους. Τὸ πρῶτο στάδιο ἄλλωστε δὲν προϋπέθετε καμμιά συνεργασία μὲ τοὺς Γερμανοὺς· ἀπλῶς καὶ μόνο — [ναί! καὶ πολὺ ἀπλῶς, καὶ πολὺ-πολὺ μόνο!] — δὲν τοὺς ἔκανε στόχο τῆς μαχητικότητάς τους. [(!) Καὶ κοιτάξτε, οἱ τίμιοι ἄνθρωποι, τί ἀσυνταξίες καὶ βαρβαρισμοὺς παράγει τὸ ψέμμα στὴν ἐκφραση ἐνὸς φαρισαίου: Τὸ πρῶτο στάδιο δὲν ἔκανε τοὺς Γερμανοὺς στόχο τῆς μαχητικότητάς τῶν ἐθνικῶν ὀργανώσεων!!! Αὐτ' εἶν' ἡ ἐξωφρενικὴ φράση τοῦ «λογοτέχνη» μας! (Γνήσια... ἀρμενοελληνικά, πούμαθε ἀπ' τὶς ταντάδες του!)] Τὸ ἴδιο καὶ μὲ τοὺς Τσολιᾶδες τοῦ Ράλλη. Ἄλλωστε αὐτὸς ἦταν ἕνας φορικαλὸς συρφετὸς ἀπὸ ἀλχηταριὸ καὶ χυδαίότητα, ποὺ προσενοῦσε τὸν ἀποτροπιασμὸ καὶ τὴν ἀηδία καὶ στοὺς ἴδιους τοὺς πιὸ λυσσαλέους ἀντικομμουνιστὲς. Κανένας ἀξιοπρεπὴς καὶ συνειδητὸς ἀγωνιστῆς, ὅσο καὶ νὰ τὸν ἐπίεξαν τὰ γεγονότα καὶ οἱ ἀναμνήσεις τῆς τρομοκρα-

τίας τοῦ *EAM*, κανένας ἄνθρωπος μὲ ἀκέραιες ἠθικὲς ἀρχές — [μὰ πῶς ἀκέραιες, ἔταν συμμαχῆτε καὶ μὲ τὸ διάολο, τὸν Κατακτητὴ; σὺ εἶ-
πας, παραπάνω!] — δὲν πῆγαινε νὰ γίνῃ μισθοφόρος τῶν Γερμανῶν.
Κ' ὅστερα, ξέρεις τί γίνεται; "Ἄν τοὺς μαζέψουν οἱ Γερμανοὶ καὶ τοὺς
στείλουνε μὲ καλὴ προαία στὴ Ρωσία; "Ἔτσι, σ' ἂν ἦρθαν γιὰ
πρῶτη φορὰ ἀπεσταλμένοι τῶν Ταγμάτων [Ἀ-
σφαλείας (πέστο, Μπούλη μου, δ'λάκερο τ' ὄνομα! μὴ μᾶς τὰ μασῶς
τώρα!)] γιὰ νὰ μιλήσουν γιὰ συνεργασία [σημειῶ-
στε καὶ δυὸ γιὰ στὴ σειρά ἐδῶ!] — μὲ τὴν ἐλπίδα νὰ πάρουν κάποιο
συχωροχάρτι σὲ περίπτωση νίκης τῶν Συμμάχων [ψέμματα!.. γιὰ
συνεργασία ἀπερὶ τὸν ἦρθαν, κι ὄχι γιὰ συχωροχάρτια ἐκ μέρους
τόσο ἀμαρτωλῶν!] — ὅλες οἱ ἐθνικὲς ὀργανώσεις τοὺς ἐδιώξαν μὲ πε-
ριφρόνηση. Σὲ λίγο ὁμως ἀποδείχτηκε πῶς δὲν εἶχαν τόσο δίκιο νὰ
βιαστοῦν. Ἐνα σῆμα ποὺ ἐλήφθη ἀπὸ τὸν συνταγματάρχη Βροντήρη
(: Βεντῆρη) — ποὺ στὸ (1) μεταξὺ εἶχε κατεβῆ στὴν Αἴγυπτο — πρὸς
τὸ στρατηγὸ Σπηλιωτακαρόπουλο (: Σπηλιωτόπουλο), ὑπαρχηγὸ τῆς
PAN, ἀνέφερε, μεταξὺ ἄλλων, πῶς ὁ ἀρχηγὸς τῶν Ταγμά-
των Ἀσφαλείας, ἐκεῖνος ὁ βενιζελικὸς κινημα-
τίας Δερτιλῆς — [δηλαδή... παλληκάρι, ὅπως μᾶς ἔλεγε, μὲ ἀ-
γνότητα, ἔ; καί... μεγαλειό ψυχικό; ποῦ... διάλεγε μὲ πραότητα τὸ θά-
νανο παρὰ τὸ δίλημμα τῆς προδοσίας; κ' ἔβαζε, ἐπίσης, τὴν ἔννοια Τιμῆ
καὶ τὰ ρέστα, πάνω ἀπ' ὀτιδήποτε ἄλλο;] — ἦταν πράκτορας
τῶν Ἀγγλων καί, συνεπῶς, θὰ μᾶς βοήθοῦσε [!!!] Δὲν
ἀόργησε ν' ἀποδειχθῆ πῶς αὐτὸ ἦταν σωστό· ὁ πατέρας τοῦ ἐαμίτη Κύρη
[: Ἀχιλλεὺς Κ. Κύρου, πατέρας τοῦ Ἄδωνι (ξάδερφου τοῦ σημερινοῦ
διευθυντῆ τῆς Ἑστίας)], ὁ φοικαλεότερος τραπεζίτης (: διευθυντῆς ἐφη-
μερίδας) ποὺ γνώρισε ποτὲ ἢ ἐλληνικὴ τοκογλυφία (: δημοσιογραφία),
στέλεχος τῆς Ἰντέλλιτζενς, δὲν ἀρνήθηκε νὰ τὸ βεβαιώσῃ.

Κι ἀπολαῦστε τώρα:

Γιὰ νὰ μὴ μᾶς ἐνοχλοῦν οἱ Γερμανοί, ὁ Δερ-
τιλῆς — [Ἀρχηγὸς τῶν Ταγμάτων Ἀσφαλείας] — μᾶς εἶπε
πῶς ἦταν διατεθειμένος νὰ μᾶς βγάλῃ ταυτό-
τητες ποὺ θὰ μᾶς προστάτευνα! Κανένας δὲ σκέφτηκε
νὰ φέρῃ ἀντίρρηση γιὰ ἓνα πράγμα τόσο ἀσήμαντο, καὶ μάλιστα ὅταν
προερχόταν ἀπὸ ἓναν περίφημο *agent double*. Καὶ ὁ Δερτιλῆς
μᾶς ἐστειλε στὴν Εἰδικὴ Ἀσφάλεια!!!

Νὰ πῶς στήνονταν, ἀπὸ τότε, τὸ Παρακράτος!.. Καὶ ποιοὶ
εἶναι τὸ ἀπὸ τριακονταετίας σταθερὸ Παρακρά-
τος, νόμι μου! Τῆς Δεξιᾶς τοῦ Αἵματος, μ' ὅποια μασκαράτικα ντυ-
μένης - κι ὅ,τι ἐκάστοτε προσχηματιζόμενης γιὰ νὰ σᾶς παραπλανᾷ!
Μὴν ψάχνετε ἄλλοῦ!.. Ἐκεῖ — στοὺς τέτοιους! — τὸ νοῦ σας!
(Καὶ τοὺς εἶδατε καὶ χτὲς «ἀντιστασιακοὺς» μας τάχα! "Ὅπως καὶ τό-
τε... «συμμαχικοὺς» — κι «ἀντιστασιακοὺς» ἄλλο τόσο! — τοὺς συ-
νεργάτες τῶν Κατακτητῶν καὶ τῶν λογῆς-λογῆς Δερτιλή-
δων τους!..) Ὅριστε, λοιπόν, κ' ἡ συνέχεια:

"Ἔτσι, μὲ σφραγίδες, χαρτόσημα, καὶ ὑπογραφές, περᾶσαμε,

χωρὶς νὰ νὰ τὸ συνειδητοποιήσουμε, ἀπὸ τὴ δεύτερη προδοσία στὴν τρίτη. [Τρίτη προδοσία ὀνομάζει ὁ Μπούλης μας τὴν προδοσία καὶ τοῦ βασικοῦ σκοποῦ: τοῦ τάχα «πατριωτικοῦ».]

Ἡ ἐπαφὴ μὲ τοὺς καινούργιους («συμμάχους») — [τῆς Εἰδικῆς Ἀσφάλειας] — [] ἔφερε ναυτία. Εἰδεχθέστατοι ἐγκληματίες, ἐαμίτες μὲ ἀρνητικὰ σημεῖα, ὄλος ὁ βόρβορος τοῦ ὑποκόσμου εἶχε συγκεντρωθῆ κεῖνον τὸν καιρὸ στὴν Εἰδική. Ἐπὶ κεφαλῆς ἦταν ἓνας σεξοναλικὰ διεστραμμένος, καταχραστής, ἀξιωματικὸς τῆς Χωροφυλακῆς, καὶ τὰ τσιρόνια του δὲν πῆγαιναν πίσω. Ἄν ἦταν νὰ καταστήσουμε νὰ πολεμήσουμε μὲ τούτους ἐδῶ τὸ ΕΑΜ, τότε πρὸς τί τὸ πολεμάμε; Πί εἶναι πὸν τόχουν αὐτοὶ καὶ δὲν τόχουν οἱ χειρότεροι κομμουνιστές; — [Καὶ προσοχή, φίλοι, ἐδῶ! Ἡ φράση τοῦ ξεφεύγει καὶ βγαίνει ἀ κ ρ ι β ῶ ς ἀ ν τ ῖ σ τ ρ ο φ η ἀ π' ὅ π ο ι α ἔ π ρ ε π ε (κατὰ λογικὴ συνείπεια ἀπ' τὸ σχῆμα του) νά ναι! Κ' εἶναι τὸ μαυροδεξιὸ κῦτταρό του, πού «μιλάει» μ' αὐτὸ τὸ τυπικώτατο lapsus! Ἄντι νὰ γράψῃ: «Τί εἶναι πού τόχουν οἱ χειρότεροι κομμουνιστές καὶ δὲν τόχουν αὐτοί;» — ὅποτε: «Πρὸς τί, λοιπόν, μ' αὐτούς;» — γράφει τ' ἀνάποδο! Ὅποτε λογικὰ παράγεται πάλι ὅ, τι τὸν ἐκφράζει σ' ἀ ν ἰ α τ ο μ α υ ρ ο δ ε ξ ι ὅ: «Πρὸς τί, λοιπόν, μὲ τοὺς κομμουνιστές;» (Καὶ δὲν τόχει κάνει ἐπίτηδες. Ἄπλως: Δὲν ἐλέγχε, γενικὰ, τὸ γραφτό του, καὶ τοῦ ξέφυγε, μαζί μὲ τόσα ἄλλα, καὶ τοῦτο.)]

Καὶ νάχαν τοῦλάχιστον κάποια ἰδεολογία; Πατοίς, θρησκεία, οἰκογένεια — καὶ πληρώνονται ἀπὸ τοὺς Γερμανούς, βλαστημοῦν ὀλημερίς καὶ συγχράζουν στὰ πορνεῖα. Σ' αὐτοὺς ἀνάμεσα ὑπῆρχαν διεστραμμένοι σαδιστές, ἀμερικάνοι γκάγκστερς, τοξικομανεῖς ἐκβιαστές. Κι ὅμως, ναι, καὶ μ' αὐτούς, καὶ μ' αὐτούς ἀκόμα! Ἄρκει τὸ ΕΑΜ νὰ ἐμποδιζόταν νὰ καταλάβῃ τὴν Ἐξουσία!.. [] Μοῦ ἔδωσαν ὅπλα γιὰ ν' ἀμνηθῶ, ταυτότητα γιὰ νὰ ξεγλυστρῶ τὶς καταδόσεις τοῦ ΕΑΜ — [καὶ τὸ ξεγλυστρῶ, ὁ ἀγράμματος, τὸκανε «μεταβατικὸ», μὲ ἀντικείμενο] κατ' αἰτιατικὴ: ξεγλυστρῶ... τὶς καταδόσεις (ἀντί: «ἀπὸ τὶς καταδόσεις») — στοὺς Γερμανούς. Μοῦ ἔδωσαν κρυφῶνες νὰ ἐξαφανίζωμαι κ.λ., πού λέει, τάχα, ὁ «ἥρωας» τῆς Δεξιᾶς αὐτῆς τοῦ Αἵματος Κ.Μ.-Μαλτέζος (164, 14 - 166, 7). Μὰ νά, παρακάτω, τί λέει κι ὁ ἴδιος ὁ Λέαντρος μας: Τώρα ἥρωες ἦταν ὁ Παρθενίου καὶ ὁ Καθρέφτης τῆς Εἰδικῆς... (167, 5-6.) Ὁ φαῦλος κῆλος εἶχε κλείσει, κ' ἐμεῖς βρισκόμαστε φυλακισμένοι στὸ κέντρο του. (167, 10-1.) Καὶ πῶ πέρα: Συχνές μας ἐπαφές — [ἀντί: «συχνές ἐπαφές μας», ὁ «ἀγραφιώτης»!] — μὲ τοὺς διάφορους Παρθενίους... (169, 3.) Ἡ: Γιατί πῆγες στὴ ΠΑΝ, στὸν ΕΣΑΣ, καὶ στὸν Παρθενίου...; [Π ο λ ὺ σ ω σ τ ῆ, πράγματι, ἡ σειρά τῶν σταδίων τοῦ ἀντιστασιακοῦ ἀγῶνα] τῶν μαυροδεξιῶν Μπούληδῶν μας! (171, 17)]

XXXXV. Η ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ ΤΟΥ ΡΟΔΗ ΡΟΥΦΟΥ: Λέανδρος (: Θ. Δ. Φραγκόπουλος) — Φαντάζομαι πὼς ἡ παρέα μὲ τοὺς τύπους τῆς Εἰδικῆς τὸν ἐκνευρίζει (τὸν Κ.Μ.-Μαλτέζο). — Ἄκου, μοῦ ἀποκριθῆκε σκληρὰ ὁ Ροῦσος (: Ρόδης Ροῦφος). Νομίζεις πὼς ἐμένα μ' εἰχαρι-

στεῖ αὐτό; Ἄλλ' ἀκριβῶς αὐτὸ εἶναι ὁ ἀγώνας. (172, 9-12.) Ἄρα γὰρ ἢ γρήγορα θ' ἀναγκαστοῦμε ἢ νὰ ἐνταχθοῦμε στοὺς Τσολιᾶδες ἢ νὰ πάροουμε τὰ βουνά. (173, 4-5.) Ἄλλὰ παρακάτω: Ἐδῶ θὰ μείνω. — Ἐστω καὶ μὲ τὸν Παρθενίον; — Καὶ βέβαια. Καὶ μὴ νομίζης πὸς δὲν ξέρω τί θὰ πῆ αὐτό. Εἶναι φορτικοί, τὸ ξέρω. Μὰ εἶναι οἱ δικοὶ μας ὀπλατζήδες. Χρειάζονται κι αὐτοί. Τὸ ΕΑΜ μᾶς ἔχει ξεγράψει. [Ἐὐ ἀγράμματος καὶ τσαπατσούλης, ἀντί: «προγράψει»!] Κ' ἐγώ, τὸ τομάρι μου — [τὸ μᾶρι πράγματι (ἄφου κι ὁ ἴδιος τὸ λέει! καὶ κάτι θὰ ξέρη πού τὸ λέει!)] — πρόκειται νὰ τὸ πουλήσω πολὺ ἀκριβά. [Κι ὅμως φ τ η ν ὀ τ α τ α (γιὰ λίγη ψευτοαντιστασιακὴ καὶ χτέες, ἐπὶ ψωροδικτατορίας, προβολή) τὸ πούλησε ὁ κεκές!] Ἄν χρειαστῆ, θὰ πάω καὶ στὰ Τάγματα [Ἀσφαλείας! (Μὴ μᾶς κουτσουρεύης τό... τιμημένο πλήρες ὄνομα, Μπούλη!)] (173, 15-22.) Πάντως, συνέχισε, αὐτὴ ἢ κατάστασις δὲν εἶναι καλὴ. Ἐννοῶ μὲ τὰ Τάγματα [Ἀσφαλείας]. Πῆγα μιὰ μέρα ἐκεῖ γιὰ τίς ταυτότητες, καὶ τοὺς εἶδα νὰ βασανίζουν. Ἀπίστευτα πράγματα. Κόντεφα νὰ κάνω ἐμετό. [!!! (173, 7-4 ἀπ' τὸ τέλος.)]

XXXXVI. Δράση στὴ Νεολαία [τοῦ Μεταξᾶ] - πρὸς τί;

Δράση στὸ ΕΑΜ [τοῦ Κ.Μ. - Μαλτέζου ἐννοεῖ (προτοῦ περάση, ὁ «ἥρωας», στοὺς ἀντίθετους)] - πρὸς τί;

Δράση στὴ ΡΑΝ - πρὸς τί; (177, 3-4.)

Πράγματι, Μπούληδες μας ὄλοι! Π ρ ὀ ς τ ῖ ;

Ἄφου τὸ ὑπαρξιακὸ κενό σας μὲ τίποτα δὲ γεμίζει, π ρ ὀ ς τ ῖ ;..
Πρὸς τὸ Μ η δ ἔ ν σ α ς ;..

Πολὺ μᾶς σκότισαν, φίλοι-δὲ νομίζετε ;
Δὲν ἄξιζαν τὸν κόπο - καὶ τὸ χῶρο.

ΣΤΑΝΤΗΣ Ρ. ΑΠΟΣΤΟΛΙΔΗΣ

Σὰν ἐπικηδεις

στὸν Κωστὴ Μπασιτᾶ

Γιὰ τὸ νεκρὸ
τὸ συγγραφέα πὺ ἐρχονταν
συχνὰ τὰ θράδια —
κάθονταν σ' αὐτὴ τὴν πολυθρόνα —
ἐνὸς λεπτοῦ σιγῆ (κι οὔτε)
σὰν τοὺς τὸ τηλεφώνησαν...

Κ' ἔπειτα ξαναγυρίζουν
σ' αὐτὸ πὺ ἔκαναν
πρὶν πεθάνῃ ὁ συγγραφέας...

Κάθεται ἄλλος στὴν πολυθρόνα...

Καταπώς τόλεγε ὁ Ἡρ. Ν. Ἀποστολίδης:
 "Ὀχι, ὄχι τ ἔ τ ο ι α, σ' ἐμᾶς!

Δέ μᾶς τὰ λέν καλά γιὰ τὴ γλῶσσα

στὴ Σπεῖρα τῶν Ἀ. Μπελεζίνη καὶ Ἀ. Μπερλή
 γράφει ὁ φίλος Πάρις Τακόπουλος:

Ἀγαπητὰ «Τετράμηνα»,

«μεταξὺ ἄλλων μετᾶλλων» — γιὰ νὰ χρησιμοποιοῦσῶ κωρῖο ἀπὸ παρθενικὸ λόγο ἀκαδημαϊκοῦ — ὁ Ἀνδρέας Μπελεζίνης γράφει καὶ γιὰ ἕνα ἀπὸ τὰ 16 «Ἐγκεφαλικά» μου «ἐπεισόδια», ποὺ προδημοσιεύθηκε στὰ «Τετράμηνα». Καὶ φέρνει ὡς πρόσφατο δεῖγμα «χλεύης καὶ εὐκολῆς εἰρωνείας» τὸ «χαριτωμένο κείμενό» μου, «ὄπου ἡ ἐπιβολὴ τῆς δημοτικῆς ἐρμηνεύεται σὰν ἀσυνείδησις στὴ χρῆσις τῆς γλώσσας - κὶ ὄχι μόνον στὸ πεδίο τῆς ἐπικοινωνίας... Γιὰ τὴ νίκη τῆς δημοτικῆς θριαμβολογεῖ μιὰ ξεμωραμένη καθηγήτρια τοῦ χοροῦ, ὅπου πολλὰ φαντάζεται καὶ πράττει πορνικά, τὰ ὅποια ὁ συγγραφέας φοβᾶται καὶ ἀποστρέφεται καὶ κρυφχαίρεται συγχρόνως».

Ἐπειδὴ ἐγὼ δέν...ντιὸμ σπεῖρα σπέρο, θὰ παρακαλοῦσα τὸν κύριο Μπελεζίνη νὰ μὴν ἀσκολῆται μὲ τὰ τερατώδη ἰνκόγγιντα κίμνα-κίμνά μου, τουλάχιστον πρὶν ρωτήσῃ τὸν συνταίρο του κύριο Ἀρη Μπερλή, ποὺ ἐλπίζω νὰ μὴν ἔχη χάσει τὸ χιοῦμορ του «ἐν τῇ ποιήσει» τοῦ γλωσσικοῦ περιοδικοῦ του.

Δέν μιλάμε γιὰ τὰ ἴδια πράγματα, κύριε Μπελεζίνη. Καὶ ἂν θέλετε νὰ μὲ καταλάβετε ἀκόμα καλύτερα, διαβάστε καὶ τὴν «Κενὴ Διαθήκη» μου...

Αὐτὰ ὁ φίλος Πάρις Τακόπουλος, γιὰ τὴ σάτιρά του: «Τόνοι καὶ πνεῦμα ἐνὸς ἑλληνικοῦ ταγκό», ποὺ εἶχαμε στὸ προ-προηγούμενο τεῦχος μας (8-9). Καὶ ἀ ν ε π α ρ κ έ σ τ α τ η σάτιρα, γιὰ μᾶς, τέτοια γελοῖα ποὺ θρασυτάτα σκαρώνουν οἱ ἄθλιοι γλωσσικοὶ ψευτομεταρρυθμιστές μας.

Τώρα, σ τ ἦ ν ο ὕ σ ι α τὰ «Τετράμηνα» θάθελαν νὰ προκαλέσουν τὸ φίλο Μπελεζίνη — Ἀ ν τ ρ έ α (κὶ ὄχι ἔτσι καθαρευουσιάνικα: «Ἀ ν ὀ ρ έ α» ποὺ γράφεται!) — γ ι ἄ τ ἦ γ λ ῶ σ σ α. Καὶ νὰ τοῦ ἔλεγαν:

Ἐπιμέναμε: Δ η μ ο τ ι κ ῆ. Δηλαδή γυρεῦσαμε φυσικότητα, ἀμεσότητα, ἀφτασίδωτο καὶ ἀναλλοίωτο, ἀνεπιτήδευτο — μὲ μιὰ λέξη: ἔ λ ε υ θ ε ρ ί α καὶ ἀ ρ ε τ ῆ — στὴν ἀντιληπτικὴ, νοητικὴ, δημιουργικὴ, ἔ κ φ ρ α σ τ ι κ ῆ γενικώτερα στάσις ὀ λ ω ν ἀντίκρου στὸν κόσμον, πράγματα καὶ πρόσωπα, καταστάσεις, θεσμούς καὶ σχήματα ἢ δυνάμεις.

Καὶ τώρα, ξ α φ ν ι κ ἄ — κ' ἐδῶ εἰν' τὸ ὑποπτό: γιὰτι ἄ λ λ ο ς ἀέρας ψευτοφύσηξε γιὰ λίγο! — καὶ ἀπὸ πλευρὰ τ ο ὖ κ ρ ἄ τ ο υ ς πάλι: «Δημοτικὴ» λένε — τ ἄ χ α Δ η μ ο τ ι κ ῆ, ὄλων αὐτῶν τῶν παμπόνηρων καὶ πανικὸβλητων καθαρευουσιάνων (τῆς μ ἦ γ λ ῶ σ σ α ς, ἐδῶ ποὺ τὰ λέμε) — σ ἂ ν π ρ ὀ σ χ η μ α καὶ κ α λ ὕ π τ ρ α

της ἰδίας αἰώνιας βρωμοΔεξιᾶς καὶ ψευτοἈριστεραῶς τοῦ ἀκλό-
νητα γελοίου Κατεστημένου μετὰ τὸ ζῶει καὶ νεκρωτικοῦ Κοι-
φῶρι στὸν Τόπο μας: πῶς — τάχα — «κάνουν» ξέρετε «καί... προσευ-
τικά» δηματάκια, στὰ σοβαρά!.. Καὶ τοῦτο: πάλι μετὰ («τ' εἶχες, Γιάν-
νη; τ' εἶχα πάντα;») ἐπιβολή (διὰ χιτοβάλληδων «ἀττικαρχῶν»
καὶ δὲ συμμαζεύονται) «ἀπὸ πᾶν»!..

Δηλαδή, Μπελεζίνη μας: Ἀλήθεια, στὰ σοβαρά, ἐλευθερία
στή γλώσσα, ἡ δὲ ἐπιβολή ψευτοελευθερία τούτη στὸ (κατὰ τὴ
γνώμη τῶν φαρισαίων θεατρίων ἐπιβαλλόντων) «ἀνωδυνότερο» τοῦ κλο-
νούμενου Κατεστημένου τους πού βρήκαν — καὶ πρὸ σκαίρα
μόνο — γὰ παραστένουν πῶς «μποροῦν, τελοσπάντων, νά...ἐκχωρήσουν»
(ἀπ' τὰ αἰώνια «ἀμπελοχώραφά τους») στοῦς...«λύκους» ἐμᾶς;..

Ἐλευθερία, στ' ἀλήθεια, τέτοια κάλπικα καὶ μασκαρέικα
τῆς κακομοίρας;

Ἐ, ὄχι γὰ χάθετε καὶ τέτοια, ρέ παιδιά!

Σᾶς εἶχαμε γιὰ ἐξυπνότερους - καὶ σοβαρώτερους.

Λιγώτερο μετὰ τὸ «συρμό» - δὲ βλάπτει... Μὴν παρασοῦρνεστε!

Μείνετε καὶ κανεὶς ἔξω ἀπ' τὴν «Πύλαρο»!

P—

ΣΤΑΝΤΗΣ Ρ. ΑΠΟΣΤΟΛΙΔΗΣ

Ἐπιτέλους!

Παρατηρήσατε
πῶς καμμιά φορά, μὲς ἀπ' τὸ ραδιόφωνο,
ἀργὰ τίς νύχτες,
ἀκούγονται — ἐκτὸς ἀπ' τὰ τραγούδια —
καὶ γρύλλοι,
πού σφυρίζουν
τὸ δικό τους σκοπό;

Ἄκόμα κι ἂν ξέρετε κατὰ βάθος
πῶς εἶναι «παράσιτα»,
ἀφήστε μιὰ ὁδὸ
σὴ φτωχὴ συνείδησή σας
νά ξεφύγη
λέγοντας:

«Ὁχι, δὲν εἶναι παράσιτα
εἶμαι βέβαιος πῶς ἐπιτέλους
εἶναι γρύλλοι,
πού κατέλαβαν
τὸ Ἴδρυμα Ραδιοφωνίας
κ' ἐκπέμπουν τὸ δικό τους πρόγραμμα!»